

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS



VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIDCCXC



ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μαγνῆτα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένοιον ἰαθάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθῃ αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμνῆται τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελεύμενος, [καὶ λέγων μὲν δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare iussus, cum non pareretur, denuo abdicatur.

ΟΤ καινὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρὰ ἡμῶν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τούτῳ ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνα δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἐγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, καινότερον δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

Lucian. Vol. V.

A

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὄρατε οἷόν ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις
 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοηθείαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane defuit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare super invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχάν' ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πειᾶς, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὧς ἄνδρες δι-
κασταί, ἐπὶ τῇ μητρυῖᾳ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἀ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχυόμενον. Δι' αὖς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπει- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἴομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὧς, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ἐκαται-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βροῶντι καὶ διατείνομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας,
 ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀλη-
 θῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ
 τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ
 περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα,
 καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προσωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι,
 καὶ ὑπώπτευνον ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καθεστηκός πα-
 τρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ'
 υἱῶ συντιθέναι· καὶ ἦσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ'
 εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβोलισμόν, οὐκ ἐς
 μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ
 νόμον ἀπηγῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικα-
 στήριον σκυθρωπὸν, καὶ βροχὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὄλως, χολῆς
 μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοι-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρῆσάμενος,

Egredius autem domo, iudicium mihi magnum, & suffra-
 gium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si ap-
 pareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui &
 in optimis studiis elaborarem, & cum viris verfarer opti-
 mis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar
 iam tum illud non satis mente constantis patris indicium,
 quod iniuste iraceretur, & falsa contra filium crimina com-
 poneret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & mi-
 nas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post in-
 gruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in
 promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omni-
 no bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte
 aliquando medica arte futurum, expectabam. Peregrinatus
 ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum con-
 fuerudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούτων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτὸς γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἀκλῆτος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνοραῖν εἴτε ἰασίμον ἐστὶ τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τῆνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχειρίστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἦδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
απτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούτων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέργως. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernere. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserem exspectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἐν ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχειροῦν ᾗδῃ, καὶ τὸ Φάρμακον θεβαρῆκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτεον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῇν δὲ καὶ ἡ μητρὶς Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνεῖσα, καὶ ὁμοδίαίτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπίστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συμβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum iam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν αὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἔσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκει· αἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπὶ δὴ καὶ ἡ μητρὺς, καὶ Φανερά
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φρανόυντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ ταύτων προλα-
βῶν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τῇ
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτήρα καὶ
εὐεργέτην ἀπακαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν ἐκείνων ἀπαλογούμενος.
ταῦτο γενόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρήσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσους ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἐναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χροᾶν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον,
εἶον ἐκ Φθάνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡρεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumpsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆςμανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπερρήξε,
 καὶ ἐς τοῦμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πρᾶξις ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἀν δὲ τινὰ ἱατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παραξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ ποιήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἡνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὠκτεῖρα ἀξίαν οὔσαν, ἰδοὺ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέ-
 γουσι ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδεχέσθαι.

οἶον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος.
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνεπιπίστως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectatione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evigil in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, αὐτὴ
τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰασθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχεῖν Φάρμακον. ὤετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰ ῥώσθημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σῶζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡτῶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου. ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καδυφείσθαι, καὶ προδιδο-
ναι τὴν ἀνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παῤῥησίας τάληθῃ λέγου-
σι. πλην ἔγωγε ὡς ἂν οἶός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἀρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξει
βούλσται, ἢ εἰδῇ οὐκ ἔβ' ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξει χεῖρεϊ. ἐν ᾧ δείκνυσιν μὴ δοκεῖν τοῖς
βούλσται) Ἐπεὶ οὖν οἱ ἀγῶνες, ἐν νόμοις δὲ ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπι- V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut fervetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομο-
 θέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀπο-
 κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
 ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
 οὕτω καὶ τῶν παίδων προϋνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὰ
 πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἐφη γίγνεσθαι,
 οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
 σε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργήν,
 μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἤδει γὰρ πολλοῖς
 πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
 μὲν ψευδεῖ τιμὴ διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκῆτῃ πι-
 στεύοντα ἢ γυναίᾳ ἐχθρῶ. οὐκοῦν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
 γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς
 ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
 9 δίδεται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
 λείπεται. Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λί-
 γων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στο-
 χασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρί-
 ταισιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν
 ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῃ κίχρηται, καὶ
 πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
 neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
 que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
 irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
 prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
 iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
 tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
 iustum sit iudicaturos. Norat enim, multis saepe irrationa-
 biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
 fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
 cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
 neque inauditros filios statim damnari, sed aqua illis quo-
 que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
 relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

κυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρίναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δότεον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικας, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἦν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

folam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite; fitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παρατεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγνόουν ἀναβρε-
 10 ψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖτις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixerit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίου εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅπότεν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίων, καὶ πολὺ, καὶ ραῖδιον, μείζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I I
πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἥς ἕξωρος ἦδη, καὶ ἑώλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρω λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἀδικον αἰτᾷται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedent testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout ubi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐΦεῖναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἠγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖτις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμαλόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; sin aliqui ultro de iudiciis convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum prius illud fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θεόμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 αἰόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἀδι-
 κὸν λύνει ἅπαξ γινόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεπονημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τὸν ἀπαθεῖσθαι; καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκίτης ἂν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἡδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἅρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθῇντι, αὖθις ἐξῇν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιῶσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷόν ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με' καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρὸν. οὐ-

ipſi tibi placuit; hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

ὅθεν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε
 τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα·
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δὲν ἡδικοῦμενος ὡς ἂν ἔγωγε Φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 πονθώς, παρηγέτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος,
 καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σωθέντα δ' ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 Φευγόντα, τοῖς ταιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θερα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτως ῥαδίως
 ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐΦη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβίβλητο, μὴ μόνον
 δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὧ ἄνδρες δι-
 καστοί, οὐδὲ τὸ τυχόν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν
 τοιούτων ἔνιν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec ausus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem persol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiecus fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, indices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus non po-
 nis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἵστε οἷα ποιῶντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμῶντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ἂν γάρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολλὸν μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξας, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

acta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum effes, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanam uxorem tuam cum extremis conflitantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo porius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratisimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τῷ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προσφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὰ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis;
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 qdiffe, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἤττους εἶναι
ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς Θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλήτος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κρύψεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαι-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
τως ἐπισφαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπέ-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς θενοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abieciissent, seque impares morbo fassi es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, affi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἰασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνου ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν· οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνίοχτοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ιατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι· ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18 καὶ αὐτῶ χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει παλεμῆν αὐτὸν εἰσέτε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σῶζω καὶ διαφυλάττω, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα ἐμαντῶ, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς Φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαῖς οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confictus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemi, & contra ipsam pugnare naturam finetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo & custodio mihi patrem, etiam si iniuriam ipse mihi faciat. Si vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despiciat, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως ὦ παιδὸς, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμενος,
 οὐ δεὸν Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μάλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικηκότας παῖδας τῷ γένει
 Φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἡ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δικαία μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τότε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμῆται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμ-
 Φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ. Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκρῦπτει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam ini-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exofus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν· τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παιδῶν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ ταῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας διακάζονται διδόντι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκρῦπτειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam : sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum : in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considerate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἡδὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας τις ἂν ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γὰρ τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δίκαιοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus; neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, magnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quæ furem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτιά; τίνα θερα-
πείαν, τίνας ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοςκὸς ὕβρισταί; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἔφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μή-
τριά; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προστάττο- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἀν' ἄξιός εἰς ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προστάττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς
οὐ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: tum
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas commissationes accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit me? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? Non,
inquit. Quid ergo? Quod curare eam iussus non vis; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύβυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάτῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμφεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μὴδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦε, τήνδ' δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἅρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ
 23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non;* & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παιδεύμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀρ-
 γὴν ἰδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφὲς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χη-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετεῖαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρεῖ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subicere, puto, convenit. Persuasionem
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελής ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ
 24 ἀτελείας, καὶ προνομίας διδῶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὥς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὁμῶς θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κέῖνο ἐννόησον,
 ὥς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῶν με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τῇ τέχνῃ
 οὐχ υἱὸς ἂν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὁμῶς αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλευκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
 οὐδ' ἦντιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαί-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὰ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vididisses multum, & in doctrinam meam impendidisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
sidi habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν
χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δεῖ τὴν εὐποιῖαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦ-
το, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰὲν θεραπεύειν,
ὅπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἴμην τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiare, aver-
fatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tantū*
muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustus? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiam si ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέ-
 ταπτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησί, μεμνηότα, μέ-
 μνηε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἰεταί) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δοξείε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπειρῶ ἱατρικῆς. εἰ δὲ μοι ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὥς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά
 ἐστίν, οὔτ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
 ἰᾶσις ἡ αὐτὴ, οὔτε Φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρά, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὥς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δὲ μοι
 τὰ περὶ τούτων φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἀκαιρον ἡγήσησθε
 17 Ἐξαγώνιον) *Ἦτοι ἕξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλάττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίγνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
 ἐγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόνην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῶνδε, ῥαδίον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῶνδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de folis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos fane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis exsistere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrim omnem, aut rabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἦν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 Φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένη, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένη, ἀναφύσεται, εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 Φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν θυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑψω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόποις,
 ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίουν
 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιῶι πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 28 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὔσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπλου τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιᾷ τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κουφον, καὶ ὀξύκνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων.
ἔταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνή
εὖσα μέμνηνε καὶ μὴ σύγχει τὰυτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκούντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκοπεῖ. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praefertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Injustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γῶν εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προσεξετάσῃ, πάνυ ἀξιοπίστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τὶ, ἢ ὑπίσχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχουσθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναῖξιν ἑτέραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλήθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος;
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διατάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
 περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
 δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
 τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις,
 ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
 χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
 πᾶτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
 τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γέ,
 καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι
 δύναιτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
 ξει, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν ἀκέينو, ὦ
 πᾶτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελείως
 οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἐτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
 φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
 προχείρως Φάρμακον ἐγχεαί ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύ-
 χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὅρῳς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
 furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
 cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
 contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
 felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
 neribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem
 efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
 per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
 rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
 dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
 beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
 persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
 non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
 spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
 promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
 ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἰόνται πάντες εἶναι τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
 σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
 νίαν ταύτην γυναικεῖαν αὐτὰς μεμνηνέαι; τάχα οὖν τις
 ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
 Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θε-
 32 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὃ πά-
 τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
 ῥᾶον ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
 ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
 κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
 ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. εἰ δέ με ἀποκηρύξης
 πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν
 κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖ-
 θις ἢ νόσος ἐπανεέλθοι; (Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
 θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πράξαι δεήσει; Θεραπεύ-
 σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
 bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
 liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
 cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
 suspicetur, malignam & subdolan curacionem fuisse. Ita se
 habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
 vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
 si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
 est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, ut exci-
 dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
 invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
 nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
 precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
 (solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
 quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐτὸς ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μαρίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcescis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἰ ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄζοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγὼ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ θβονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσῳ ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονοῦ συναικαιο, καὶ ὁμαρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἥτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστανται, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖντος. παρέρρεται δὲ τῷ δεῖντι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὅσπερ καὶ τὸ σύναικος γενικῇ, συναικίαι δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferretus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tetto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίρην, καὶ πείσαιμι μάτην ὦμὸς ὑπειληφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσσεσθαι. καλῶ δέ, ὡν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λογῶ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα ταῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἄφαντων ἐν Ἀκράγαντι ὦν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγονώς, καὶ τραφεῖς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχικώς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἔμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομέναις, ἐπεικῇ, καὶ μέτρῳ. βίαιαν δέ, ἢ σκαῖον, ἢ ὑβριστικὴν, ἢ αὐθέκαστον, αὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικὸν) Πρέποντα τοῖς πολλοῖς. G.

10 Ἐπεικῇ τε καὶ μέτρῳ) Ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσία, ἢ ὁ τὸ ἄθος ἐπεικῆς. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβὴ καὶ ἀσθηρὴν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μὴ τινα διπλὸν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκευασίαν ἔχους, ἀλλ' οἷον ἀγτὶ ἐκάστου

ὑπάρχοντος, οἷον ἐν μὲν ἐπισυρομένου ἄλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησὶ. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὥς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τὸν τε ἄπλουν καὶ ἀδόλον, καὶ ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἔτοιμον πρὸς ἕπαν, καὶ τὸν ταχύν, καὶ αὐτομόνον, καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐν ταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimis arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestitui, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinistritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἐώρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὗρισκαν, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἤδωσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τουντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημαιοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀππικὸν ὄν, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράψῃς, δαπάνην
 οφείλει, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 ὀξύνει μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφοτέρω. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διδ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ γὰρ
 γὰρ τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.
 8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.
 14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαῖον ὄντος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι ταύτους. εὐθύς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπίεσθην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὀρῶν ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροαῖς ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεις ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥαδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνούουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὰν καὶ ἰσοτιμίας ἀν. G.
 5 'Εσπίεσθην' 'Εφίλιούμην. G.
 10 'Αναστάσεις' 'Ἦγον ἀνεγέρ-
 σεσιν. V.
 11 Προσόδους) Εἰσφοράς, εἰσό-
 δους, ἢ παρούσας, ὡς Θεουκλῆς
 καὶ 'Ετεοκλῆς. G.

12 'Εφεστώτων) Παρισταμένους.
 G.
 ibid. Νεολαία) Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἀθροῖσμα
 τῶν νέων. V.
 13 Προϋνούουν) 'Ενεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοινίαις, διήγον' ὕβρεις δὲ παρβένων, ἡ ἐφίβων δια-
 Φθοραὶ, ἡ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἡ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἡ δεσποτικὴ τις ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφείναι τὴν ἀρχήν,
 καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἂν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἦδη, καὶ σὺν φθόγῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τιwὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καί-
 γω μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοινίαις) Ταῖς τοῦ δῆμον
 εὐωχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Διήγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν ἑννέα καὶ τεσσάρων
 χρόνων. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μανύσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σιστάς. ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἡτοι γὰρ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σημαίνει ὅτι ὁ παρὰ
 κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε
 γίνεται, εἰποισα τόδε, τιθίσαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὀπισθεν πρὸς τὸ
 καταθεῖν ἐπιφειρόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασιν, τόδε ὅπως γίνεται τόδε τοῦ-
 το ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐρύδης, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de infidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροίζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδόδοτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσία στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλὴν καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ᾧ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ 5 τοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξίῳ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευῆσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὁμοῖς φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήζανον, συνίσταν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἡλληπτικῶς. G.

6 Ἀυτοχειρία) Ἡ τοῖς τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαίρετος μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενος καὶ φονεύωντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ αὐτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοῖς φωρασθῆναι πείσαντες. V. (Διερευνησάντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quaeque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnia ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consularis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληφθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ἐλπίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλιβρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἐτι καὶ Φεῖδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἐμφρονος, καὶ ἡδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;
 6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποιήσα; μεταστειλόμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγών;

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μέλλοντα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. G.
 ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυνατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλόμενος) Μεταπεμψόμενος. V. (Μηδύσας καὶ ἀγαγών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subitum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἄγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντας μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἀνθρώ-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἢ ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαρνοὶ ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρεῖ-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθίλον. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μόνους ᾄθουν τοὺς ἱερόσυλους.

ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς
ἀδίκως ὤσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσαπιν, συγκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφίται ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγέλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
crllegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus fit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) καλᾶσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοὶ τε καταγελάσεσθε, ἢ ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὡμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακός, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν ποτηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφῶς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφῶς) Περιανύρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ἑ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀποφθιγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

Συμοῦ κράτει. ὕσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λιπδίου τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγευσίαι. Χίλωνος Λακεδαιμονίων, γινῶθι σεαυτόν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universum student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμερον ἦθος
ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ
ἐερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα
τῷ Πυθίῳ. Ὅρατε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8
κῷ εἶδει τὸ πλεον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφε-
λος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν
δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς
ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπι-
βουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμο-
λυκεῖων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς
Ἰδρας μῦθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτω-
μεν, τσῶδὲ πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἄφ-
ormaί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μὴδὲν ἄγαν.
Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου
τέλος. Βίατος Πριηνίως, οἱ πλείονες
κακίους. Θάλατος Μιλησίου, ἐγγύν
παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστι-
κῶς. G.

11 Ἰδρας μῦθος) Ἐν Λίρῃ, τῇ
Ἀργείᾳ κρίνῃ, ἀπεφύη Ἰδρα. Nota
fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare,
iussit Iolao ὑποτόφειν τὰς καινο-
μίας. Hydrae autem Adraustus, ἐν
τῇ κατὰ Θῆβαν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκ-
τόπωμα ἐν τῇ σάκει περιεῖλ. . . . ὡς
Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἐκατὸν ἐχί-
θαις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ἰ-
δρας. G. (Postremas duas voces,
quae decrant, ex Euripide addi-
dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum
& placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex
illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi
signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam
poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul-
lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis
vero tyrannis multo magis, illud necessarium est, in quan-
tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui
odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis
larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert:
quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur
puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεον, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσῃ. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δέ, τίνα οἶσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὥς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμαγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ Οὔσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσις μοι προτεβείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agendum suscepit*, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίῃ, βούλει, ὦ Φάλари, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἂν. αὐτὸς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῶζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὐτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανεράως ἐληλεγμένων, ὁμῶς ἔσωσα; οἷον Ἀκανθοῦ τούτον, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνθηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημορεύσας. Ὅταν δέ βου- 10 ληθῇτε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἴμι, καὶ εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὃς γε καὶ σκοπτοὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' 15 Πυθῆνας) Πῶσταί, περιργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire infidiatores? hoc sane posterius maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste fervare infidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui infidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶην ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἶτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς ὀθνεῖους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκεῖοις προσΦέρεσθαι, εἰ μὴ τι διαΦερόντως ἡδίκητο ;
 11 Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔβην καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μανεῖην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τηκὼς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀθνεῖους) Ἀλλογενεῖς, ξένους,
 ἀλλοτρίους. G.

10 Ὁ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιγένητο ὁ Χαλκυργός. G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audis-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo idem pessim-
 us. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτήμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὰς, Τί δ' εἰ μάβοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐβέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόος, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεισθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* & simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposto illo in hanc machinam, eaque clausa, applicati has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem.* Sic iste ciulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille puniatur, tibiae tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἐτι ἔμπνου ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἑναποθανῶν, ἐκείνῳ μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάραις δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσάμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τούνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exosus ingenium huius machinae, propriam illi poenam imposui: &, Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicat modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & inssepultum per praeceptis abiici. Expiatum vero bovem vobis mihi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νοῦ, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν,
 τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκίως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
 μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε, ὅ- 13
 σάντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβων, ἀναβέντες δὲ
 τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὥς πάντες εἰδέειν οἷός ἐγώ
 πρὸς τοὺς πανηροὺς εἶμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
 τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
 μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον. Περίλαος κολασθεῖς, καὶ
 ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
 κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι,
 πλην μόνον τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
 αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσά
 τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὥδην, καὶ τὰ μετ'
 παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
 λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
 κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
 λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἑκάστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapientis
 fabri modulos, primum musices experimentum. Vos
 vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
 legis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
 nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
 sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
 tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
 meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
 amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
 melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
 illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
 cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens
 ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
 etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius
 indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἶμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος καλᾶξεν ἠναγκασμένον, ἰκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὺς τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μὴτ' ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε· μὴτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μὴτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοπατοῦ ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus: Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & anti-qua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec insectare nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΥΤΕ Ἀκραγαγνίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ἱ-
ῶν, αὔτε ιδιοξένος αὐτοῦ Φαλαρίδος, οὐτ' ἄλλην ἔχων
πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας
ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐ-
τοῦ, ἐπιεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα,
καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
πον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ἂν) Πρόξενος ὁ ὅλης
πόλεως ξένος· ιδιοξένος, ὁ ἰδία καθ'
αὐτὸν ξένος ἂν. πρόξενος δὲ καὶ ιδιο-
ξένος καὶ ἀσπόξενος ταύτῃ διαφέρει.
πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεως τινὸς
τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος.
ιδιοξένος δὲ ὁ ἰδίως ἐνὶ ξένος. ἀσπό-
ξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πό-
λεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ
ἄθος. οἱ μόντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων
πρόξενους καλοῦσι τοὺς παραιτίους
τινὸς πράξεως τισι γινομένους· καὶ
ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς πρόξενους συ-
σπώδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ
παρατὰ τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκ-
πορίζειν ἐπὶ τὸ ῥάστον πράγοντας.
ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν παρείληπται
τοῦτο καταχρησμομένων οὕτω λοιπὸν
τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσ-
εχόντων· ἕτεροι δὲ πρόξενους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὴν
προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους.
ιδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλειονος χρόνου
ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας
ὁμόνοιαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν
ἀπύχασιν· οἱ φαίνονται, καὶ σφρα-
γίδας ἀλλήλοις δεικνύοντες, καὶ σύμ-
βολά τινα ποιοῦμενοι, ἵνα οὐδ' ἂν
πέμπωσιν ἀγνώτας υἱὸν υἱὸς ἢ οἰ-
κέτους προσδέχωνται, ἕτεροι διὰ σύμ-
βολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως
τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλο-
ποισαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦ-
κεν. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἕξ ἑτέρας
πόλεως παρεπιδημῶντας, ἅν τε
ἀγνώτες ᾖσιν, ἅν τε ἐγνωσμένοι.
τοὺς δὲ ιδιοξένους οὐδ' ἐν οἰκίᾳ τις
ὑποδέχεται, καὶ συμπράξαι τι τῶν
χρησίων ἢ μυθήσασθαι τῶν ἀπαρ . . .
V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hospitum publice
data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium
intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolen-
tiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae: Cere-
rum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata
differentibus, atque id!, quod pium, & publice utile est, &
Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιασαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐτῆς ἀποπέμ-
 πειν, ἀνόσιον ἥδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβο-
 λὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυ-
 λία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, μακρῶν τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω ταῦτά ἥδη ἀνατεθέντα συλαῖν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφός καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετ-
 έχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ Φυλάττατο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀπακλείειν τὸ ἱερόν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentii pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *fitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosus, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατίθεντας. αὐτοὶ γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσήσόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμισώτετο, ράδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τὸναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὡς Φάσι, παρέσχεεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατάραι. Ω καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λω κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη ταῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλαπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilieris, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem ius-
 tum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per ferenitatem uxi traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adiicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κερῖσθαι μὴδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδή-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴδὲ τοῖς πεπονθέναι
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιῶμεν· καὶ δεόν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴονον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 fa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, εἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάσαι δέκεϊτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λαῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοαργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὅρῳν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσσδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάληθ' ἡμῶν αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maestantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine femine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

- ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
 μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
 μεν· τὰυτὰ τὸ ἀρχαῖον· τὰυτὰ τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
 9 παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Μέννηται δὲ αὐδαίς πώ-
 ποτε ὤψιν ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
 οὐδὲ κωλυθέντα τινα θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
 οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἡύξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερ-
 πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
 καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
 στάναι, Φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
 τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀπ' ὅτου, καὶ ὅποια· δεξα-
 μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφαίν,
 10 καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
 δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
 εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλικίων ἐστὶν ἡ σκέ-
 ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loca
 nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus.
 Haec antiqua ratio, haec adhuc obinet, & utinam ita vi-
 vere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suf-
 fragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quem-
 quam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac
 propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum,
 & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum
 quidquam, neque praeter patrum morem lex constituen-
 da, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mit-
 tuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint: sed
 accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo mini-
 strantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic
 demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum con-
 sideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo
 quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεομῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἴ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσῃθε
 αἶν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔβеси, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πώποτε, ἂν
 οὐ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὃ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὃ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi :
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant : su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisve necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus : non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum ; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum : Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν,
 νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς
 ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους,
 τοῦ ἀνέσθην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 πλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν θεόν. Εἰ δ'
 ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστοὺς καὶ ἐξεταστοὺς ἐπιστήσετε
 τοῖς ἀναθήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὐτὸν καθι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ'
 αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνα
 βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & ex-
 plorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo mo-
 re, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot
 quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omni-
 bus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si ve-
 ro vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis,
 metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum
 futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, &
 sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iu-
 dicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum
 sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΥ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δέ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβὲς ἑκάστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσούτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσεται μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα
τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν
ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

³ Ω φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
φλυαρίαν ἐν ὀκτὶ γράφας βιβλίοις.
ῥ' πρὸς Ἰσάριδμον ἀντεξαγόμενος
πρόβειν, ὁ σπουδαϊότατος ἀντι-

πεν Ὀριγένης, μιστοῦς ἀπάσης σι-
φίας καὶ εὐσειβείας ἐξυφηνάμενος
λόγους, καὶ λίρον ἀποφύνας τὸ θαυ-
μαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

ALEXANDER
SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
vitam, & commenta, & ausus, & praeftigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adiciere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθῆρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδῇ
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεισθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρας
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πύθκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογῆσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) "Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Σταϊχὸς οὗ τὰ
 ρριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a fimiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 satus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κεῖνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἡξίωσεν ἡμεῖς δὲ πολὺ ὀμωτέρου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὕτως ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρῶτον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικὸς
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς·
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρῶτον τὴν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασκῶν
 Ὁρχομένην Μινύαν, οὐ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτὸν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re-
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 assimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες Φάνημα ἠδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοῖσδε μὲν
 τὴν μορφὴν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεὺ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιοῦτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πάμπλου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέρχον,
 καὶ εὐμαθές, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χειρίστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακία διαβοητῶν ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυγῶνδαν, ἢ Ἀρι-
 στούδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄν-
 τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
 ὀνομαζόμενοι. ἐπίσκοποι καὶ ἀργοὶ,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζό-
 μενον, Κερκῶπων ἀγροῖα ἀπελιθά-
 θησαν ὃ οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς
 πιδύκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς ποτη-
 ρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δότης εἰσάγεται. Ὁσαύτως καὶ
 Φρυγῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βιάται. ὁ
 Ἀριστόδημος δὲ μιὰς καὶ κατα-
 πύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται.
 ταῦτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: &c, paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulso, & fervatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malinae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostратum. Ipse

τιλλανῶ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἴλεως
 μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
 σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν. εὖ αἶ-
 δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
 με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἣ
 συνάπτειν περὶ αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
 ξων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημώτατα τῶν
 ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἐγώ γε
 οὐκ ἂν πεισθῇην, ὡς ἀληθῆσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι
 ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
 τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
 τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
 σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκμῶν, καὶ κακο-
 τεχνιῶν συγκεκμημένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
 Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
 stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabar.
 Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
 mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
 novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
 putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
 aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
 similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
 meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
 quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
 unum conducant omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
 quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
 mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
 peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
 compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
 laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae si-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλῆσεως εἰκουῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτων ἐντυχάν, οὐκ ἀπῆλθε δοῖαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτῶν, ὥς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπεικέστατος, καὶ προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργέες προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπινόεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὥς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλᾶμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστής γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμότατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convénisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtrea venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἣ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξῆπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἱατρὸς ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά

ᾧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδῃ δὲ πώγωνος ὁ ὅς Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστῶς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπέσσει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τῷ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, est idem mala multa;

quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyanesis. Apollonii, summi viri, qui omnem illius traegediam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbarus Alexander, mortuoque illo Tyanenfi, in paupertate constitutus, cum iam defloruisset aetatula, qua aliter poterat, nihil parvum cogitabat : sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίᾳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἔξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρχοῦντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλείας, νῦν δὲ ταπεινούς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέβεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 αἷς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέθεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοι-
 τῆσαι πάλαι εἰκός, ὅποτε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumbant praestigiis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam vero paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconibus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis instar lac e mamina sugerent, (multi autem tales apud illos nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

κοντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8 ἦδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ραδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυσὶν τοῦτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαβεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπακου- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
στίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Ei hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse: eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλήθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσσεσθαι ἤλπίζον· ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τὸν τεύθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δέ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ προσοικῶν, οὐχ ἑκάς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατίας, καὶ τῶν υπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαινον τὰ οἶκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχειρήσιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων, οἴους τοὺς Παφλαγῶνας εἶναι ἑφασκεν, ὑπεροικούντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δευσιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros: quae quidem res magis illis, quam pro prima expectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens, quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλιθίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστήν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκῶ, τὸ τοῦ λόγου, μαντεύμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10
νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστὶ Χαλκηδονίσις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ κατέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθῆσαι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακῆνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς Θεμελίους

2 Κοσκῶ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελειστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι ἴσθην. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcledonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenfibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἔνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλεθροὶ ἐκείνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβω φίλος οὗτος ὀράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχάς.

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στίβεται ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὔρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντεύσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagonες, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebo carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡῖος' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προΦήτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περιβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἀφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ραδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ρίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἄφρος.
 ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ
 δράκοντος ὀθονίη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ Θριξίν ἱππεύαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἴ τις
 ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἱπαριθμηκὼς εἰς ἓν συν-
 θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἵσους ἀριθμοὺς μετ' εἰ-
 κισιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μός, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
 Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniens igitur cum hac histronia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equi-

γούσα τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προϋπῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστὴς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανάται
 τι τοῖονδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 κῆν τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ἕ-
 δωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σόν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὦν προκεκνωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυβίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῶ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 βεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥς-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀντὶ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na feta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 leftis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur confcenso altari quodam excelso, beatam urbem

ἑμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἑναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνθεοφραμῇκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξί, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνᾶς τινὰς ἀσήμεους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' αὖν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προνομοιουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινός, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πληοῦ τὸ ὡὸν ἐκείνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμυβίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πώματος ζυγ- κεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιά. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοι-
 λὴν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρο-
 μαῖος αὐθὺς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπας
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζον ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπάλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susci- peret foetum serpentis, viderentque praesentes moveri il- lum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum sa- lutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tan- tum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anserē natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans fu- turum, quod res erat, ut a fama illa plurimi innox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἢ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμημένων, οὐδὲν εἰκότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαίνομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πάνυ Φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ Φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διείλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρανίου.

gonēs concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαίωρουμένων⁸ οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἔρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι⁹ καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον¹⁰ καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀδὲ ἐπεισιόντων. ἐτετύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷον τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπιδείξιν ταύτην εὐχάπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις πειῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ᾧ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάληθ' ἰδέσθαι, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὀπίσθεν τῆς θύρας μέρος. G.

10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαθήσεως δύνουσι τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculsum, & ad spes sublatoium, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum produsse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρηὲς ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρείχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσαν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχανήμα ἐδέϊτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκός, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἰδοὶ τὸν θεόν, καὶ ὕστερον αἶψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

εἰκότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι·
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχά-
 νητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμ-
 φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
 καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
 ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμόν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
 οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλ-
 λαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
 καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖ-
 θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
 τοῖς ἀφικόμενοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προειπὼν. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὐ δέοιτο αὖ καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimolata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamavit enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
 rant omnia, nimirum oracula edendi rogantibus ac vatici-
 nandi, praecentorem quasi secutus Amphiloichum, qui in
 Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
 mortem, cum Thebis ille periisset, eiectus domo & in Ci-
 liciam delatus, non malè rem gessit, praedicens & ipse fu-
 tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
 cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
 der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
 diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὃ μάλιστα μαθεῖν ἐβέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
 τάρραψαι τε, καὶ κατασημήνασθαι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
 ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
 ἀδυτον κατελθὼν, (ἥδη γὰρ ὁ νεῶς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
 παρεσκευάστο) καλέσειν ἐμελλε κατὰ τάξιν τοὺς θε-
 δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
 θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
 μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
 γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις
 ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἴω σοὶ, εἰ δὲ 20
 μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἴω ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γυνῶναι
 ῥαδίον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύξης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τε-
 ράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ παι-
 κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς
 ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκῶντα πρὸς αὐτάς ἀπε-
 κρίνατο, εἴτα κατειλήσας αὐθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus fit & maxime velit discere, in libellum in-
 scribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta,
 aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
 (iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
 ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
 logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
 libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
 sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
 te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
 chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est info-
 lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
 facilis; imperitis autem, & *obesae ac* plenae piruita naris ho-
 minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
 tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
 gationes singulas, & quae viderentur, ad eas respondit, tum
 involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχouis ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ Φίλτατε Κέλσε' βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πύττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανέως τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπιτίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, leθοque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum; saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

λύσας ῥαδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεῖς τὸν κηρὸν, ἀνεντύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ ἑοικυῖαν. τρίτον ἄλλα πρὸς ταῦταις ἀκουσὸν
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνηῖσθαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπεπόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα ὅν, καὶ ἐθέσπικζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἀπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῇ.

git; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis;
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμοδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπεΐας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδώς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔΦη) πολλὰ καὶ χρήσιμα Φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷ αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπό-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
 23 θῇ, καὶ εὖξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρὸν δὲ οἰσθῆς, ὧ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ οὐκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἥθροισεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθυσσάριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiiciens, *fient omnia, si volaero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' Ἀσίαν. Ἦδη 24
 δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν Ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποοῖσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προοίποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νούν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposituit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniatur fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, fanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μά-
 λις οἱ Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν
 ἐπεφώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ
 τοῦ δράματος, ἐκφέρει σοβητὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων,
 ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ
 αὐτοῦ τολμᾶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε
 λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἰλεὺς ἔχειν τὸν θεόν. περὶ
 δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγε-
 το. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος;
 μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κἀθηται.
 εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν
 τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευ-
 μένας; ὅλως δέ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλε-
 mos πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίτι γὰρ ἄλλω
 δικαιοτέρον προσεπολέμει γόνος ἄνθρωπος, καὶ τερατεῖα
 φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικύρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot
 Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim
 essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus,
 tertramentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis
 plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de
 se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propi-
 tium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit ora-
 culum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epi-
 curus?* Plumbeis, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Dein-
 de miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum
 videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque
 eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum
 erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem
 enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosa-
 rum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam
 contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότες, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδότες; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ἀνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλῳ καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐγόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί. ὅποτε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·
Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσσι πιπύδῃ.

4 Ἀτεγκτος) Ὁ μῆτε δάκρυσι. 16 Μάλβακα) Ῥαμαῖτι μάλ-
μῆτε ἰδρῶσιν ἀβροχος (ἴσως διά- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabatur) inimici-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senator-
rii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinæ sacrato vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς
 δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ
 ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλ-
 που ἀβέατον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκ-
 πληῆσαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν
 θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμοδούντα. εἶτα οὐ χα-
 λεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφα-
 λῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας,
 ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρω-
 τήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ
 προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφα-
 νοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν
 Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐ-
 τοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν
 εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem roganti-
 bus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus
 protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset,
 occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vel-
 let, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum,
 oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Com-
 missis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput
 illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio
 quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce
 per linteam illum Aesculapium accidente. Vocabantur ora-
 cula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lu-
 bitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna mu-
 nera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in
 Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque
 fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρθους Ἀρμενίους τε θῶν ὑπὸ δουρὶ δαμιάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίβιος ἐκείνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθῃσι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ.

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἅπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπραίεις, παύσῃ βιότοιο φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμούς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμός ἦν παλινωδῶν,

*Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
 Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
 Permista radiis lauro tua tempora victus.*

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι διζήσθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇν·

Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατρός ὡς ὅπ' ἀκούσῃ καὶ πάλιν·

Βραγχιδεὼν ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν. καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χάρεαι, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo :

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Malleses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens :

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus :

Branchiædon adytiis accede, oracula & audi.

& iterum :

Ad Mallum, Amphilocheque auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret : alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios : & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλιανός, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀηλιμμένον που λίθον, ἢ ἔστεφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστώς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰ γὰθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶται τινας οἰκέται ῥαδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότη. ἐξέκαλον γοῦν τὸν ἄθλιον, γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberrat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolare: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ῶν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνούμενους Φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίσις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένων. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσποτον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οἷα ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν αὐ

effet plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri, At noster, blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogaf-

ἤροντο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοδόν. εἶπα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀπαθανόντος, ὃ μὲν ἠπάρει, καὶ αὐθὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὃ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεύσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὀμηρον σάλλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεираκιον ἐν ἁδου νῦν συνεῖ-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vitam functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμφοσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούταις
 34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὐτίς δὲ πυνθανομένω
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰς ὅς νῦν Φαίη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτίς,

Ζήσεις δ' ὀγδῶκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμένειας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφῶνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.

διεδεδῶκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος;
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετάτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθύς ἐπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ εὐκόλος ἂν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σε-
 ὀμιανα διαβάλλει τὸν λόγον, ὅς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non expectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparferat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36 ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμους, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὴ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διέπεμψατο. ἦν δ' ἐπὶ τὸ ἔπος ἔν·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἐς τοῦναντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae morus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum fane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

Lucian. Vol. V.

G

- γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνώμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἢ κειν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γάρ τινα συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἰὲς τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat coniuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum suum missi invenirent. Et ad *res* Italicas haec & similia prae-
 parabat. Mystera etiam quaedam instituit, & sacum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἡ Ἐπικουρείος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεῖα, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὲς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascentisque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

άνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣ Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί, δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τῖνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum rustantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 stificis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum
 illud femur, an aliam illius similem?* eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν Φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενός ἐστιν ἀπαρρώξ.

Καί μιν ἐπεμίψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὥς 41

ἄσεβες ἂν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς, ἐπηγγέλλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ προκρινέντας τοὺς εὐγενεατάτους, καὶ ὠραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρανῆτοισ ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαραινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίκτο, ὑπὲρ τὰ ἑκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένᾳ τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-

4 Δίης) Ὅτιοι Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντρύφων τοῖς ἀνοήτοις διετελεῖ, γυναῖκάς τε ἀνέ-
 δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τινας γυναῖκί προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιόψειεν, ἀβρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥστε
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῇ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴση ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνω δὲ αὐτὸν, χουσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ
 γάρ μοι, ἔφη, ᾧ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλῆσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unuf-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colla-*
quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore,*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτη παραμενεῖς χρησµαδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησµαδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησµοί; µηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφήτης οὐ μείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησµὸν ἔµµετρον ἐφθέγγατο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.
 πάνυ γὰρ ἐδεδίδει τὸν Ἐπίκουρον, ὥς προεῖπον, ὥς τινα
 ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα) Ἐφη στριδί κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

*Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein-
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:*

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praeftigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τῶν τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελύχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Παφλαγῶνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ Θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδεύομενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπέισθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καίπεισθήπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰσθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῶσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ) Ἰσως ἐνδόξου τοῦ αὐτοῦ ἀντος τοῦτομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuastisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postulare servos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandriae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clyasma usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum secutum est oraculum, & con-

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἐποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νκτησας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ Φέρων τοῦ οὐκ εὖ οἰκιστοῦ τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρου κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρχαμένων, Δημόστρατος τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πᾶν δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηγόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαρτίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνων, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὰς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primus homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (suebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cobeatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἄσεβῃ,
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρῶν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκέῖνο
τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἴδαι γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰσθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὸ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φημὲν τόπον ἔκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σμ-
μειοῦ ὡς διασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρίσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exsecrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιθεὶν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μί- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἀκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ρουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμός δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διήπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀῆρ
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantēs: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δις μυρίων που σχεδὸν ἀνθρώπων ἀπολομένων. εἴτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυλῆϊαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἀλῶσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρήγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολλῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινόει τοὺς νυκτερινούς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Fatis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accipere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde confecta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec fatis rerum necessariorum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιοτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
 σφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
 λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
 νος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
 μισθοῦς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιού-
 τους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
 διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
 ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
 Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50
 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἐκ-
 πληξίν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεται ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελθὼς
 Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δοῦλος πρωτογενῆς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιδας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

sius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non
 subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat teme-
 re, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant con-
 stituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues
 acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his,
 quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum
 opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexan-
 dro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet
 neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin ne-
 que omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fun-
 debat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc
 quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
 In stratis furim subigat lecto sub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μὴτ' εἰσαΐοις, μὴτ' εἰσοράας ἀποιῶσιν.

Εὐρῆσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῇς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψῶ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα,

καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπινοίαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ῥαδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμωδίας, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψι Φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.

Tristitia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus ac-
curate & locis, ac deinde paulo post non despuat intel-
lectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam bar-
baris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Cel-
tice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem
gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & mul-
tum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa ora-
cula, ut interea per otium solverentur libelli secure, in-
venirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam
fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδονται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἀκουσον. ἐρομένου γὰρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.
 καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἐτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἔξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὅ, τι
 ἦκε, Θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητούς.
 τῷ δὲ ἐτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιо γένε τῆς ἀπαράντου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, cuius *Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero,
 qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum
 curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:*

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὁδεύει.

- 54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμεν αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δέινος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς; καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγράφῃ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγχανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,
- ² Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρώδεται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripti libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγείτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένου τῷ Ρουτιλλιανῷ, ἔφη

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
με ἐς τὴν πόλιν ἦσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
Λαυκιανός, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχητινὴ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλαῖς,
ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
um & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

Lucian. Vol. V.

H

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχεῖτο τιθασσόν με ῥαδίως ἀποφανεῖν, καὶ δεῖξεν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μετασθησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκεν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον Φίλος γεγεννημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥαδίας γενομένης
 56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetae, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuerum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & , qua de causa, inquit, haec mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xenii muneribusque multis missis, (solum autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin praemiseram) promittit etiam navim se praebi-

παρῆξιν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάσσοντας· καὶ γὰρ μὲν ὤμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπαλέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἐπέισε καὶ τοὺς συνναύτας.
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκώς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἔφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήθει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλᾷ, 57
 ὦν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὁπίσω ἀπήλαυνεν·
 ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσπορανούς τινας πρὸς-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta*
annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum
vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
de maculare manus: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι εἰς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῦντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαιφάν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἄλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἰκέτεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερεῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυνοόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante infidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab imperu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς αὖ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τέλημα ταῦ Ἀλεξάν-
δρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆ-
ναι τὰ Ἀβώνου τείχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νό-
μισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος,
κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάπ-
που Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρημέτο-
ρος τοῦ Περσέως ἔχοντας; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέ-
λει, οὐδὲ ἐβδόμηκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Πο-
δαλειρίου υἱός, διασαπῆς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος,
καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ ἐΦωράβη Φαλακρὸς
ὢν, παρέχων ταῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν
διὰ τὴν ὀδύνην ἃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ αὖτις τῆς
Φενάκης ἀφηρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 Ὡς Ποδαλειρίου υἱός) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, δὲ ἰατρός ἦν,
ὅτι καὶ Ποδαλειρὸς τοιοῦτόν τι πέ- ἔλκων τὸ γένος, ὃ δὲ σπινθῆρι δια-
πονθε, ταῦτα φρεῖν, ἀλλὰ παίζων βίβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod
petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eam-
que urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus per-
cussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero
parte Alexandri, coronam avi sui genentis, Aesculapii; &
falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero
praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attribu-
tam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu
se moriturum; miserrime fine, annos nondum septuaginta
natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen us-
que pede, & seatens vermibus: quo tempore etiam cal-
vus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem
medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio ca-
pillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντός δράματος ἡ καταστροφή ἐγένετο ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τῖνα συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαίτητήν τὸν Ρουτιλιανόν, τῖνα χρή προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρόποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγνονοβέτης Ρουτιλιανὸς, ἄστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιῶσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἴδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ Θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὀμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

- 1 ΛΥΚ. **Ε**ΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέλθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νεόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἄνῃρ δέ τις ὢν, ὦ λῶστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὀμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίῳ σπουδάζειν,

DE SALTATIONE.

Lyc. **Q**UANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi affuetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιῶς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος,
 Θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
 μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
 τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
 Παρβενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα
 ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
 ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἡκίστα ἐλευ-
 θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷά σοι πρέποντα ὥστε ἔγωγε πυθό-
 μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζοις, οὐκ ἠδὲσθην μόνον
 ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡκάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
 σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθῃσαι, τὰ
 ὅμοια πεπονθὰς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κινωμένοις· καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
 σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
 καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων, καὶ μάλιστα
 τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης καμωδίας,
 ἅπτερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
 spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
 rum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
 libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
 dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
 & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
 diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
 tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
 re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
 tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus fedear, iis simi-
 lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
 honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
 circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
 dos accinunt; illa praefertim gravis tragoedia, & comoe-
 dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέῃσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάβῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῆ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήβεις διατριβάς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσιν μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλου αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἑοικας ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὥς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαιτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis infidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάντ' ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθας παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὁλέβρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θεῖαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὅς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδ' ἰάσεως τινὰ ἡμῶν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρά,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque diffimilem eorum pro-
tulisse mihi videris; quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed;
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redji. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπειράτος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναι σου δόξη, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὃν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ ταῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπιστάτους ἐπιβοῶντα, ὁλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἐαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo federe medium inter muliereulas, & spectatores furiosis similes; plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχόιμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἐμέ, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοιον δοκοῦν. ἀφ' οὗ γάρ, μὴ ἄρας εἶναι αἰτιατική. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτον φθάσαι. Νῦν δὲ Ἀττικῇ συνθεῖα δοτική κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς τὰ χεῖρες καὶ ταῖν χερσὶν θηλυκοῖς ἐνὸς μασίν ἀρσενικά ἄρθρα προσεμένονσα. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἑταίρικοις. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ἄραι γὰρ πρὸς τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὀμηρος (Il. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πᾶσιν χαρίτων ἐπιτυχῆτες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἰκοσι β' περὶ ὥρων οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ἄραις εἶναι. σὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι Ὀμήρῳ ἀφ' ὧν μὲν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γὰρ πού

αὐτὸν ἐγγενέσθαι ταῖς ἄραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φιλοστράτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιε', (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια) μὲν χροῖας τότε αἱ Χαριτίς τε καὶ Ὠραι (in edd. legitur Αῦραι) ποίησαν καὶ ἔβαλαν ἐν ἀνθεσιν εἰαρινόισιν. οἷα φέρουσ' Ὠραι ἔν τε κρόκῳ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θαλίοντι ῥόδῳ γ' ἐνὶ ἀνθεί καλῶ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ἄρας ἀπέρχεται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτίων. Et Athen. II, 27, in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν [μετὰ τῶν κακῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bonā inſint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρῶντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πᾶν σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὴδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοξοῖται

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebabo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι
δοκεῖς, ὥς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα ταῦτό
ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάληθέ-
στατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
γενέσει τῶν ὅλων Φαῖεν ἂν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναϕῦναι,
τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἑρωτι συναναφανείσαν. ἢ γοῦν χο-
ρεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἢ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
νῆτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμὸς αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
τακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα
ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανόμενη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
τιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8
Φασὶ Ῥεάν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
ρύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
mo omipium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
sisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum
plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατράους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ παλεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ δι' ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιούντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηρίονην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχηστήν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita fane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Græci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέντητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδε πως·

Μηρίονη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ εἶοντα,

Ἐυχρος ἐμόν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφ᾽ ἑσείας τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχον τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγευμασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καλὸν εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκούντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptoleum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
rhiachiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavius est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque illum, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες·
 (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνί-
 κης διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι
 τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ρυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμ-
 βασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμο-
 νίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ
 ἐκράτουν ἅπαντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγου-
 μένης. ἴσοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρ-
 χεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχει-
 ρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει
 παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ
 αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν
 τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχή-
 ματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ρυθμὸν ἐμβαίνοντες,
 ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ
 Διόνυσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα,
 ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti,
 (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago,
 discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad ti-
 biam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingres-
 sum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia.
 Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & iotuum
 concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus
 saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim mani-
 bus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vi-
 ces quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet
 in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero,
 ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus osten-
 dunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem
 bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri
 gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἐστὶ καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκωμᾶζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται) διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μεταβάτε, καὶ κωμάξατε βέλτιον, ταυτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησῖς 12 ἐστὶ κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ εἰκότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσους ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἢ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησῖς ἐστίν. Ἄ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13 ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἥσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρήμι· καὶ τοὺς ὀρχηστάς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητήρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent secum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit. Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius. Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens; ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis* describendo fecit carmina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαιστού ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
 ρειν, ἄβρους τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποιήκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέ-
 δωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας
 καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησί, προορ-
 χηστῆρα ἅ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῷ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat sal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulysssem, *Spestantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores *Præfules* dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Præ-
 fulem civitas*: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene
 saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατάστησάμενων αὐτάς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετήσαντων σὺν ρυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῶ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὲρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἀριστοί, προκρίθεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λέτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἑωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere opor-
tet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum fumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχή, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δῖς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
- 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελάν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ ἀντὶ Οαρέτρας χρῶνται, περιδρόντες αὐτῇ ἀκτινηδόν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ἐρχομένην τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emisit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ἄλλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γυγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσεστιν, ἰδοὺς τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα· εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυριάς μορφᾶς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ τούτοις δὲ 20
καιοῖ, μὴδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῶν πολεμικωτάτων τῶν θεῶν Ἀρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βίθυνος δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ· πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἰ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιη-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae *aiani*, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν
 τέλειον ὄρχηστὴν ἐπειργάσασθαι· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μι-
 σθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰὲ τῶν
 ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ,
 οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα
 πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων,
 Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου
 θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν
 ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διό-
 νυσος Τυρρηνούς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ
 Φῦλον αὐτῷ μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπι-
 τηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσαύταις
 θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὄρωμένου, καὶ
 τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiacae enim & Bacchicae non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lufum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου καὶ κεῖνο, εἰδὼς Ὅμηρου καὶ Ἡ-
σιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τοὺς
ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολ-
μᾶς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ
Ὅμηρος τὰ ἡδιότα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον,
καὶ Φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην
ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ
ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὄρχηστικῇ πρόσεστι,
καὶ ὡδὴ γλυκερὰ, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μω-
μαῖσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὄρχησεως ὡδὴ, καὶ
δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ εἴκειν εἰς δύο διηρηκώς
ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην,
τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te
Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poë-
tas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem
ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima &
pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, &
saltationem, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui
etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum
utrumque fane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum
saltatio reprehensionis experts, quam tu *tamen* nunc repre-
hendere audes. Et rursus alia parte poëteos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deo-
rum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse
Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus
sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχομένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βῶμον περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
- 25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπὶ τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδεῖτο γέρον ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκείνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσασθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μαθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltans,

Et patris circum duflant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operæ pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσοῦτον κάλλος διηθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἑθεῖατο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἰδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκάτερα ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μισας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρωδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσεῖπών· Φέρε νῦν ἀντεξέτα-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς αὐ-

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 prætuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, prætermitta-

- 27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάβαιμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθῆς ἅμα καὶ Φοβερόν θεάμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεκηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· εἰ δὲ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἴτ' εἶδοθεν αὐτὸς κεκραγώς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλῃσε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, Φορητὸς ἢ ὠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus : partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragœdiam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περὶκεῖται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυναῖκας, κινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νεόμιкен, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγειρῶν πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κεχρηγὸς
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἑδάξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, sollocismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas salta-
 toriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commeans turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδὲν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικαί, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῖν τοῖς ἀγωνοθέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐγὼ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη· καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
- 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δοῖαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρᾶσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praesidiibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicitis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἔμμαντῶ ἀκαιρον οἶομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὄρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεΦάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καβεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλ-
 λά κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκείναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὄρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineprum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
 στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
 δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
 γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
 μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
 λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
 πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
 ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
 ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
 μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
 ρῶν αὐτὰ εἰς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελάν-
 των αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαν-
 35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
 τὸ γὰρ πάντα ἐπεξίοντα μὲνέειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
 λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ
 ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
 quid sit Thermaestrída vel gruem saltare, & reliqua, quae
 nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
 gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
 conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
 cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
 nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
 dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
 na saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
 quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
 dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
 movens inde indecora, praefereus autem & admiratione
 prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
 enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
 Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
 exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δέειμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὔσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀΦικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 Φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε Φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὴν οὔδε ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἥθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστίν, ὣν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπῆλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἰλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι πειράται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοὶ τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ὄντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastica, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiunt, quaeque fuerunt,

ταῦτ' ἐσσύμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μὴδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνεῖαν δὲ νῦν τὴν σαφηνεῖαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἢ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἢ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμαθεῖα, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γοῆας, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ρέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβαλὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὰν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἴτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλήν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἴτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηῶν, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλιν τὴν νῆσον, πρὸ
 τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
 νῆσθαι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πέρατος, Ἀστυνοῖαν καλοῦ-
 μιν, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους
 ἄλλοτε ἄλλαχ' ἵευσαν. Λητὸ δὲ
 ὑπεδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενί-
 σσα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπίτεκα οὐσαν ὑπεδέχτο δι' ὄργην
 καὶ ἀπειλὰς Ἡρας) ἔστι τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλος ἐκλήθη, ἅτε
 ὅλη γεγονυῖα τῇ παγίῳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὰν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἢ τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
 Ἀπόλλωνος. ἰστορεῖ Καλλιμάχης
 ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς.) Ἀγρυ-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἐδάφους τοῦ νεῶ, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθή-
 σεως λίθων. καὶ τούτο ἔφασκον τὸ
 μέσον ἀπάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublato errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὐρεσιν, καὶ
 Κελεῶς ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἐτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὐτὴς εἰς
 Πέρσας Φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἴτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῆσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Perfas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαιρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγῇ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἰδ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἰουῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φραι-

festio Minois; ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res; & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor struictoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucon habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam mari exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἐτι πρὸ τούτων ἢ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἢ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμός, καὶ ἢ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἢ Ὑψιπύλῃ καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιό-
 τατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἰσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄλλον αὐτῷ προηρημένον, ὃ οἰκεία καὶ
 ἢ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἢ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κείνα δέ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δακαοῦ εἰσεται, καὶ τὴν ἐπιβαλάμων ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δέ καὶ ἢ Λακεδαιμόνιοι τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraffi exfulum, oraculumque de illis, & infe-
 puliti qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceiique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res salratori memoratu maxime neceffa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro infidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ίάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρῳ ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ ταύτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀρχήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δράμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν ταῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδῶς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπώδωκε δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένουσις, Ὀδυσσεως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσεύς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quæ in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achilles in Scyro pro virgine commotio, furor simulatus Ulyssis, Philocteres destitutus, & το

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμῆδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Φατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἡλīs τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλ-
 49 Φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφάλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πᾶμπολλα καὶ κεῖθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασίφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
 50 κῶν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante hæc struæ Palamedii in-
 fidiæ, & Nauplii iræ, & furor Aiacis, & alterius *Aiacis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,
 Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλά ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀлк-
 μαίωνος οἴκησιν. εἴτα Νέσσον καὶ Διανειράς ζηλατυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμόν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρύπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμόν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque Herculis in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
 deae fomnia, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἡριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγέοιο ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἡλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ὀπάρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καϊνέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τιρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τῷ Ἀντιπάτρῳ, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃ ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, redditusque illi humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei auctumni draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post ma-
 gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonice. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφὸν λέγω, καὶ τὸν Ὅσιριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕκαστον τῶ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμει-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam de-
 monstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca fane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξιν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ καθοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἡκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνεται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus infit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floureret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ αἰσύνετος, ὡς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικóta δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναί τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequiissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utriusque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

64 ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς
 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεάτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἑπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὃ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δῶσιν ὑπισχνουμένου, τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δούς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρόμενου, τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσαίρους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἢ οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis. Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse possit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius

στά μοι ἐρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανέϊσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτο-
ρσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπὸ δᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τσοῦτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν)
ἐζήτει, ἓνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες αἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινοῦμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi
videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae
artis est actionis affimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhe-
tores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declama-
tiones vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque
laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-
que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducun-
tur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut
agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alte-
rius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim
quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat
actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Qui-
nam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero au-
disset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ὀρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν αὐτὸν ἐκάστῳ τῶν ὀρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦβη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνότεν, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἰγύ-

ς Ποντίου θηρὸς) Θέεργίς φησι, πολυποῦ ὄργην ἴσχε πολυπλόκου ὅς ποτὶ πύτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς

ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & Phocylides idem dicit, si recte memini. G.

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescentem familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ἐστὶ.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κι-
 θάρα, ἢ διὰ Φωῆς μελωδία, ἢ τραγικὴ δραματούργια,
 ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστής τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβῶν· καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ἀδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δραμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθός, χειριστόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκα-

14 Λεσβώναξ --) Τοῦτον λέγει
 Λεσβώνακτα οὗ καὶ ἄλλαι μελέται
 ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ
 ἱταμίλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῷ ἱερῷ σοφιστῆς
 διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἑρω-
 τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. M.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν τὰ αὐτοῦ ποιῶντα, Οἴου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
 70 Φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἡ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἀφ' ἣ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι; ἤκουσα δὲ τίνος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
 71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

Etacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus. Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non dedita opera adstans, edentem opus suum saltatorem, *Quali*, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si vera sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus, disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & speciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristotelis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio, etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
χρήσιμον ὑπισχυμένων, μόνῃ ἢ ὀρχησις ἄμφω ἔχει.
καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσω μετὰ
τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσω γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ
πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ
παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἢ ὀρχησις πολλάκις
ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμερρότερον καὶ τερπνότε-
ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγὰς, καὶ
πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργούσιν αὐτοῖς,
ὑγιεινότερα. γυμνασιῶν γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
εὐρυθμέτατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς
εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
ποιοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
ἢ ὀρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantēque alios in
pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπεισα δὲ τοὺς ὀρώντας, διδάσκουσα δὲ πολ-
 λὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
 εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
 εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοίριαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροις,
 ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε
 αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλῃς καὶ τούτων ἐν
 ὀρχήσει ἀπολαύσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμεί-
 νων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, γενήσῃ, ὅταν ὀρᾷς
 μὲν τὸ θεατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
 δακρύνει δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἡθὴ τῶν ὀρών-
 73 των παιδαγωγοῦν. Ὅ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινεῖσαι, τοῦτο ἤδη ἔρω, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἄμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρόν δεικνύοι. Ἐβέλω δὲ
 ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua do-
 cens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnita-
 tem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectatio-
 nem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum
 plurium modulationemque concentum? sive tibiae fistulae-
 que argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi
 datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores
 futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas thea-
 trum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui
 opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium
 regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum
 est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati mem-
 brorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur,
 ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Ve-
 neris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi decla-
 rare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

σθεν ὄρχησθῆν ἐν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφροῦν, καὶ ξυνετόν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἔστοχάσθαι. Φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ αἰσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτός· εἰς ὑπερβολὴν· σκελετωδὲς γὰρ
 τοῦτο καὶ κεκριόν. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροεστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polyeleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut skeleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiocheneses enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν ταῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ἵπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειραμένον, Δεόμεθα, ἔφασαν, Θεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
 78 εοτάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δεοί. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

5 Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσέρχασθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμῆλη, ὁ θυμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θύειν. Θυμῆλην δὲ αὐλητικὴν. V.

quam effugiat. Parvo enim ingressu saltatore & saltante Hectorē, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes*. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae*. Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habes!* Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa us-

λαῖνται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ ὄρχησις δὲ καὶ τὰ ὧτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθῃ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τον ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πίων. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὅπότεν τὶ οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί-τοι Σατυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praefertim & in Ponto seria datur opera, Saryrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηται δὲ ἡμέρας,
 Τिताνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὀρώντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα Φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔΦην τὰς ὀρχη-
 στικὰς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἐδείξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοΦοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδέν, ὥς Φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίας ἢ δημοσία ὑπερσία. V.

14 Μινδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μεταίληται τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet sit, ira tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore univervi reliquorum omnium obliti, toros dies sedeant,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerosse quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *iustum*,

πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλῃν ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ εἵκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὔδε τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ρυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
κριβᾶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν' τὴν παιδείαν βαθύν' τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότε ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi affimilavit tempore posteriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet undique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oportet esse acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὀρώντων
 γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἂ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθροοὶ πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὀρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖ-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΤΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀτέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 χρῆ αἰρεῖσθαι, καὶ ἂ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἂ
 82 πρότερον ἠγνόουν διδασχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι δεοί,
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερ-
 βολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12. Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται, ὑπὲρ ἄλλοι ψυχρολογίαν
 κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἵφασαν. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua quaedam agnoscet, vel potius tanquam in speculo;
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscensque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edocisque quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ Θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιῶντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενός γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἥτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσούτον ὑπερέξε-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα Φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγῃ θεάτρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ

8 Ἐνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων·
 δαιμονῶντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 νείων ἐκμιμούμενοι οὕτως ἰάλασαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀνενεγκεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπελθεῖν τῇ οὐλερίᾳ ταυτῇ μι-
 μήσει. M.

feritatem producant. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace
 furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furentem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impexit, ut divide-
 ret, &, nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἶαντι, καὶ ἐπὶ δῶν καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετάδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνοίαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε· καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσθαι λαβῶν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, αἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτειον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀλθῆβαιαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασίν, ἀνα-

ce furebat; exsultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiakis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alij suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

κήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ
 νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνω-
 σμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων
 γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσα-
 σθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς
 τὸ Θέατρον· Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ
 αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ
 ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σω-
 φρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας
 ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν
 ὑπάκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
 λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ
 πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλη-
 θεῖς κοινωνῆσαί μοι τῆς Θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλω-
 σόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι, ὥστε οὐ-
 δὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum respuisset, adeo poenituisse factorum suo-
 rum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque
 veri ipse furoris damnavet. Et satis aperte hoc declaravit
 ipse. Cum enim, rursus Aiace ut sibi saltaret, factionis
 illius homines peterent, & actorem *alium* commendans di-
 xit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero il-
 lum molestia affecit adversarius in certamine & artis ae-
 mulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo de-
 center, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur;
 quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi
 furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plu-
 rimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino
 aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem ve-
 nire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri.
 & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque
 non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πίων τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης.
 θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς
 καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται,
 σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μετα-
 δώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου
 τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι'
 αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει,
 τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγου-
 σα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διά-
 νοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν ὁρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι,
 καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα.
 καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς,
 καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θεῖαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ
 μόνος ἐκείθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανόις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut
 suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae
 voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum
 imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum
 vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt,
 excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam tra-
 ductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus ocu-
 los. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam
 mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis
 sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοὶ τὸ ἀρτιγραφεὺς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νόος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεῦ-
κα τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτετινόμενον
Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λό-
γον. τέχνην μὲν οὐδ' ἔν τινα λόγων
παραδίδοντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιά-
κριτον ὑφιστάμενα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σχοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρη-
ται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἀμφὶ Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σιν. τῆτες. ἰώτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθίς γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμόν] τὸ καινὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεὶν καὶ τοῦ ἔχω, νεο-
χόν, καὶ νεοχμόν πλεονασμοῦ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλα λέγε-
ται καὶ ὁ τῶν ὕψων ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραμεῖον στενόστομον ἀγ-
γεῖον τὸ ἀπίσωστον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est horum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempе de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
fordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὅρθῳς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλας
παντὶ ἀνόητον ἂν ᾔην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοῆσαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνά πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστρω δὲ ἡ ἐπιβύστρος
ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὥσιν κάθηται.

6 Ἀνίγναις) Ἀνολογίσαι. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥύπος
τῶν ὠτῶν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοστρακιοῦν ἀγγεῖον, ὃ τοὺς ἀρτους

ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακυρβεῖς, Κύψελος ἀνομά-
σθη. ἀμφω δὲ ἦτε κυψελίς καὶ ὁ
κυψίλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὰ ἔληπε
ἐρήθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor filium Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii mentione suspicor, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem animum &
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obtutrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [filius illius] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχὸς γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἐτι δὲ εὐάνυμος.

ΛΥΚ. Ἐοικε τοιοῦτος εἶναι, σὸς γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἡδὴ καιρὸς ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν καὶ ἡδὴ γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσῶνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ Βαλανεῖον, καὶ τοῦπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγώ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχον, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐαρμοστός, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ εὐπρεπείῃ ὀνόμασι καὶ λέξεσι χρώμενος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἰπὼν αὐτός. V.

7 Εἴλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεισθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. ἴοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν. Φωσῶνια δὲ ταινίας λε-

γει ὀθονίας. ῥύμματα τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρον οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἀγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ χιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλὴς καὶ ἐχέγγυος καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχαις, καταμείνεις. V. (Βραδυτεῖς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Ec-
iam eundum. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

πρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφοῖ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπὶ σπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερυνὴν ἐσθὴν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχούσι τὰ ἀνδρᾶ καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπαθήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα τῆς ἔδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλεῖσιν. ἐστὶ δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκίαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη τὸ ἀγγμα ἢ τοῖς ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ αἰσαγγμῖνα ζῶα ἐλαύνοντας ἵσκειν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτης καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἄρματῆλάτης εἰσθαμιν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἱ τινες τῷ ἄρματι ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς δρυὸς μεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτης τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκωλιάζων) Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἐνὶ πυδὶ βιβηκίτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονόπυδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιτο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ μονόπυδι πηδῶντι. V.

7 Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἑνικμα καὶ διερᾶ. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἀνδρᾶ μέρος τοῦ κήπου. G. (Scholion sequens omisit, quod ex Luciani tantum textu sumtum, nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ ὅσῃα ἡμῶν λέγειν. ἀρόματα δὲ, τὰ ἀρίστῳ ἐχειρμασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βράκανα, ἢ δὴ λαχάνων. κάχυρος δὲ, σίτηρον ὀσπριον. τὸ δὲ ἐδάην τὸν ὄρον ἀντὶ τοῦ ἀνισύρην, ἐτίβην τὸν ὑπταῦρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vetulus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui: deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, paritim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse manibus laborem adiuvissem, illos quidem derelinqui, cum frigoris causa, tum quod essent ustiones: nosli autem, in frigore vehementer

ως ἐν κρούει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδικῶν, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (οὐπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὴ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρη τὸν ὄφρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θάρσος, καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ θέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἐπολουό-

δὲ, ἢ τὰ ἀλληλομένη ὄσπρια, ἥτοι τὰ βεβρεγμένα παλοῦσα. οἱ δὲ ἱατροὶ λέκιδεν φασί, καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ σκρότον. γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὁπῶρας πιπράσκων. σείλην δὲ πυρίτης δὲ καὶ ἐγκρυφίης ἄρτοι εἰσιν ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῇ ὀπτημένος. γήτσια δὲ τὰ κρόμμυα. σίβος δὲ τὸ περιτραχίλιον, ἀπὸ τῶν ὀπιθῶν, κρίας. λογαίον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν πρᾶχλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δὲ ἐστίν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνει δὲ, τὸ σκευάζειν ἥτοι μαγειρεῖν. κάρυπος δὲ ἡ μάκτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηραλοφίειν δὲ ἐστὶ, τὸ ἀνευ λουτροῦ ἀλείφεισθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ ὀρολογίου μίσην ἱπανοσηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσιν τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μέτρον καὶ καίλον τοῦ αὐτοῦ ὀρολογίου λέγει.

καριμάντας δὲ τοὺς σύγγκλυδας εἶμαι, καὶ συρφετῶδες φησί. βύζην δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἶον διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πύλινον παραβεβυσμένως ἐστάναι, καὶ ὡθεῖν τε καὶ ἀθίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ἀθίζεσθαι σημαίνει τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυνάως τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ βλέφαρα. φαρμακὸν δὲ τὰ ὀμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἱατρείας δεισθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατάλους. G.

ibid. Σκανδικῶν καὶ βρακάνων) Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκανδικαὶ καὶ βρακάναι. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλεστα λαχάναι. V. "Αγρία καὶ ὑσπλεστα. Coll. ibid. Κάχρυς) "Οσπριον. V.

8 Διανεῦσαι) Ἀντὶ τοῦ πολυμῆσαι. V.

ustiones existere. Ego autem obiens vernacla, alliaque inveni ibi nata, & effosis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & braccanis pro alere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet) in mulam iterum impositus excoriatus sum in perinaeo, & nunc incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ab-

3 μενος. Ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὼς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτως αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ἐρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτονί, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῶς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς οδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ πῦ χθές ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπωλις ἢ τὰ ἀλλεσμένα ὀσπρια, ἥτοι τὰ βεβρεγμένα παλῦσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λέκιστον φασὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ ἀχρόν. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀσπρίας πιπράσκων. V. At in altero Mf. V. sic legitur: Γρυμαιοπώλῃ) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελεῖ ὀσπρία πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη.) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σπουδῇ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρέμνα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρέμμνα.

6 Οἶβον) Περιτραχίλιον ὑπισθεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβρακιάται καὶ Ἠπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φασὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ εὐ βεῖος λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ἔστιν ἑτέρων τὸ στιβύνιον. τὸ τῶν βεῖων δὲ ἀχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurrat igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreres ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oetum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoetlas. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coeababas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, ψύτταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ᾧσοθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιῶν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: Ὠχόμην ψύττα) Ἀντὶ τοῦ ταχίως δραμῶν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίως δραμῶν.

2 Κατατείνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στέμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἐναποχεῖν. ἢ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέχρυσεν ὑποκειμένοις καὶ κοττάβην ἀπέτελλε &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδιαῖς ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μέσον ἵσταται Χάραξ ἀναθὲν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωνῶν. καθ' ἑκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριανταρίων ταῖς πλάστιγγιν ὑποκειμέναν. ὁ κοττάβιζων τείνου λαβὼν εἰς τὸ στέμα ὕγρην ὁτιοῦν οἶνον ἢ ὕδατος, καὶ πλῆσας τὰς γνώθους, ἀφίσει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τῶν πλάστιγγων. αἱ δὲ δεξιόμεναι κοῖλαι οὔσαι, καὶ καθελόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκάτερα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποῖον ἤχον ἀποτελῶσιν, εὐφραίνει τὸν ἔρωτα, ὥς τῶν παιδικῶν κατευοχούντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγων ἢ λάταξ διαμάρτοι, ἠττάσθαι δοκεῖ ὁ ἔρως, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμελῶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατακτῆν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν κατακτῆς τοιοῦτος. ἢ τι εἰσινεὶ λυχεῖτον ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ πρῶσπον τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ εἶδε πεσεῖν τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὥς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῆν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖον τι λουτριδίον εἰκότος πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλούντων, ἅπερ ἦν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προιούσαις λάταξιν ὁ ἄγων. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πιδείξω καθ' αὐτὸν κοττάβον ἀφίεις, ἐπὶ τῇ πλάστιγγα ποιήσεις πσιῖν πλάστιγγα ποιῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἀνα τὸ μικρὸν, τὸ πινυκίσκιον λίγει. ἂν δὲ μόνον τυχὴ αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δαίπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τιθέντες τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τις αὐτὸν ἐπερείσας, ὕγρως ἀφίει τὴν λάταγα, ὥς εἰνους μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοττάβιζεν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ κοττάζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρῶς καὶ παρακεκομμένως εἰρησθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrans: nosti autem, quam sim amans rurs. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia condito, & expurga mactram, ut lactucinas.

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Θρη-
 4 δακίνας μάττατε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἥ δ' ὅς ὁ Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὕτως ἐβόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλιν. καὶ δεὸς μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατέπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμικτῶ θάμνα, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραξας, καὶ ἐγχεας μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ἥτοι μα-
 γειρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄρτους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 θριδακίαι.

2 Ξηραλοιφῆσω) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφωσθαι ἐλαίῳ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλιν) Τοῦ ἀρολογίου μέσον, οὗ
 σκιά δείκνυσιν τὰς ἄρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρρήματικὸς γὰρ τὸ
 σιτίζεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγχλύδας καὶ συρφετάδας κα-
 λεῖ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυώτω. V.
 Κακῶς διακρίνεται τοὺς ὄπας. M.
 ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάρα-
 κτον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταρατά-
 τετον. σκωτίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἰρύθημα
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι).
 Ἐπίτηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τέθεικε διὰ τὸ γελοῖον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

θημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήμεν· καὶ παιδὶ ἡμεῖς
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθημένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχειρασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντίβαλε τῷ κω-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοάιναις χερμαδίσους ἀράχδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες, ἐξήμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κᾶρα δελφίνισαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυάμην τὴν κε-

1 Λημαλέους) Σὺν λήμας. V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρὸν. V.

3 Ἀπησθημένοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 θυσάμενοι. ἐσθίματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. εἴποι δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάτως μὴ ὑποδύς
 γέλωτος, αὐτὸς ἀνευρίσκων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὁ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τινῶν

παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίοντες ἐπὶ
 τῶτον τοῦ ἡττημένου, ἐνθὺν καὶ κα-
 ταναωτίζονται εἰπὼν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ζαντες, οἱ οὖν παίζαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φησὶ πυέλον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες
 ὡσεὶ δελφίνες τὰς κάρας κυβιστάν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐχολυμβῶμεν. τὸ
 δὲ ἐξυάμην, ἀπὸ τοῦ ἐκτενίζομεν.
 ὀδοντωτὴν γὰρ ζύστραν τὸ κτίνιον
 φησὶ. κωρὶον δὲ καὶ σκαφίον. εἶδον
 κωρᾶς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes,
 absumus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius spinandi, & lu-
 etae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus instectebat se: alius
 obduciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illussissemus [lulsisse-
 mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi exivimus. At reliqui caput frigidae Delphinatorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus
 alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν οὐ πρό πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς τὸν νῆστιν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν κριθῶν. Καί περ ἰδὴ καιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδίαί, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριᾶ, καὶ τοκάδος υἱὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουράς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδίαί) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἦν ἀταπαύστραν φασίν. ἀσκάτης δὲ, ὁ εὐτελὲς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἄρσενον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάτης εὐτελὲς κράββατος. V.

9 Δίχηλα ὕεια) Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὤων, ἡδία ὄντα καὶ ἰδωδιμα. ἀσάυτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος υἱὸς) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσχεύαζεν οἱ τῶν παιδῶν ριοφάγοι βρεῖμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρόν. καὶ ὕδνον αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσχευασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἥπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ ταγίνου. μυττωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σφοδρῶν καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττωῦται δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακῶντες. ἀπαδὸν δὲ ἀλεκτρούνα, τὴν παρὰ βηκότα. λειπνογνώμονα δὲ βούν, τὸν τὸ γνῶμα ἀπὸ βαλόντα, ὃ ἐστὶν ὄδους ἀπὸ γενεῆς. V.

put radula ex dente facta [pestebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sortebar alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedium extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex farta-

ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
τινες καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
λιττούται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
κτρῶν ἥδη ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἷν δὲ
ὅλον ἰπνοκαῇ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
ἀπὸ βύρας, ἥδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σχεύασμα βαρβα-
ρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V.
In altero eiusd. Cod. haec sic le-
gebantur: Ἀβυρτάκη) Σχεύασμα
βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πρά-
σων. Νυμφοδόρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
ρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῇ τῆς
κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
λίγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
ἐνδισμύμενον βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
συσμεύζοντες αὐτὰς, ἀμείλει καὶ
τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ

καὶ μελιττούται παράκεινται, αἱ
εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι πάπτιλλοι. V.
ibid. Μελιττούται) Ἐκ μίλιτος
πλακοῦντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγχέλις λέγει
βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
μνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
οἷν δὲ ἰπνοκαῇ τὸν κλιβατίτην ἄρνα.
V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρῶν ἥδη) Τὸν
παρθνηκότα. V. in fol.

7 Ἰπνοκαῇ) Κλιβατίτην ἄρνα. V.
in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
γνώμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, fimilesque quaedam conditurae;
& thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
tilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frustra Pon-
tica de sporta, & Copaicæ [anguillae], & gallina domestica, &
gallus, qui iam canere desit, & piscis victor. Ovem autem
etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
novilunio; qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
nex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλίδος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ἄπτα, εὐρυχαδῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῖῃθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

* Ἰ Δελφινίδος τραπέζης). Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πίδαας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μίγεθος ἐν τῷ ἀνακλίσσασθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τιος ὑαλοφύου τούτου καταχρησασμένου τῷ εἶδει τῶν ποτηρίων. ἄησαν πρὸς τῷ πυθμῆνι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κίχληκε. βομβυλίδος δὲ τὸ στρωγχύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χῶνους δὲ τύπον ἐξεργασμένα. γηγενῇ δὲ τὰ ὀστράχεια λίγη εὐρυχαδῇ τὰ βαθία καὶ πλατεῖα. εὖστομα δὲ τὰ λεπτεῖχελῃ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ ἐπὶ γαγενὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθία δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσας ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηρὸν πλῆγην νῦν καλοῦσιν. ἀρεθάραξ δὲ, ὃ μίσσας πᾶς μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ πᾶς δίχας διφῶν. χρυσότικτονα δὲ, τὸν χρυσοχρῶν φησὶ. λείρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ὅσον εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἄνθη λείριά φασιν. ἐλλύβια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν ἐνερμύσθαι. πίδαας τὰ φέλλα. ἀδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίχας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικούς λόγους. ἐχεγλωττίας δὲ, τὴν ἀργὴν ποιῶσαν τὴν γλῶτταν. ἐπτόν τὰ εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκάλως ἄνευ τῶν ἀπασχολούτων ὀρεῖσθαι. ἀχρηστα τὰ κατὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρῆσται. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτόν καὶ λευκὸν ἱματίον. ἀρρητοποιοὺς ἔχουσις διασύρων εἶπε τοὺς τελεστάς, διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσχευασμένος. V.

3 Βομβυλίδος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελλα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χῶνας δὲ τύπον ἐξεργασμένα. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστράχεια. V.

4 Εὐρυχαδῇ) Βαθία καὶ πλατεῖα. V.

5 Εὖστομα) Λεπτεῖχελῃ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθία. V.

tamen percossitum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], & aestam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
Φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπινόμεν δὲ ἀμυ-
στὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
ρίδι, καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
ρίχσομενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν,
ἄλλος ἐρρίκνυτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλῶνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠλοκάταξις Εὐδή-
μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ἀψὲ ἤκαϊεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμαῖς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηροπλῦτν νῦν καλοῦσι. V.

ibid. Ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ μιλιᾶριον. V.

3 Ἐπέτρεπε) Ἀντὶ τοῦ ἐπέπιμ-
πον. V.

ibid. Ἀμυστὶ) Ἀνευ τοῦ κλείσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυρῶδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κύκλῳ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζῆτεῖν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
stida: & iam bene potī eramus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enifus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότου, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφίγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον ἢ μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτὸς ἐστὶ, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξε-
 10 Ὀρησα ἑμαυτὸν. Εἴτ' εὐθύς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπερ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότου) Ἦτοι
 γυναικίον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λείρια
 τὰ ἀνθὶ φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἡδύνοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διδὲ καὶ λειριόισσαν ὅσα Ὀμπερος
 φασίν. ἢ ὡς περ λῆρον φασὶν τὴν ἀδ-
 λασχίαν διὰ πέρα τοῦ διοντος περιτ-
 τόν. εἴρηκε καὶ τὴν οὐτως λῆρον τὴν
 τοῦ θηλίου κόσμον, ὡς περιττὸν τῆς
 χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια. V.

2 Πέδας) Ψέλλιν. V.

4 Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς οἰκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 γλωττίας οὐσης) Δικανικούς λόγους
 μὴ ἐχούσας, ἀργὰν ποιούσας τὴν
 γλώτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐπίστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen
 obiicentes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἱερῶνυμοι ἤδη γεγεννημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκευραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμασχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμνηγέτη δάκην, ἢ λαξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἦδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιβείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμνηγέτη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινα τρόπον ἔσονται δὴ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονούντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γυναικότητα ἀθετῶντας. καρπώδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλώσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχέματα, τοῦ γελοίου ἔνθα πέπλαστοι. οἷον τὸ ὑπέβδαλλον καὶ πορδαλεόν, ἃ ὅλα πᾶσιν. ἀκροκνηφές δὲ τὸ ὀρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας αὖσης. Δεισχεθρία δὲ, ἢ ὡς ἂν τις εὔποι διοχλοῶσιν. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπυγχόνησθαι. ἐκλάξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφοῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷοι διὰ βρέχων, ἢ βῆ

καλῶν καλυσυστρέφων, ὃ διὰ τοῦ διακωιδνίζειν παραυλοῖ. συνεχὲς δὲ τὴν φέρυγγα, ἀπὸ πιπιισμένης, συτεθλιμμένης. ἀναφλᾶντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦς τὸ αἰδοῖν τῆς πόσεως γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινί. σκοπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπια ἔργον, τῶν περιανύμων γὰρ καὶ οὐδὲς ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λὰξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐπισχημένων μεγάλαις συμφοραῖς θαρβαλῶς δὲ ταύτας ἐκδύντῃ λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἂν γίνοντ' αἱ ἀσφαλῆς πόλεις, ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σόφρονα λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἄνδρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κρυβοῖ πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, deditne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι' ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβουλλέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δέ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφές μετεστεύλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δέ ἤδη ὑπὸ γήραος ἐξαβλος
 ὦν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τὰς
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικνέειν γὰρ ἐμελλ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμερίον τι κακὸν ἐμπεσόν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεὶς, ἀπῆγγεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγχώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλαῖξ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκείνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκείνον, ἦν δ' ἐγὼ,

victus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, &
 opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit,
 summo crepusculo arcessivit Damascias, athleta olim & multorum
 victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum
 illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim qui-
 dem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim desti-
 nabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum
 malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius
 Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicatus,
 ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego,
 ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim
 assidens, fodiens hominem, puerellans, explorans undique, ne qua
 adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem
 maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens
 compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν μύρτωνά καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἦν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθηταί μιν εἶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἣ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἀρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὁ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσιν τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τόξοις γὰρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμις. Πίνωμεν σὺν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13 γαλῶνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ παρηβηκότος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρτωνά καὶ σχινοτρώκταν) Τὸς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκκαμάδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ-
χείρας ἐνασχημοεῖν. V.

8 Πολιάς) Πίσπαιται τὸ πολιὰς· οὕθ' ἵα γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπακού-
στέον οἶνον. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιμύκη πιπλάσματα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα-
μαιπιτεῖς ἐλαίαις, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & leniſcum roden-
tem adolescentem, illum maſturbantem & laſcive contredantem, ſi
quem bene vaſatum, & improbe mutoniatum ſenſerit, illum ad-
mittens. Ille quidem & patellarius: ſed Deam, inquit Eudemus,
adorans, Diana enim illis eſt in media aula, ſcopadeum opus,
huic igitur ſupplicantes, Damafius & uxor illius, ſenex iam, &
cana caput accurate, obſecrabant, ut ſui miſereretur: at illa ſta-
tim innuit, & ſalvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum],
aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescen-
tulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & ſagittas, quod
his gaudet: ſagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans
eſt Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim la-
genam hancce effocti vini vobis attuli, & caſei recentis maſſas,

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλιν
ταυτὶ πετήρια, ἔξυόστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλάδῃ τὴν
πλοκῇ. σὺ δ', ὦ παῖ, πλεόν μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοὶ τὸν παιδοβοσκὸν κα-
λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
ἄττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοικοφλύειν.
ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, καὶ γὰρ ὅτι περ ὀφελος ἐσμέν
τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνῃ
γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γάρ ἐστιν,
ἦδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοθιῆς

πίτει. αὐτὰι γὰρ εἰ μὴ ἂφ' ἑαυτῶν
ἀπορροῦσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζον-
ται οὕτως. νευστάς δὲ τοὺς κολυμ-
βητάς λέγει. ἔξυόστρακα δὲ τὰ ἐξ-
εσμένα στίλφας ἔνεκιν. πλακοῦν-
τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκροκυλημένων,
ὅτι διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλάδῃ εἶπεν,

οἶνε! ὡς κρωβύλον ἀναδιεμένον. δ'
ἡ τῇ συνήθειᾳ χορδὸν λέγει. παιδο-
βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
δὲ τὴν πολλοῖς πίοις περιτεθειμέ-
νην. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβίσσομεν,
ἀπὸ τοῦ φλυαροῦμεν. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
praeclare erosif) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
ista pocula, acutitefacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
placentam ex intestinis cinnato plexu formatam. At tu, puer,
plus mihi aquae Infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
puerulum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticiffationis. Bene
dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

εἰμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιταῦδός. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμε; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὔσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλωττία τε ἤδη λογά, καὶ δὴ ἀνηγόμενην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδας
τριάρμενον ἐν εὐρίῳ πλέουσιν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἑκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιοδῆρας ἀφείας,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόδιον, φέροντα
τῆς εὐνημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἄμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

3 Λογά) Ἀντὶ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀντὶ τοῦ εὐφροῦ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν
ἔτι διεκισθαίνουσαν· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιοδ-
ηρέβηλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ κακοῦσιμονι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκότος τῆς τριμ-
μένου νεῦς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. Δει-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληροῦ-
τας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manusapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indidionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea
conspuiurus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuofum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενος
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλλις, ὦ Λεξιφάνες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξελήλυθας,
εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβοούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελῶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἤλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπίσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον
ἔσμον ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πί-
παικται ἀποσκαπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶς τὸ κατου-

ρουμένην. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ἀπὸ τῆς, πάν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθεν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

“Ολοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δὲν σε δεῖνὸν εἰργασμένου. δεκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινα,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὐνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέσαι, ὅς τάληθες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ’ 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτοῖ Σώπολιν ὄρω τὸν ἱατρὸν προσίόν-

13 Σάπολιν) Εἶθε καὶ νῦν τουτοῖ
Σάπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμῶν
εἶς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἀλλ’ ἀποπλήκτους καὶ
λεμφώδεις ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴδασκετο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσ-
μεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης κακότητος ἐπικέκλητο ἂν. ποῦ
γὰρ ἂν τοσοῦτου εὐπόρησεν ἑλλειβό-

ρου; τίνας Οἰτοῖαν ὄρων, τίνας
Ἀντικύρας ὁροπεδίαν ἐπιδάφιλου-
μένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπώτερον, Τίνας καὶ πίπειν ἂν
παρασχεῖν αὐτοὺς περιοδουθησομέ-
νους; οὕτως ἅπαντων κατακόρως κα-
ποδαιμονοῦντων, ὥς μὴ ἂν τινα τοῦ-
των αὐτῶν τῶν ἀπ’ αἰῶνος εἰς σύνη-
σιν ὕμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ’ οὐδ’ ἐγγὺς
τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeſerim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidiſſe, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valeru-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἵασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετός γάρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνῶμεν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πάτερων μὲν ἄμεινονες εὐχόμεθα εἶναι, εἰ καὶ ἀληθές μὲν, κατὰ τὸ χεῖρι-στον δὲ Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μα-ραίνειν. Ἀκκῶ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρία διαβαλλομένη. ἢ φασιν ἐν-επτριζομένην τῷ εἰκότι ὡς ἑτέρα δια-λίγισθαι. ἔθαι τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πεπταστὴν σιωπὴν. ἐπί-τηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδε-

σιμωτάτην, ἀνείσχυτον εἶπε, δια-βάλλον τὴν τῶν λήξεων πλάσιν, καὶ θρησιμάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιύγομαι, καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλον τίθεικε τὸν χρητάρμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἥτοι προ-φητεύοντος, κεῖται. ριναυστήσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ρισὶ καταυλῆσαι, ἰποῦ-σιν γὰρ τοῦτο ριναυλοῦντες, ἥτοι διὰ τῶν ρινῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῶ-τινῶν καὶ χλιῇ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεσιν τῶν καταμνήσιν κά-σχουσιν. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
tum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, &, ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

Ἰωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυτον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνέϊ Οἰοντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
κει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, ΛεξιΦάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φδέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν· ἐγὶ ξενίζοι
καὶ τὸ καθεσθηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακέπτω.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstri pugnam Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius incendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoly, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆναι, ὥς πίων ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίβι, ὦ Λεξιφάνες, ὥς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίβι, καὶ ράων ἔση.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτώμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίβι, καὶ μὴ μέλλε, ὥς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίς, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἴδου πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολλὸς βερβόρυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' τὸ μῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελέλυθε τὸ, καῖτα· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo potō vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit καῖτα. Tum post illa, ἦ δ' ὅς, & ἐμπηγέ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμνηγέπη, καὶ λῶστέ, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἅττα. βίαςαι δ' ἕμως, καὶ κάδες εἰς τὴν Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἄν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν φόβον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθάρους οὐτοσί, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκίνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῶν 22
προωδοποιήται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ
Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσματος διατανύσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρνηῖν καὶ ἀβρύνεσθαι. νοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακίμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φροτεῖν, ἐξαγκῆσθαι αὐτῶ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῇ ἀποπνεῦσαι ἢ τὸν ὄγκον ἐπιείγασθαι. πολλὰ δὲ τῶ ὄγκῳ ἀποθλιβεμένῳ εἰκὸς καὶ τὸν φόβον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. V.

πη, & λῶστέ, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἱκταρ ενομίσθι, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, pleniusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum. Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sōpoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μινος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ὅικως, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 νός τε καὶ εὐρύπτως ᾶν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἑλεγχὼν ὑπαμείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θάρρων ὁμιλήσεις τοῖς πλῆθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλλήνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μὲν βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & paucillo tempore
 incitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέ-
μνησέ μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περισθίειν ἐκεῖ-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀβλήτων νόμον, ἡ στεργία σοι τροφή συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν
νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακὴ θεία, καὶ τὸ βρενθῆσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
οἶσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρασκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παρανέσεως δεχθεὶ παρει-
λῆσθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν
τῇ περὶ Γαμηλίαν παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυ-
τέρω τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῶ
κόγαθῶ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento,
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
mulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
fectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρης, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλόν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρώην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὥτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μάλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδε παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶε κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὡς λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupefcebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθῆς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβης αὐθις εἰς τὴν λιχνείαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτίαση, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθεσθῆς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΤΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελαῶν ἡμῖν ἀφ᾽-
 ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὦν τυγχάνεις. τοῦτ᾽ δὲ πλέον
 τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυ-
 νατὸς εἶ τὸν χέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
 λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
 δίκη δικαζομένη παρεγεγόμενη, φιλοσόφων πρὸς ἀλλή-
 λους ἐρίζοντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
 τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ
 καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
 ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
 Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
 plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
 faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
 interfuerim, contententibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
 losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
 sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ἔμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατέσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστῆκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὕχ' ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκ οὖν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσούτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἀγαν ἑβριστικῶς ἀλλήλοισι χρημέναν εἰρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμαξῶν ἀναβαίοντες, τοῦ ἅμα τε περίσσοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἵσχωσπον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξας. οὗτος οὖν ἵν' ἐνδείξεται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθῶσαν τοῦ εἰωθότος, ὅλας εἶπεν ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφανεικύντες. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nescium ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βροίη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φασὶν αὐτῶν ἑναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς X τῆς Ἰλιάδος ταῦτο. G.

more salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniciis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque vitulina*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δὲ, ἥδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδεδείκτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγῶαν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκάπτει, δε καὶ τὴν ἐκτὸς εὐτηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηκοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δεκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν ταῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἡξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιόραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν πάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἑώβεν ἐξίων ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατώδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκίνε, καὶ
ἤδη γελάει καὶ αὐτὸς, ὡς ἐταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἷ- 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίῳ Φανερός ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι αὐτῶ· καὶ τις Ἀ-
καδημαῖκός εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ ἀπέκτεινον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebri,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν αὖν, οὐ καταπλαγείς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν καὶ τινὰς καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνους ὑπὸ τε Σταϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
 8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὃν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχος ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πῶγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, αἷς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακῆλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ καὶν πεπειρασθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.
 G.

14 Βάκκλος) Βάκκλος μίγας,
 ἀνέκτος, γυναικάδης. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipse apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput causae iam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus, philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi demandari postulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis inesse philosopho debere, praefertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & discere volentes auctoritatemque praestet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam statu deteriolem. Hos enim tamen aliquando expertos esse virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & ambiguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταῦτα ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστέραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταῦτα τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιβέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδείότερος εὐνούχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἂν, ὡς διαφθεῖρων τὰ μεράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ-
 ρον προκρίθῃαι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θειμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *σφελῆρι*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba proluxa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λεῖος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλῳ ποτὲ, ὡς ὁ Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεραῆς ὀψέως. **II** Ἰὺν δὲ καὶ πάλιν ὁῦσαι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἢ ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἰδρώτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχίας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus gemis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῶν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόφρητοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἤξιον 12 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο. Φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοϊότερον μεταστείλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπιεῖν, καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφροσύνῳ ὁρᾶν εἰ Φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον 13 εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· Βάλλ' ἐς κέρακας, μισρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii postulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, posserne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, iubere illum congredi, & inire, & iudicium aliquem, aetate maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt reicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτα ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἔγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσῃν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖόν ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν,

5 Ἄνδρίζεται) Ἄνδριζα, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

mouet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caufidicorum hoc agit, & inter viros aduersarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sordalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuuenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ἈΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ ἰ
 αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου περί οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
 τείης, καὶ ἀληθείης, ἡ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
 ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
 δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
 διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἔοντες, τὰ μὲν
 ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑαυτέων ἀπηγέονται·
 μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
 Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, 2
 ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
 νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοσπονίῃ, κεί-
 νοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
 λογίη. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δόγμα. V.
 13 Ἐπικυρώσει) Ἐπιτύχουσιν. V.

D E A S T R O L O G I A.

D E coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
 astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
 ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
 cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
 modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehен-
 do, quotquot docti cum sunt, alia quidem exercent, & suis
 omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
 rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
 qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
 tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
 scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
 traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι,
καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε ὑγίεια
οὔτε ἀληθεία νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνε-
μάλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες· οὔτε γὰρ
τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύη, οὐδὲ αὐλη-
τέω ἀμουσίῃ, μουσικῆς ἀσοφίῃ. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθῆες
3 τῶν τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἐωυτῇ σοφῇ. Πρῶτον μὲν ὧν
Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰ-
τίη δὲ αὐτέοις, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ
τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς
οἰκίσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ
περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ'
ἐν μῇ ὥρῃ οἰκεύουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην εὐκ
εἰς πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γι-
γνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμάλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύη) Ἀδικίη. V.

7 Πρῶτον) Πᾶρά τὰ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις σχεδὸν ὁκοῦντα ταῦτα. Χαλ-

Δαιμόν γάρ φασι πρώτους ἀστρο-
μίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκληρίᾳ. V.

sa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astro-
logiam, eamque neque fanam, neque veram arbitrantur,
sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi
videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius
artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius
est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque
autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc
rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sa-
pientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ce-
teris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Sem-
per enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque
anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate ha-
bitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper ap-
parere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κίεον αὐτέοισι τὸ χρήμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἔν-
θεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὐ- 4
ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
κινέονται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.
Ταῦτα μὲν ἂν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
έδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμια-
γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγειραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
στου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μην-
νέων καὶ ὥρέων διατάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
ἡ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6
13 Ἐσημῆναντο) Ἐσημαιοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Inve-
nerunt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
non *nuda* nomina, ut videbantur, sed signa *ipsarum natura-
rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
ptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera ab-
solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω ταυτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς
 ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν ταῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἔοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιέεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἄλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέεοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὅκοσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὅκοσοι ἰχθύας ἐπεςσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὥς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμχανήσαντο.

7 Ἀπὸ τίω) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes reseruerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τουτέου σο-
 φίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κρισπρόσω-
 πον ποιέονται. Ἐγνώσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ αὔτε παρ' Αἰθιοπίων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 ὃ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείνην, καὶ ἱρολογίην, οἷη διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποίεετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἔειπεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἴη, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

Iorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque fa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae effer, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβλεγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τάδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 φέως. ἦν δὲ ποτὲ Ὀρφεία ἰδῆς, ἡ λίθοισιν, ἡ χροῖῃ μεμι-
 μημένον, ἐν μέσῳ ἐξέται ἵκελος αἰδόντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστων
 εὖτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίῃ ἐκείνου
 αἰοῖδῃ, κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαΐουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης.
 11 σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστων τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίου, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore affimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosse, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandī
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 eos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint semi-

λες, οἱ δὲ ἄρρενες ἰόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσιν τῷ καί
 μιν διφύεα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστω περὶ τῇ πατρώῃ βασιλείῃ Φιλονεικεόν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυὸν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτείου λόγον ἐποιή-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡελίός τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δοκέουσai τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆᾷ μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτείου ἐγέ-
 σ' Ἀναφανδὸν) Φατρεῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύτῃ Φρονέῳ·
πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθονται, δο-
κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε Φρο-
νέοντα, καὶ ἄστροισι ὀμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
ἐλάσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλόν τὸν Ἀθη-
ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
λογίῃς) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδί
15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ πάντῃς
ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μετέποντα) Διόχοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρενοβλαβείᾳ. V.
11 Ἐπιεικῇ) Μέτρη. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vestum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαίδαλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγεύραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 θυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάζατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοῶντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 πασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro fi-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 trinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non fane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἕς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἰγέριροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥελιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεύσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτεύουσιν,

4 Πρῆστῆρι) Κεραυνῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatum, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅπως τεκέες ἑαυτοῖσι πάντα ἵκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χρόην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλῆσει ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆος ἀπίκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅσους ἀνθρώποι νομίζουσιν· ἄλλα φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωθρῆτε ἢ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ἀρέσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅπως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥeros, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τῆ Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφανεόντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωθρῆτε) Οὐκ ημά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃν αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος
τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλαθεν
ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφρο-
δίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίῃ τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπερ-
γάζεται· ἐν ἄλλοις δὲ ἔπεισι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων
διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρηΐ Φοῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἀπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιον ἐχρέοντο,
καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκι-
ζον, οὔδ' εἰσέχοντα περιεβάλλοντο, οὔτε Φόνους ἐργάζοντο,
οὔτε γυναῖκας ἐγώμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦ-
σαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήσια αὐτέοις οὐκ ἔξω
ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ
ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος,
ὃν Ὀμηρὸς μετὰ ἰστορήσεν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφρο-
δισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν
Ὀμηρὸς μετὰ ἰστορεῖν. V.

*ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in
Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa
quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta
sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum
efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus ope-
ra uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:*

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabit.

*Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationi-
bus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes conde-
bant, neque ducebant moenia, nec proelium committe-
bant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audi-
rent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrolo-
giae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-*

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης,
καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι
ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον
τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων
Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον 24
ἢ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε
πλανεόμενος, ἐβελήσας ἀτρεκέως ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑω-
τοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἰδὴν ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδὴ νέ-
κυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τει-
ρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ
Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόβρον, καὶ τὰ μῆλα
ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μη-
τρὸς τῆς ἑωτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότε-
ρον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην
γενέσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον·
καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tri-
pode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet
Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut
mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didy-
mis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Ita-
que Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum au-
dire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cer-
neret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Ti-
resiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum,
quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque
oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre
ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius per-
misit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustas-
set, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuit-
que sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμῶ
 μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρᾳ
 γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃν ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐ-
 ξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέεσθαι. Ἄλλὰ μῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα
 οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ
 ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν Φιλομάν-
 τες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀν-
 θρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναι μιν οὐ-
 τε πιστὴν, οὔτε ἀληθεᾶ· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ
 οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρω-
 πῆϊων πρηγμάτων οὐδεμίην ὥρην ἐκείνοι ποιοῦνται, οὐδ'
 ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ κρίνῃ
 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην
 14 (Λρην.) Φροντίδα. V. 15 Χρείη) Ὑποτίσαι, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus con-
 stituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante
 progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim æ-
 qualem putabat esse potentiam augescantis lunae & decre-
 scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-
 des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-
 giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-
 na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-
 nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-
 dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-
 que fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse,
 neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra
 causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane
 nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce
 rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque
 quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

αἰψυδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁπόσα τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν; 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφεια δονέσθαι ὑπὰ τῶν ἀνέμων ταῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δυνάμει τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ἐλίου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δὲ ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος·
ἀστέρων δὲ οὐδεμίαν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν Φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελεῖ, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σφετέρη) Ὀδύ. V. 8 Κάρφεια) Κάρφει, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Nèque enim ob divinationem immutari,
quae factorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitis multo ante

οὐδὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοήουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηίδα καὶ
πρήτῃ ἡγείται. τάδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἀκρῶς
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρον, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὦντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδηλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διαίται, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῶδα τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominū sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιό-
τατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὀρῶντες, ἔχοιεν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἀριστον, ὃν οἶδα ἐγὼ,
- 3 Φιλοσόφῳ γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δι', αὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεχειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, φωνὴν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu
difficillima. De Demonaeste autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur,
quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum ho-
minum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo il-
lum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appu-
lit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heraclensi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκίνημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτὸς τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρθῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀληθεῖαν. Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἡσκητο, καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπρόνῃτο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὲν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχιδίαςας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & infuso philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο κα-
 ταμιζας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐάκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 διάειτος ἅπασιν, καὶ πέζος ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τυφλῶ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνεῖαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας, ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπίεμαι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπέα) Τὸν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit,
 relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.
 Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi rese-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit,
 qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa
 victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut
 admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens,
 communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dif-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam
 gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius
 refugerent; sed prae voluptate quasi immutari, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγώς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῶ θεοί,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἱα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δ' ἡ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳ τι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὀρώντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilaribres, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερίᾳ μακρὰ πάντα ἐν ὀλίγῳ καταδύφεται.
 9 Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμήκοτας εἰρήνην πρυτανεύειν, καί ποτε καὶ δῆμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἤνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπῳ γε ὄντα. πλεον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἐλεγεν, ὡς αἰὲ τὸ κομικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.
- 10

quādam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevī omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infusa*.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ
 τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὡς τινα
 τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
 κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖτος οὐ μείον τοῦ παρὰ
 τοῖς πλήθεσιν ἐκτίσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
 ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
 τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κεῖνοι τότε, ὅτι
 οὔτε θύων ὥφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἀπάντων
 ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
 σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
 θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
 χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τευκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
 θαυμάσητε, ἔφη, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
 αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
 σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

rei. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
 cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
 aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
 plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
 lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
 que consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
 accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare
 unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
 Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
 & pura veste indutus cum in concionem prodisset, par-
 tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
 to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
 sacram Minervae fecisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σοφίᾳ τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντας, πράους αὐτῶ καὶ ἰλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταβύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

- 12 Βούλομαι δὲ ἔνια παραδέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὦν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus affet prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημῶνακτα, τίς ἂν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἀνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὃ Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δὲ ποτὲ ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημῶ- 13
νακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφία; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὧτ' ὅτ' ἔγωγε, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφούν-
τας, αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινον τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πεύραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂν ἔλεγεν· ἔαν Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime de-
centes essent: accessit ad Demonactem, rogavitque, *Quis
esset, [quid sibi arrogaret] qui sua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Instante vero
Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, De-
monax, a puero ad philosophiam accessisti?* Testiculis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi, inquit, dixit, me philosophari?* & iam dis-
cedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante,
*Quid rideret? Ridiculum mihi, inquit, esse videbatur, te a bar-
ba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas*. Si-
donio aliquando Athenis florente, ac de se laudem com-
memorante eiusmodi, se philosophiam universam explo-
rasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, εἴφομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροῶμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ τινος τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελούν-
 τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 αἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳ
 16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητῆς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀμβεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουν, ὥς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῇ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρὸς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὴν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:
 surgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
 ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
 Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
 gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
 syllogismi solutionem dicere illum iubente, Unum, inquit,
 puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
 ex ambiguo, & una minitante, Statim tibi virum monstrabo!
 cum risu interrogavit, Virum nempe habes? Cum vero athle-
 ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
 pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
 & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unuf-
 quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconflu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἵεναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς,
ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν.
Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἤξιον τὸν ἀπολέσαντα,
ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
ὀλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤ-
κεν οὖν τις μεираκίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον Φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, Φηλυδρίαν δὲ καὶ
διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σαυ' ἄξιος, καὶ
τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
λοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξιον. Ἐρωτήσαντος δέ τις τις αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρώτα ἀπίσκησι· καὶ γὰρ δακτύ-
λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri*,
ad Proconsulem; *sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum
incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula-
bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque
pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve-
nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve-
ro fani nihil diceret, *Abi*, *puer*, inquit, & *tuum ipsius anu-*
lum serva: *hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu
aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val-
de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius*
hic meus. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *ma-*
tris similis. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem,
non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo-
cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*
Lucian. Vol. V.

- τῷ ὄρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκείνον νομίζω, τὸν μῆτε ἐλπίζοντά τι, μῆτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσαν-
 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περειγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιξε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περειγρίνε, οὐκ ἀνθρω-
 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν, ἤρετο, Τοιοῦτους ἄρα
 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπωδᾶς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ταί, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκην πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκου, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιάται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε,

cunque vellet: Noli admirari, inquit; nam & ego artis tuæ
 sum: & si vis, sequere ad panem venditricem, & videbis, uno
 me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi
 det, nummum indicans, cuius eadem, quæ carminis, vis
 esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum luge-
 ret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iun-
 gi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam pa-
 rari, accedens, A Polluce, inquit, affero tibi epistolam. De-
 lectato autem illo, atque putante, pro communi reliquo-
 rum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque,
 Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te, inquit,
 quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in te-
 nebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, &
 posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιούτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
κακείνων καταγελαῶν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάν-
τοισι ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἑταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῆ
τοῦ Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 κων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, *ridicule, soluta te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem lusus videas neminem?* Etiam illos rifu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.* Dicente sodalium quodam, *Abearpus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio;* Utiq; inquit, *surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.* Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obliicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis, inquit, amici,*

γειν, ὁ δὲ αὐτῶ κόσμικόν ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
 Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπεὶ δὴ
 τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
 μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πελ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἦδη δὲ ἀπῆει μετὰ πεμ-
 πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῶ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μάλιστα 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum cum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστιᾶν, καὶ τὰ τοι-
 34 αὔτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοῖνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτ' ὁ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅπόσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere; qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatiis, parum nimis exigis, quantumcunque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σцу δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματούντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδείξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημῶναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι
 μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶβε σε,
 ἔφη, Ἑλλῆνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μηκεν) Οὐ γὰρ εἶδει οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολι-
 τεία, ἀδιακόντων γὰρ τοῦτο καὶ ἀδύ-
 λον, ποῖα τιπὶ εἰσεγράφατο αὐτὸν
 φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημέ-
 νης· οἷον Οὐππίων, Φλαβίων Αὐρη-
 λίων, καὶ ἄλλων πλείστον. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι εἰς ἂν.

ἀλλ' εἰπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφατο πολιτείᾳ.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιε-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥω-
 μαίων βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεκδροῦτο, ὃ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημῶναξ ὑπέθετο διερ-
 θύμενος, ὅμα δὲ καὶ σκώπτων, ὥς
 μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλλῆνα
 βουλόμενον εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imper-
 ator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονόυντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ἄκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἡτρίασάτά
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖθέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαβή-
 καις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὃ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostenditque, *Hanc quidem*, in-
 quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi*, inquit, an pro patria subiturus eram? In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta*,
 inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ sepulcri inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut vo-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σουτοῦ τὸν δούλον ἀποφαίνων.
Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θῃτι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη, ἢ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστας δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητῆς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν εἴωρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλαῦσιν. Ἀστείον δὴ καίκεῖνα 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελευ-
μενοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστας δέ-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰάθαμεν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγειν, λίαν ἐστίν. V.

monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabar, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Crateris, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancrati mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δὲ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγὴ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρῆρσίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἥς
 καὶ αὐτὸς σοι νῦν ἐπιμίμφεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὰ πιττούσθαι τῷ δρω-

πακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἅμφω, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαῦδαν
 χρίσματος. V.

*appellans. Lepidum fane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube,* in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperares aliquis? respondit: *Si non irascatur,**

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένω δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἶει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀποδιδόντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χλωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χλωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πολέμῳ πρὸς
 ναίγειρος πέποιθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπέει. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 niensibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensionem
 confularet illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

- γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός εἰ δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν κατέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλείοι εἰκόνα χαλκῇ ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλείοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μῆτε Σωκράτους, μῆτε Διογέους
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δεόνται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδε μάλιστα,

6 Ἐλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ δ
 ἑλέου βωμὸς οἱ κτήμονας κηρύττει
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φη-

σὶ, τοιαῦτον ἄμὸν πρᾶγμα διαθεσθαι;
 V.

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius cate-
 gorias [*praedicamenta*] in ore habentem; Vere, ait, *Hermine*, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituen-
 do spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*,
 inquit, o *Athenienses*, de his in suffragium ite, quam *Misericor-*
diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elenses ae-
 neam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, o *viri Elien-*
ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque *Socrati* statuam, neque *Diogeni* posuerint. Audivi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse*,
sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἐργάως.
 Ἐπὴναι δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνηκὸν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν Φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄσοςος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσούτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηρος ὢν, ἀκλήτος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάβευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Therapitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, Quis philosophorum maxime sibi probaretur?
 Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
 nor Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore persecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 trouisse. Praetereunt panum venditrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἑαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρας ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνῃσι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δέ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνώκοντας, οὐδέν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄβλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὅλιγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμακεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδὸς με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere; postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliceorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditioe aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶσις τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μὲντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθεζέτο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μὲντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσά· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sim. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 sederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes fe-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi, Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

τ ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἐταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἐωθινῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συν-
εχεῖς σπουδὰς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης
ἀνέσεως, εὐκαιρὸς ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις.
ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι.
ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φρον-
τίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάνυ δὲ με
ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύ-
λη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγα, καὶ φυ-
σικῆς διαρίας ἔχουσιν τὸ χαρίεν,
ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς
ἕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τί ἐστὶν ὑπο-
στεγνῇ τὰ εἶδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς
τοῦ ἐναντίου ἐπιστάτου ἀνέπαφα,
ἀλλ' ἡ διατέρου παρουσία ὡς περὶ

τινα ἀνέσιν προμηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ
ἐτέρου ἐγκύπου ἢ δὲ ἐνεργείας, ταύτη
γε ὅη, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκατέρων
ὑπαλλαγῇ σάζεσθαι καὶ τὸ ὑποκει-
μενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἢ δὲ κεκ-
μηκὲς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπιστάτου,
τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomnefte sodalis, a mane in-
de implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-
que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna
admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. In-
firmior enim est animus, quam qui perpetuam contentio-
nem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus
parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc
matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul-
cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
τὺς εὐρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέ-
γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλυς ἐφεί-
ταί σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν Θεὸν ὡς ὅξυς ἦν πρὸς Ἀ-
φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
προσῆσσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
λελείφθαι Φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους.

mihī viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblecta-
tus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores iuro, quibus
latus adeo ſcopus inventus eſ, quod parrare deſiſti: ac
per ipſam te Venerem obſecro, (ſi forte vana me dicere
putas) ſive maſculus aliquis, ſive femineus tibi amor im-
miſſus eſt, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
alioquin feſtum agimus diem, ſacrificantes Herculi: non
ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
lubentiſſime igitur videtur mihī ſermonum talium viſtīmas
admiſſurus.

Theomn. Citius mihī, Lycine, fluctus maris, denſoſque
nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & ſi
involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
rili aetate ad pubertati proximis tranſii, ab aliis cupidita-

κριθείς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναίᾳ τῆς παλιμ-
 Φουῦς Ἰδρας πολυπλοκάτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις
 ὑγρὸς τοῖς ὅμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἴπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὥς ἐρεθίσαι τῆς Θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναῖξιν ὠραίαις, καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρώχομαι.

V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλεον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
 σιφάν, ἐπὶ Ἡλίου οὐσα ἐκ μνήιδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναῖξιν ἐγκρατος Ἀ-
 φροδίτῃ γνομίνη, εἴτα δυσάδεις αὐ-
 τὰς ποίησασα, ἀποκρίτους αὐτὰς
 ποίησαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἠτάγκασ-
 σεν. V.

ribus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores definant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensioris reus, neque Hippo-
 lytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna sortitum,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros,

ἀνδρῶν ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοὶ καὶ καθαρσίῳ τάχα δεή-
σει πρὸς τὸ δυσχερές οὕτω νόσημα· θεῶν γὰρ τὸ πάθος·
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοὶ ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ ληπταὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι,
καὶ Φαιδρὰ μὲν εἰς θῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθε-
μένη, διακριδὼν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
καὶ γλυκὺς ὁδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
ἐλπίζεις· τυχῶν δ' ἀπολέλαιπας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
εἶναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγούμενου σου τὸν
πολὺν, ὥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῇθεν
ἡράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
τρὶ λεπτὸν ἀφιδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐδὺς
5 Ἄλως) Πλάταις. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fatis
Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
Aequae voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἑρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκόπνοις, ὡς Φάσι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσαις ἐξ ἑωθινοῦ παραταθεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεβαρμωσαμένη
σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερεύσάτω. καί μοι γε-
νοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέ-
ποντα ὄρῳ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖδας ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυάνῃ ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρα
πλάστιγγιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ἂν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντας

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extantae fa-
rietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκοὼς,
περὶ τούτων συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνός ὢν,
διττοὺς ἀρνησαι μισθούς.

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἤδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοι παθοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποίησιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἰγγύς ὑπό-
γυιον, ἰγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στὲ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μέτ' ὀλίγον. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημονευομένην ἢ ἐνηχοῦμένην. V.
10 Ἀρνησαι) Λαμβάνεις, δέχῃ. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rium*, ac minime ludī, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:
sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus,
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγωνοθεήσας ἀμίλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμῆσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβές ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καί μιν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδούμαι σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομένῳ ταχυναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίχροτα, δίρη, πλοῖα μονήρη ἐστίν, ἃ καὶ δίχροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἰσχυντο· ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρᾶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῆς πρόσπλευ καὶ ἀπόπλευ αὐτῶν σφάλλασι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque fermorum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεΦάψασθαι τῆς
 ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ
 ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λυπαρῆς
 ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβάς ἐγγὺς ἑμαυτὸν ἵδρυσά τοῦ
 κυβερνήτου. καὶ ῥοδίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας
 κατὰ τῶν κάλων τὰς ὁδὸνας ἐκχέαντες, ἥρμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοί-
 ζῳ διῆπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ
 τὴν σχίζουσάν αὐτὸ πῶραν. Ἄλλ' ἂ γε μὴν ἐν τῷ με- 7
 ταξὺ παράπλω σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηέχθη,
 καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐτὸν

16 ἑφ' αὐτὸν) Παραβαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraf-
 fem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditiorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem asse-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos auræ fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quæ inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciæ par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονείας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχβεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ρόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ

8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες; ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένον μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατὼπτευσον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς οὔσεως, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἢ Ῥόδος ἀνέκλιτο, καὶ ὅπως πολλὸς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνηστὴς, ἀναγιγρᾶς, εἰς ἴνοιαν ἐλθὼν. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία· προὐλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοομένη μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἡδίστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰς ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνῶραίζομενον· ἅμα δ' αὐτῶ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προίστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ἥν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κόσμος ὁ κεκομμένος τρι- οὐδετέρως. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam fatiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher vidēri gestiāt; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποῖα Φιλί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερος ἤξιον με. καὶ γὰρ Φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἔστιν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἡ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετε με·

10 κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν τὴν ἡμέραν εἰστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλεις. ἑάρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἐκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλεις γε μὴν πο-

11 (Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur.* Placent ista. Itaque illo die convivor ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ἀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δαμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίῳ, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι που νήπιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ἀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφη, καὶ ταῦθ'
ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἑμοί. Καὶ
δοῶν ἡμῖν Κνίδῳ προσηρμίσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀ-
φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ
προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνης

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρὶς, βραχὺ, ὀξύ.
δ' οὐχ οἶόν τι κείραι. ἀκαρῶς,
ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ᾠρᾷ, ἐν ἀτό-
μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγισθαι) Ἀνάγισθαι λέ-
γομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πύ-
λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγνίσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectacula causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

- πομποστολούς τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήθειαι παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκ-
τέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
Ἀφροδίτῃ πόλει. στοᾶς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα,
ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
Χαρίκλῃς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
φροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.
- 12 Καί πως εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσιας
προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἑδάφος ἄγο-
νον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
ἐν Ἀφροδίτῃ, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς
κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα
συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθῆλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu confue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sostriati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim conspecto Venereae velut aerae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cere-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετεἶλχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύαινε, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἢ ὠρια. τούτοις δ' ἀνέμειμκτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἢ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερος προσείρπυε κίττος· ἀμφιλαφεῖς τε ἀμπελοι πυκνοῖς κατήρτητο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδύ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἢ δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκόις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιάσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νιάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. ὠρια) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἄγωνα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφεῖς, κατάσκιον, ἐκατέρωθεν βοηθούμενον· ἀμφιλαφὴ διπλοῦν, τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστὶ. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque filva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

13 εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἄλλοις
 δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὥτως Ἀφροδισία-
 ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἰσὼ τοῦ
 νεῷ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθιδρύται, Πα-
 ρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σε-
 σηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
 αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γε-
 γύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρα χεὶρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
 ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη,
 ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν
 ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιτρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμα-
 νές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
 θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν,
 λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν
 αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφαστὼς ὁ Καλλικρατίδας
 κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam
 ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi
 dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plan-
 tis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus.
 Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pul-
 cherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascen-
 te subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil testa,
 vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera
 manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statua-
 ria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura mem-
 bris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furi-
 bundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*,
 inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens si-
 mul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice,
 illam deosculatur. At silentio adsitans Callicratides intra ani-
 mum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedícula,

νεῖως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 νότου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ραις ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀβρόως πολὺ τοῦ Χαρι-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 αἰγκάλισμα χειρόπληθες ὥς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πίότητά· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἶποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non exponatur.
 Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
natum autem, coxis ipsis utrinque impressatum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ρυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δέιν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι παθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπί-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληθες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ᾤμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis fit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa fatietas videndi admirationem
 absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
 gens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam.
 Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἦττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρυστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμευ γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιοστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινής κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικάι διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος. Ἀττικοῖς. V.
 καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν 7 Ἀγιοστείας δόκῃσιν) Ἀγιοσύνη-
 σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ' καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, inirio superstitionis veneracionis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττενε τὴν ἐλπίδα· καὶ
 βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεῶν
 αἰτὴν εὐβολήσσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσως
 σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομί-
 ζων· εἰ δ' ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥί-
 ψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταίνει, ὅλη Κνίδω
 καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφείη.
 καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστο-
 χίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάβους ἐρεθίζο-
 μένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ
 δένδρου Φλοῖδος Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ'
 ἑξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρε-
 πές οἱκοι Φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέ-
 ρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθη-
 σαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ
 ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africanā in mensam numeratis, iactu spem suam experie-
 batur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam
 Deam [*Venerem*] iecisset, nullo talo eadem facie cadente,
 adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans.
 Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro
 omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi &
 incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore cor-
 riciens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero
 magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque
 arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare,
 aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi
 pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offer-
 ri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio
 expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati leno-
 cinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεισεῖρῃ, καὶ στὰς ἀΦανῆς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐΦελκυσαμένων, ἐνδον ὁ και-
 νὸς Ἀγχίστης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγούμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ᾤφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὣν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτόν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
 μένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἂρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλεῖς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarrat?
 amplexationum amatoriatum vestigia isthaec interdiu con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespii. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέστε οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρασ αὐδεν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δόξης ἐκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἰλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇν.

1 Θεσπιαῖς) Πόλει. V. Prodi-
tur Praxitelis Ἐρας ἐν Θεσπιαῖς
εἶναι· quem sculpsit quidem ille,
dicavit autem Glycera meretrix
illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ
τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidi-
nem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε.
φιλονεικεῖτε. V.

iam ipse, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumulum fedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολύς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' αὖν ἦν βουλομένοις, ἐξῆ' μεμνήσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἀνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεφῆς καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέτιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χοῆν πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθύς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφῆς) Ἑορτασμένοι. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo; (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad testa undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, consedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum fortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

- 19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσπαινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχύ τῆς ἰδίας πειθούς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικαὶ λόγοι περιττῶς σου δεόνται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἔβι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλειά· χάρισται δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωοιόνησεν ἐμφυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιουργήμα, καὶ βραχύς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorfuse est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadellae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαριταμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποθήκασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράφασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τᾶρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίας, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχρεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτων σεβασμίῳν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίστα πατρὶ μητέρα προσκινούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

effet, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους εἰς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλαγμένους ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶδ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφῇ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρῶντες, οὐθ' ἀδρῶσιν, οὐθ' ἀπάσχουσιν, ἡδυνντο· κατὰ πετρῶν δέ, Φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
 21 κατηλλάξαντο μεγάλῃν ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν εἰς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοιψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc fententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, faxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut, ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὔρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄβλαιοι καὶ δυστυχεῖς, ἢ ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἐτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμείναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφῇ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδ' ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰόρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς οὐεῖδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαβέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραιτος ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἠρκούμεθα) Ἠγαπώμεθα. V. 14 Ἀμίλοι) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆ-
 λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βου-
 σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κρὶς ὅλην τὴν ποιμένην ἄρρενος πλη-
 ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συνῶν μὲν εὐνὰς μεταδιᾷκουσι
 κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
 εἰπεῖν, οὐδ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐδ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
 καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
 ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
 τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογού-
 μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
 νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
 θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
 τες, ἀμφοῖν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
 διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
 23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμουν. V.

servatur. Non furunt leones in sui sexus leones, sed tem-
 pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
 gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
 masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia per-
 sequuntur apri? & lupas lupi incendunt? Univerfim dica-
 mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
 quaecunque humidam per aquas sortem fortita sunt, sed
 neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
 nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
 Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
 mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
 leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
 mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
 confectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea con-
 sectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
 sequendam eligant, neque unus paulo post superstes fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφέρεται λόγος, ὃν οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφὸν αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ φεδωκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὦ πολὺὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἔχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me fubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδος τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μειλίχῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ, θεὸν ὥς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
24 ἐπαινῆται. Πῶς οὖν Φρονήσεως μὲν, ἡ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάντῳ γοῦν ἔρῳ ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ὃ Πλάτων, ὃν προῦδάκεν; ἡ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tumentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum satur, medioque in coetu praeestet honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλοτο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἣν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὲς Φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνοιοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπιστήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθιμόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικεῖαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. . *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομᾷ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe es-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα Φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐΦραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὥς εἶθε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμίας λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήραος ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχῖα, V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκει, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua fanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igi-
 tur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερὲ ρυπῶντες. ἂδ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρίημι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 mos, οἱ δὲ παρ' ὧτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυσμένης, ἡλέκτρον, φασίν, ἢ Σιδω-
 νίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praefertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέντες, ἡδῶ τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθῃ τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλαγῆσαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρᾶσχειν ὁμοίᾳ· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem putato, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἶποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαβείς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν οὐ δύναται, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγυδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισσυν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὧς Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλῖαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὧς νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισται τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄν-

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paulum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam, puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-

δρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγασάμεναι τέχνασμα,
 ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἤκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωπῆτις ἔστω
 Φιλαίνης, ἀνδρογύνους ἑρώτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσω
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παβαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐώκει δέ
 μοι καὶ καθαρωτῶ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικούς ἑρώτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τὸ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ αἰεὶς γυ-
 ναιξίν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, οἷν ἢ
 Φιλαίνης. V. Et Sappho, addit C.

6 Φιλαίνης) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἢν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μπίσιππος ἐξεπόμπησεν, ὡς ἐταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παβαινόμενος) Ἀγαπακτῆσας.
 V. Παβαινεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀγαπα-
 κτεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους ἀναλαμο-
 βάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentofum steriliū aei-
 nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obfcoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, femimares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Chari-
 cles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
 in Atheniensē oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρίκλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἤγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθρωπισμένας γλῶσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὧ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅποσαι προὔχουν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λεγεῖν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me federe ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorvus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia vitae fuerat, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐχίμα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν

31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήσαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρωσ κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-

2 (Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου) Τίπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telefilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάγκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερός εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων αἰψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀρθάμενων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
γὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἥ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεά τε σκίοεντα, θάλασσα τε ἠχήμεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάληθες οὐ προ-
δώσομεν, εἰζάντες ὄκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωσι, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθύ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀморφίας τῇ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
feminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου τартάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθέν Φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν οδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκέρασας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ἣν ἐξ ἀνάκου καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρᾶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὐρύνται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρωσ, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιθεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καὶ ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχελῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
uti perrumpenda nunquam custodia vinculum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφελόντες ἠκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήϋζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἰδ' ἄλισπόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πῶαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπóρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἶποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nata sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet coniiicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod muris animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo infaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἡμφιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρώων, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ οὐτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἐαν-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελεῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνῇ τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 αινέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραφαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωτος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖται

virae, indigentes tegumento homines, excoriorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* ficcas cavernas? Verum *coeptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum natae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vione merfa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur
 a verusto tempore masculos amores quiscquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὀμιλεῖν ἀναγκαιὸν ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἀσπερμον ἡμῶν Φθαρή τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑαῖντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τούμφανες ἐμελλον ἤξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδευαστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρικλείς, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοήδεν αὐτῆς ὡς Φαῦλον εὐθυνη' μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῆς ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξευρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνῳ τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελαῶν ἑναγχος ἐπῆει, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἀσπερμον) Ὡς μιαιολόγος, εἰ θῆλυ, λύσις ἵσται τοῦ κόσμου· τί χαρὶς γυναικῶν ἀσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἐτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χρ-
τὸ γὰρ λοιπὸν ἐφ' ὧν ἀθετοῦσι τὸ ρεύμα φερέας; M.

Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aegro in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolefceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem; parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχέει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπὴρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὄρμη κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἂ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἐλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρειῶς αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσση ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat*. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρώσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λὸν, οὐκ ἴσασι. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μὴδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθ-
μει· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἀν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀΦρόνων ψυχαῖς ἀβροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἢ φύσιν ἀφορίσας,
ἔδωκε δὲ τὴν ἡδονὴν ἐκείνην πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτα, τί πλέον
ἡδονῆς ἢ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλε-
ται, ὡς ἢ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιίαν, ἢ τῶν βραμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἰμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψιας τοῦ ζῶου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τας. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
φημον ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαν-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multos in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων ἕτερος δὲ ἔρως Ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων.

Αἰδώς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύο, τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae fodalís, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices enim revera spiritus Amor spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alieri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtutis ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις,
ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνοῦμεθα. ἀνάγκη γάρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖᾶδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἄπαγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναίτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὠραιῶμένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas
libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, ni-
hili putas? & muliebre genus exfulare e vita iubes? dein-
de quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de
Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum
mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento &
auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim
grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos
cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat
autem necessitati utilitas. Liberiorum tenuis numerus sunt
mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis
enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde
adscitis artificii formam interpolantem? cuius vere turpis
est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est,
lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίζει θηρίων τῶν
 πρῶϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἴκοι καθείργουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπευνίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεσῆσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσai τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νόματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθύς ἄπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῆ τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετησῶν ἐγκεχεύριστα, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἡ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censere
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelles argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χοριαῖς, ξανθῶ
 μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν.
 ὁπώρας δὲ ἀρκεῖν ἢ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γε-
 γαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀρα-
 βίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιδηρὰ τε ὄρ-
 γανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλί-
 κων οὐλόττητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν
 ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῶ μετώπῳ μετ-
 αιχμίον ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων εἰ
 ὀπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπι-
 σφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ
 τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
 ριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπε-
 πτωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρεισι δεσμώτας. τί δὲ
 τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξίεναι; λίθους Ἐρυ-
 θραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρι-

folem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis;
 flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*]
 damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae
 maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de ca-
 pillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obruso ignis
 ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, &
 minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve
 fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas
 usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec flo-
 rei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia,
 & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse vi-
 deantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscun-
 tur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin pro-
 cederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt.
 Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θες, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς
 ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσὸς,
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. κάπει-
 δ' αὖτ' αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι
 κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειαῖς ἐρυθαί-
 νουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πύονα χοροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθύς ἀπὸ τῆς
 οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα θεατὰς διασφύρει τὰς χλιδάσας τῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaeque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur consttrin-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspersat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπορρήτοι, καὶ χαρὶς ἀνδρῶν ὑπερτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀγκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεον γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργαίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι δυναμένου τί σιτίον, ἄκροισ δακτύλοις ἐπιγράφουσai, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσει τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐπέειν ἀπορρήξας Φωνήν·

ῥίαν λέγει. ὅτι καὶ τούτῳ διασφύρουσιν ἵσκει μοι τὰς ἀσελγείας τῶν γυναικῶν. ἐπὶ κἀκείνῃ τῷ Ἀττιδὶ τοιαύτῃ ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακιδάιμονα εἶλκε· Ἑλένην τὴν Μεγάρου. V.

infeliciter amantis ad pastorem comissionem. Accedunt facra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaue inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiae: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπράς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς Θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὧ πολυτίμητοι Θεοί,
 Ἔθνος μιaron· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. . .
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μέθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς Θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

*Ergo immerentem dissilant Promethea
 Pendere fixum Caucasii de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni,
 Sed, quod Deos odisse cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus scelestum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
 Gravissima, aervo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi
 est? Aequum igitur opponere muliebribus istis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe
 lecto, reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua post-
 quam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κέκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πρὸς τοῦ κτενὸς
 ἐντομᾶς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ 45
 δέοι Φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ-
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλαππος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum;
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non secti ferra pedi-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundem
 fit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad mo-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἱ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστροῦ ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδῖους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιοῦτου; τίνοι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσας τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores : post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adfunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii : quis fortis Heros ? aut quis prudentiae testimonio ornatus ? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint ? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviore dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat ? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes ? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκής οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου
καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιών-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖξαιτο μὲν οὖν ἔρῳν τις δι' ἀπταιστοῦ καὶ ἀκλινοῦς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμίᾳς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιφάσκειν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θρασυαίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολᾶς τοῖς
μετ' ἐκείνων ὑπ' ἐμοῦ στεργόμενοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχωῶσαι τάφον, ὁστέοις δὲ ἀναμίζοντας
6 Ἐπείριαν) ἄλγῃμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave-
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasum suum,
invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinuero: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monu-
mentum uri aggerent, ossibusque ossa permiscerent neque

ὅστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίνας.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ Φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε.
 Θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνήρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγίσθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθύς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἐκείτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vestri sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
 Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαις,
 οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατὴρ ἐνδεικνύμενος ἦθος.
 ἠνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
 τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιούντα γράμματα,
 μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν
 θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαθεῖται δὲ τὰς
 ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιώτερου,
 μόνον οὐκ ἔραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαιγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
 καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδὲ μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι
 καὶ ἐπιδείκνυμαι ταυτὸν. ὅταν ἐπὶ
 τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
 μούμενος ὄψλος ἢ γοηδόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
 dicit Orestes apud Euripidem, in
 τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spiram auferebat, corporis curam gerens,

Textu pep̄li firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
 Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
 Mycenae abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
 que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
 vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
 gniori, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
 tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

8x paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibi Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπου-
δαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην
ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθέν, ἀμοιβαίους ἔρωτας
ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότε-
ρος ἐραστής ἐστίν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαν-
τος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί
δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις
θείοις νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβη-
κός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας
νεωκοροῦμεν. ὁλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σο-
φῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρον κῆνος ἐλαφρότατα, κούροι

Τὸν φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν
ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pue-
ris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capa-
cem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos
amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius
uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia
amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur
velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod
divinis legibus definitum, successione quadam ad nos de-
latum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente,
tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sa-
pientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud vir-
tutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἔρᾶν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μᾶ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἡδίστα προσθεῖην ἀν' ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαί, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσιτε, μὴδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνῶντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω Φιλοῦσιν, ἡδίστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciat, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμίᾱς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφαίτῳσι κληρόνες. εἰ δὲ δέῃ
 Φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθήρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθιπόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχωι
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοίην
 ἀποφῆναι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηνεκοῦς δέ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἵχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὰ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἐγῶγε ἀν' εὐχαιμένην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπεκαλεῖτο Κόδορος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. ὅς (Θηραμένης) Iste vir fuit πανοῦρ-

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & negligenter, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia emineat, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκείνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμω νενικηκότες, ἐξίσου
 βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἰκάτε, καὶ αὐ-
 τὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέρρικα διο-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἰναί μοι δίκαιον, ἀπο-
 φανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅποταν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασιν, παιδ-
 εραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξίν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴ-
 ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χари-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Χίοι inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐ-
 τοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νικῆσαν ὁ
 διακτητὴς οὗτος ἐνεμεν. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτῃ.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
 κεία μίξεις. Ἀθηνῶν δὲ παιδεραστία
 κομῶντων. ἢ τοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαιφῶ
 καὶ διαβεβλημένῃ. V.

possēt, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos concil-
 liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expedissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπὸνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχῆς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρω μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἄμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πη
διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλον ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῆνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶει με, πρὸς θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;

II Τῇ δέ πη) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitus
in Deae sacro fermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο ὥματιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκείνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἢ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὥοιμην, ἐφ' ἡβῶ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὁμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντας, ἔξον ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωος, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυώμενος) Ὁφρῦσι μετίμαρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim fatis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἀ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνος καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰεὶ λεπταρέστοις μὲν
 ἀσπασμασιν ἐντέτηκεν, ἐστὶ ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργὴν αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 άπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῖέζει. καὶ
 σφριγῶσης γαστρὸς ἀμφιλαφεὶς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρω, θερμότερου τινὸς ἄπτεται πρᾶγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγισ ποτὲ, μισρὲ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξῆπας.
 ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιτο. M.

Itus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexionibus voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mamillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

γοιτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
 ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
 των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν ἔρωτικὸς
 γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
 κιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη.
 καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
 λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰεῖδαν.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεστίτις ἡδονή. στένων
 γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
 πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλησι κωμαστάς,
 οὐδὲν ἄλλ' ἢ δῆλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
 αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νῆ τὴν
 Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
 res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
 tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
 tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
 dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
 rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
 nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipforum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
 ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
 verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
 nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
 aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
 Cnidiam Venerem.

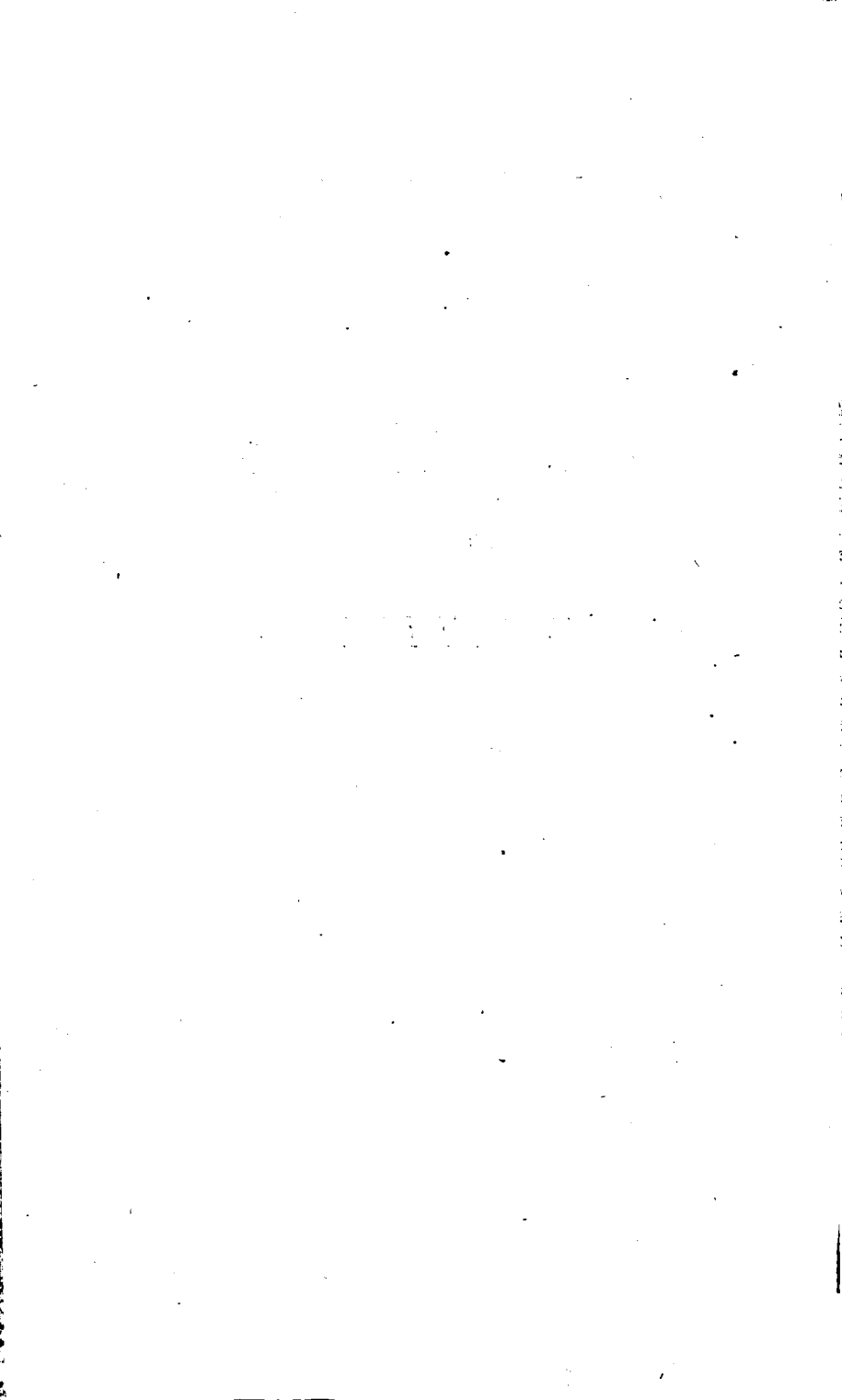
ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην
 ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν
 ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω
 ἀποικιεῖν. ἀφ' ἑμοῦ δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς
 ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφ' ἄπτεισθαι τῷ
 θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεία, τῶν ἐν Οἴτῃ
 παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae ora-
 tionis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum
 festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis
 ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem
 faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit
 rogum Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eo-
 rum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES



VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. Ἀποκρύπτεται) ἀπει-
 δῶν ἀποκρυ. vult Iensius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
 C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Τὸ τοῦ π. reliquae edd.
 omisso τοῦτο. ead. Ἰασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
 latur P. Ἰασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
 τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
 l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic I. H. &c. Ὑποργ. P. ead. Καί) Compa-
 ret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. Ἀπολογῆσθαι) ἀπο-
 λύσομαι marg. A. i W. Pag. 4. l. 7. Ἦδη) Sic I. Pell. Μὴ δὲ
 edd. priores. Μὴ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl.
 H. P. &c. Καθεκτός P. l. 17. Προθυμία) προμηθεία Fl. & L.
 Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
 Φιλοκρινούντων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
 λοκρινούντων editum erat, errore orto a simili fono sequentis
 verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. Ἐ-
 ἔχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
 etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. i W. l. 7. Μελλήσας) με-
 λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Et sic habe-
 re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παραφύλαξα)
 Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παραφύλακτο enim male
 Fl. l. 7. Ἐξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem norat
 Solan. l. 9. Καινὸν) Ita restitutum ex P. Κοινὸν enim edd. aequae
 ac Ex. l. 15. Ὠκτεῖρα) ὠκτηρῶ L. ead. Ἀξίαν οὖσαν) ἀξιούσαν
 marg. A. i W. Pag. 9. l. 4. Ὡστο) ὠίστο Fl. l. 8. Ἠττήσθαι)
 Sic I. Fl. H. P. &c. Ἠττήσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
 edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καί) Id adesse
 etiam in Fl. I. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
 duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. Ἐφ'
 φ) ἐφ' ὃ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
 Καί) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
 edd. aderat. Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
 Ὑφ' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγε-
 Lucian. Vol. V.

σδαι) *συνάγεσθαι* marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγέννηκας*) Recte sic *P. S. Γεγέννηκας l. Ald. H. Fl. l. 6. Τότῃ*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προδεδεσπασμένην*) Sic de-
di ex marg. *A. 1 W. Προδεδεσπ.* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. l. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) *ἀνήλειφας* male *l. Ald. Fl. H. B. 2. Correxist S. l. 13. Παρητή-
σω*) Sic bene *l. Ald. P. H. Παραιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μῃ*) Deerat in edd. excepta *l. Addidit etiam marg. A. 1. W. l. 5. Αὐ*) *πάλιν* marg. *A. 1 W. l. 13. Τούτῳ*) *τοῦτον* *L. Nil mut. edd. l. 15. Οἷον ὄντα*) *ὄντινα* *L. & marg. A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Εφῆσθέντ'*) Sic *Ald. l. H. Fl. S. & Ex. 'Εφῆσθέντα P. l. 12. Μῃ*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ*) *δὲ οὐ* marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι*) *μὴ* *l. male, Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. "Ον*) *ὅς* *Ex. Fl. "Ον P. cum edd. Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ira restitui ex *Cod. L. Σωφρονίσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυγ-
χάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυγχανεῖ* edd. priores. *l. 15. "Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μεῖζον*) Sic *l. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 W. l. 5. Οὐ*) *οὐ* male *l. l. 8. Ἐμαντοῦ*) *ἐμαντῶ* marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθους*) Sic recte *Cod. L. Πατρὸς* edd. omnes & cert. *Codd. male. Pag. 20. l. 15. "Απερ*) *ὥσπερ* *P. Vulgat. servant edd. l. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γοῦν*) Sic edd. vet. & re-
centiores. *Γὰρ L. ead. Ποίησωμεν*) Hoc edd. constanter tuen-
tur. *Οἰήσωμεν* *Marc. l. 5. 'Ανέτρεξε*) *ἀνεπύδισε* marg. *A. 1 W. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed *ὁ* legendum adscriptit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) *γεννημ.* *l. Pell. punctum post πολὺν* habet, & *πὺς οὖν οὐχ οὕτω. Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ*) *πρὸς τὸ Fl.* Sed vulgatae cert. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγ-
χωρήσωμεν*) *συγχερ. Fl.* Sed cum vulg. cert. editionum lectio-
ne facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) *νόμος* marg. *A. 1 W. l. 14. Ὑμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Ὑμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰ-
τιᾶ*) Sic *Marc. Αἴτια* edd. male. *Αἰτιᾶται B. 2. l. 11. Ἀλλὰ τί; ὅτι*) *ἀλλ' ὅτι Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις*) *Ex P. est. Nam abest ab edd. Κε-
λεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald. correctum, cum τοῖτα* tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male *γράφειν. l. 14. "Αν*) Deerat in *S.* Aderat in *l. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προ-
νομεῖαν*) Sic edd. vet. & recentt. *Προνομῆαν* *Vorff. ead. Ἐχεν*)

εἶχεν *I. male. l. 6. Γενέσθαι*) γίνεσθαι *marg. A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας*) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed *προνομίας marg. A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ*) νῦν ἰδε *Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μίσος*) καὶ μίσος *marg. A. 1 W. l. 4. ὦν*) ὦν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε*) Sic *I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε* P. & L. & *marg. A. 1. ead. Δυνάμενος*) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l. 13. Τὸ δουλεύειν*) τοῦ δουλ. P. L. & *marg. A. 1. l. 14. Προδεδωκότες*) Sic edd. omnes & Cod. P. *Προδεδωκότες Fl. Προσδεδωκότες Gronov. Προσδεδωκότες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. ἔτι*) εἴτι *Fl. male. ἔτι* cett. & P. *l. 7. Γὰρ*) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἰάσθαι*) Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag. 32. l. 4. Αναφύσεται*) Ita restitui ex *I. & L. Αναφύσεται* enim male *Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. ead. Εὐθαλῆς*) Sic recte *Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλῆς* male *I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν*) Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac *marg. A. 1 W. Διαφορὰν* enim cett. male habebant. *Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμενα*) μάλλον ἐκκ. Vorst. *l. 11. Τούνημός*) Sic *I. H. P. &c. Τὸν ἐν μέσῳ* P. & L. *l. 16. Ἐν*) Sic P. L. & *marg. A. 1 W. Ὅν* edd. Ὅν. Ex. *Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονσι*) γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. *ead. Δέ*) καὶ *Fl. Pag. 35. l. 5. Ὁργή* κατ') Vid. notas. *l. 8. Οὐδέν*) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l. 11. Μίσει*) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε*) Ita etiam exstare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις*) In P. erat ὑπομιμνήσκαι. Sed prius habent *I. Ald. & reliquae. l. 8. Τοιαῦτ'*) ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπίστειλεν*) Sic *Fl. H. P. Ald. Ἀπίστειλεν* *I. Ἐπίστειλεν* etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l. 10. Τῶν πάντων*) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l. 11. Ὑμῶν*) Sic recte P. *I. H. Fr. Ald. Ἡμῶν* male *Amst. & S. Ὑμῶν Fl. ead. Ὅσῳ*) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag. 39. l. 10. Ἐπισικῇ*) ἐπισικῇ τε Coll. *l. 13. col. 1. Ἀπατεῖσαι* editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l. 21. col. 2. Μάγιστρος*) Pars haec posterior Scholii non exstat in C. *Solan. l. 22. col. 1. Ἀληθευτικοῦ*) Sic restituit Solan. ex G. & C. cum ante editum lege-

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omissum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan. Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. l. 13. Ἀστασίαστος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectiōnem etiam confirmat marg. *A. 1 W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δὲ) τρόπου δὲ* legebatur in editis. Correxuit ex collatione Solanus. *ead. col. 2. Ἐπήγαγε)* Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz. l. 19. col. 2. Κατ')* μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. *Pag. 41. l. 7. Προεστώτων)* Sic *Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς* marg. *A. 1. l. 13. Προϋνόν) Sic Coll. Fl. H. P. S. Προϋνουν l. l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην* edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. *l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίῃ* habebant edita. *Νεολακία* mendoſe C. *Pag. 42. l. 2. Ἐπιπέμψις) ἐπίπεμψις* marg. *A. 1 W. l. 3. Ἀπειλή) Re-* cte sic *P. B. 2. & 1. & S. Ἀπηλὴ male l. Ald. Fl. H. l. 5. Ἐσκοπούμην) διανοοῦμην* P. Prius servant *l. Fl. H. P.* aliaque. *l. 6. Παύσαιτο) πείσαιτο* Vorſt. Nil mut. *l. Fl. B. 2. P. Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Alii ἀποστασίας Coll. ead. Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο* Coll. *l. 13. Ἀφυλάκτως)* Sic edd. quas vidi, omnes. *l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο* antea legebatur. Merito emendavit Solan. *Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν)* Constans & proba lectio. *Γυμνὸν* vult Gronov. *l. 19. col. 2. Μεταστειλάμενος) μεταστολάμενος* erat in editis; sed correxit Solanus. *Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες* ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. *l. 12. Ῥιπτούμενον)* Alii ῤηγνύμενον, Coll. *l. 14. Ὑμῶν)* Sic recte *P.* marg. *A. 1. S. & L. Ἡμῶν male l. Ald. Fl. H. Pag. 46. l. 3. Πάνν πῶρῶ) πῶρῶ πάνν*, Coll. *l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε* tantum *Ald. Fl. H. B. 2. P. S. Καταγελάσαςδε l.* unde iam *καταγελάσαςδε* fecimus. *ead. Ὑμῶν) ἡμῶν* male rursus *l.* Ceterae recte *Ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὁμῶς* legi iubet Solan. *ead. Ἐξ ἅπαντος)* Pell. Forte *ἀπαξ ἅπαντας*. Ita consignavit idem, sed *ἀπαξ ἅπαντας* voluit. *l. 19. col. 2. Τὸ) πᾶν* Exc. G. Omittunt C. *l. 21. col. 1. Ἀνέκειτο)* Ed. Cler. male *ἀνέκειται. ead. col. 2. Πιπτακοῦ) Πιπτακοῦ* male edit. Clerici. *Pag. 47. l. 2. Ὡν) ὡς l.* sola, & marg. *A. 1 W. l. 16. col. 1. Πριννέως) Πρανέως* Ex. G. Prienei C. *ibid. Πλέονες) πλείονες* G. *Πλείονες* κακοὶ C. *ibid. l. 17. Ἐγγύη) ἐγγύα* C. *Pag. 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. ε.)* Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-*

lanus. *l. 5. Δέ, τινά*) Et sic eadem edd. *Δέ τινά* P. *Pag. 49. l. 13. Καί εἰ φίλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 25. Σκοπούς*) *κατασκόπους* marg. *A. 1 W. Pag. 50. l. 13. Πέριλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέριλλος* tamen adscriptit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Πέριλαος*) Hic vero nihil adscriptit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν κελύειν*) Et sic *Fl.* habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μυκήσεται* male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) *καταλούμ.* male sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσθήσεται*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προσέσται* P. L. & marg. *A. 1 W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πράξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitore suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικόν*) *πολιτικούς* C. *l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) *ἀστούξενος* C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic C. *Παραδόχως* τυχόντας misere in editis. *π. τυρούντας* V. *l. 13. col. 2. Κάν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. *Πολλοὶ ταῖς πατράσιν* G. *Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν* V. Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένος* C. recte, & sic dedi pro *ἰδίῳ ξένος*, quod in vulgato erat. *Ἰδίῳ — ξένος* G. *Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) *Ἄν ἔθος*; *Reitz. ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. *Οἱ ἕτεροι* V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Mutavit Solanus ex C. item *ἑτέρας* ex eodem, cum *ἄτερας* in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γενομένων*) *οἱ γίνονται* in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. &c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua *κεχρημένον τῇ κρίσει* est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προθεῖναι*) *προσθεῖναι* marg. *A. 1 W. l. 11. Ὅσφ*) Ita restituit. ex L. & marg. *A. 1. Ὅσον* edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) *μὴ* marg. *A. 1 W. l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ* *l. & marg. A. 1 W. ead. Ἐμυσάττετο*) *ἡμυσάττ.* *l.* Prius servant *H. Ald. P. &c. l. 9.*

Εὐδίῳ) Ex Cod. L. Ἀδίῳ marg. A. 1 W. Εὐδίῳ edd. priores: Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἑλλησιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλακρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰῶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδέ) Al. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. Καὶ ὑπέρ) καὶ μὴ ὑπέρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. ἢ τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινολας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπινολας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονολας Heins. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακίᾳ P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρὸς ἀριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμύθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἑμαυτοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειον) Μινύειον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμαπτὸς) μωμητὸς P. l. 8. Το) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Ρεῖτζ. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλῆσως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολήσως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλίστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. 1 W.* Δεομένοις edd. priores. *l. 13.* Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. l. 15.* Εὐφύα) Ita etiam habere *I. Fl. & B. 2.* notat Solan. Sed habet & *H. & C. Pag. 69. l. 4.* Θῶνος) Θόωνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *l. 7.* Αὐτὸς οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. *l. 9.* Τυανεῖ) Τειανεῖ *I. sola. ead.* Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l. 15.* Ἐπενδῆ) ἀπενδῆ *P. ead.* Χρονογράφω) Sic *I. H. P. S. Ald. B. 2.* Χορογράφω *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P. Pag. 71. l. 6.* Δυσεῖν) δυοῖν *P. Δυσεῖν Ald. H. B. 2. Fl. S.* recte. de *I.* vid. nott. *l. 9.* Ἐν) Αβεστ *a Fl.* Αδεστ in aliis. *l. 15.* Ἐς τὰ ἑρὰ) Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Αδεστ in *I. l. 17. col. 1.* Δελοφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελοφούς. *Solan.* Sed & pro ἀοιδήμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ μείζωνος) ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μείζον etiam marg. *A. 1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. *l. 9.* Χαλκηδόνα) Constans lectio. *l. 10.* Καὶ ἐμπέριον) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l. 11.* Προσοικούν) πρόσοικόν *I. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλκᾶς) χακλᾶς ridicule *I. l. 15.* Κάκεινοι) Sic dedux. ex *I. & marg. A. 1.* Ἐκείνοι enim erat in reliquis. *ead.* Γὰρ) Sic *I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.* Προεισπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett. *l. 6.* Καὶ μεσὸν) καὶ deest in edd. *Ald. P. S. H.* Αδεστ in marg. *A. 1 W. & I. & Fl. l. 9.* Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλέθροισ. *l. 12.* Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A. 1 W. l. 14.* Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.* Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A. 1.* Στύσεσθαι edd. omn. Vid. not. *l. 16.* Εὔρητο) εἴρητο *P. A.* Vulgatam servant *I. Fl. Ald. P. H. & C. Pag. 75. l. 1.* Ἠῖός' ἄχρι) ἠῖόσσ' ἄχρι *I. sola. l. 5.* Τετράκυκλον) τετράκικλον male *I. Pag. 76. l. 3.* Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὐτὴ edd. priores, male. *l. 9.* Συλλειβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐνθεάζοντες) ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. *A. 1.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.* Δειζομένην) δεζομένην Ienf. Pell. quoque an δεζομένην; idem habet & marg. *A. 1 W.* Sed δειζομ. edd. pertinaciter retinent. *l. 6.* Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A. 1 IV. l. 9.* Προφκομουμένην) Sic P. R. five B. & *Fl.* Προφκοδομημένην edd. cett. *l. 12.* Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l. 16.* Πώματος) Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae.* Στόματος *I. & P. Pag. 78. l. 13.* Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προεξερ.) προεξερ. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αὐτοῦ) Sic cum *I.* etiam *H. Fl. P. & C.* Sed αὐτοῦ recte correxit Gefn. *l. 19.*

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanius; Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Ἀν καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεωρότεροι) νεαλότεροι Fl. & marg. A. 1 W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πᾶν) πᾶν P. L. & marg. A. 1 W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino v recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ἡτὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὁ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inferui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπγεγρ. marg. A. 1 W. l. 13. Πᾶν) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βηρυτίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρκείου edd. priores. Αἰγίου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δὲ) Illud δὲ inferui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνθαῖς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. l. Eἰς recte ceterae. ead. Ἡὸκτῶ) Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἅμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. Sic. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quaeviserit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Ἀναφέροντες) ἀνανήφορες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. 1 W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγέλαστος) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου) κέλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χρησμοφῶντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευρηιαῖον) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηριανῶ vel Σεβεριανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex correctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*) Δήλω P. & marg. *A. 1 W. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι*) Restitutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί*) Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. 1 W. Pag. 94. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead. 'Ενέπλησε*) ἐνέπληξε *I. Pell. l. 6. Ξενίαις*) Recte sic P. ut Ienf. voluit, ξενίαις enim edd. *l. 7. 'Εργαζόμενος αὐτῷ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ Pell. *Εὐνους ἐργαζόμενος* marg. *A. 1 W.* Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς P. *ead. 'Αλλὰ*) Ex P. & marg. *A. 1. Deerat* in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνίς δὲ, οἷας*) Ex emendat. Solani. *Συνίαις δ. δ. Fl. Συνίσι* P. *Συνίσι δὲ, οἷα* edd. ceterae. *Συνίαις* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα*) μεγάλη Ex. *Fl.* Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic mutare *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐτὸς διεδ.*) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. 'Ηλιάς*) ἱλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ *l. 115. Μελλάσας*) Sic recte *I. &c. Μελήσας* *Fl.* passim. *l. 18. col. 1. Διαβάλλει*) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit Solanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τὴ πενθερὰ Σελήνη *Fl.* Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μείζων αἰε προσεπένει*) Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον αἰε προσενέει. *l. 6. Χρησμοφόρους*) χρησμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. 'Ακερσεκόμης*) ἀκειρεκόμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg. *A. 1 W. Πυλώνων* edd. vulgo. *l. 16. 'Εν*) Aderat in *I. & marg. A. 1. Aberat* a *Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς*) Ex P. additum. Deest in edd. *ead. 'Ακερσεκόμην*) Sic edd. reliquae. *'Ακειρεκόμην* *Fl.* vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2. sola. l. 13. Προεμήχανᾱτο*) προεμήχαν τοῦτο P. *l. 15. Πρώρρησις*) Sic recte P. *H. Fl. B. 2. Πρώρρησις* *I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12. *Pag. 99. l. 4. 'Επεφθέγγετο*) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος*) ἔρως P. *l. 11. 'Ερως*) γάμος marg. *A. 1. l. 12. 'Η*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P. &c. Pag. 100. l. 2. 'Εκείνης*) Ex Mf. Gr. *'Εκείνου* edd. priores. *l. 4. Κόλπου*) Recte edd. *Κολπούς* P. *l. 6. 'Ἡ*) Nihil hic variare edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. voce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac μοχ καρβατίνας. *ead. Καρβατίνας*) καρβατίδας *Fl.* male. *l. 16. Αὐτῇ*) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ* *I. & P.* cum marg. *A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης*) Sic edd. plurimae. *Δίης* *I. & marg.*

A. 1. Διδς Schol. l. 5. 'Ανδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *I. H. B. 2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A. 1 W. l. 6. Διδς βληθ.*) Διδς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l. 7. Παιδίου*) Ita esse in *I. Fl. H. B. 2.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *l. 10. Θεοπρόπους*) Sic edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοεικέλους adscriptum marg. *A. 1 W. ead. 'Υμνήσοντας*) ἡμνήσ. *I.* male. *Pag. 102. l. 3. Οὔτοι*) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *Cod. P. l. 9. 'Ηύχουν*) ἡύσχοντο male pro ἡύχοντο marg. *A. 1 W.* vel ἡυχούντο. *l. 10. 'Αληθῆ*) *Ex I. 'Αληθῶς* cett. minus recte. *l. 11. Σακέρδωτος*) Sic edd. Σακερδῶτος *P. l. 15. Δέσποτα*) Δέσποτα male *I.* sola. *Pag. 103. l. 5. Διδύμοις*) Sic recte *P. S. B. 1. & 2. Δυνάμοις* male *I. Fl. H. Fr. Ald. l. 6. Προπάτορα*) πατέρα *Fl. l. 7. Χρησμοδοῦντα*) χρησμοδοτοῦντα *I.* sola. *Οὐ* reliquae, ut edidimus. *Pag. 104. l. 5. Προσαγαγεῖν*) προσάγειν *P. & marg. A. 1.* *Vulgatam* servant *I. Fl. H. P. &c. l. 10. 'Αναπλεύσας*) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B. 2. S. P. 'Αποπλεύσας I. l. 11. Κλύσματος*) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l. 15. Δέ*) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *l. 18. Εἰπεῖν*) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed malletm indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz. Pag. 105. l. 5. 'Επικούρους*) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικεύρους. *l. 7. Τῷ Πόντῳ*) τοῦ Πόντου *P. & L. l. 13. Θεσπίζοι*) Θεσπίζει *Fl. l. 14. Τῷ*) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag. 106. l. 5. Κεφαλαιῶδες*) *Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες I. Κεφαλαιῶδη Fl. Κεφαλαιῶδες* reliquae. *l. 17. col. 1. 'Αθηναίσις*) Sic recte *V.* pro 'Αθηναίος, quod erat in ed. Clerici. *ead. col. 2. Θιασώτης*) θιασώτης male in editis. Correxuit ex ingenio Solan. *l. 18. col. 2. 'Επὶ κακῷ*) ἐπικαλῶν pessime edit. 'Επὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag. 107. l. 2. Οὐ δαδὶ*) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B. 2. Fr. S. 'Υπὸ ὕδατι I.* marg. *A. 1. & Codd. A. L. 'Υδατι* sine ὑπὸ *P. l. 6. Καὶ τὸν*) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον*) Defunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl. l. 13. Διηπετέος*) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B. 2. H. l. 14. 'Εμβαλέειν*) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag. 108. l. 4. Δισμυρίων*) δυσμ. *I.* male cum *Ald. & rel. l. 8. Ψυχρῶς*) Sic *P. & edd. plurimae. Ψυχρὸς Fl. male. l. 11. 'Επιρρέοντων*) ἐπεσρέοντων marg. *A. 1 W. 'Επὶ πολλοῦ ἐπεσρ. P. & A.* Nihil mut. edd. *Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων*) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A. Παρακινδυνεύων Fl.* *Vulgatam* habent cett. *ead.*

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ὑπελθόν rel. Ἐδεθλον male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίεις) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπιες cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. l. W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. l. W.* *l.* 13. Λύοιντο) Sic edd. omn.
 Δέδοιντο *P.* *A.* Δίδοιντο *L.* *l.* 16. Μάρφι) Μαρφεῦ βαργύλω
 ἰσχι ἀγχινίχιφι φάος δὲ *A.* ead. Λείπει φάος) λείπει φᾶος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P.* *Fl.* *B.* 2. *S.* Ἄλλος *I.* *Ald.* *H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A.* & *P.* Ἄλλως marg. *A.* 1. Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. l. W. & *P.* Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ' Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττιαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. l. W. ead. Χρίσθαι) Sic *Fl.* & *P.* Χρίσθαι *I.* & cett. ead. Τέ
 κε) Sic *Ald.* *P.* *B.* 2. Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *I.* *Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλε-
 σσύντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex *P.* Εἰώθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *l.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπανέτε) κατέπανσέτε *l.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex.* *Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ραδίας &c.) ραδία γενομένη μου ἢ με-
 ταβολὴ *C.* *Fl.* ed. *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλοῦν τι) ἀπλοῦντι
 coniunctim *I.* Sed pro τι in *Cod.* *P.* est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex *L.* & *Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ραδίως) ραδίως
 ἐν margo *A. l. W.* *l.* 10. Προβεβιωκώς) προβεβηκώς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur *Cod.* *P.* *l.* 16. Βοσποριανούς) Sic *Fl.* *H.* *P.* *Ald.*
B. 2. *S.* Βοσπορειανούς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. l. W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *l.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald.* *P.* *Fl.* *H.* *B.* 2. *S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὀρμῆς) Sic
 restitutum ex *P.* & *L.* & marg. *A.* 1. ὄρμῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυόμεν ἀνεπαυσάμην est in *P.* & marg. *Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *I.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καίνον ἐγκεχαρ.)
 καίνον κόψαι ἐγκ. marg. *A.* 1. & *I.* Sed illud κόψαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρὸμήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
P. & marg. *A. l. W.* *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B.* 2. *H.* *P.* *Ald.* *l.*
Fl. & *Fr.* *l.* 10. Πολιώδης) Sic *S.* eiusque afflecla *Amst.* Πόλιος

marg. *A. 1 W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῶ*) Sic edd. *Αὐτῶ* correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν*) βοηθῶν *A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσι*) ἐν-
τυχούσοι male *I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. *Marc. Nihil mut. edd. nec M. ead. Ἐξ ἀρχῆς*) Sic *P. B. 2. Ἐξ ἀρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφόμενος*) ἀφόμενος male *A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον*) Edd. priores & *M. ἐναμβρυνόμενος* habebant. Sed recte μ̄ delevit Solan. *l. 11. Τὰ ὅμοια*) τὸ ὅμοιον *W. l. 14. Κυκλικῶν*) Nil mutant edd. nec *M. Pag. 122. l. 1. Δέησει*) δέησῃ *W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ*) δ' οὖν *W. l. 8. Μόνου*) Ex *Fl. & M. dedi. Μόνον* edd. vulgo. *l. 14. Ὅλος*) Sic *W. Ὅλος* edd. priores. *Pag. 123. l. 10. Σοί*) Deerat in edd. inferui ex *Cod. W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἰσού ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι*) ἐξίσῃς ἢ κ. συγγεγένησαι *Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Τὸ*) Ita esse in *I. Fl. H.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *ead. Ἦν*) οὖν *P. male. Ἦν* recte cert. & *M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ*) Ita dedit Solan. pro vulgato σημείου δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τοῦ πιδν*) Ita correxi ex *C. Τὸ πιδν V. Τουπιδν M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῇ*) καὶ ἢ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat. *Codd. ibid. l. 16. Ταῖν*) Sic recte *C. Τοῖν* male *V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα*) ἀρσενικῶ ἄρθρων *C. Pag. 126. l. 2. Ῥυθμίζει*) Sic *M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ῥυθμίζοι* male *I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν*) λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. λειτουργία adscriptum. *Cett. edd. recte, ut edidimus. l. 13. Ἐθέλοις*) Nil mutare *I. Fl.* notat Solan. *Pag. 127. l. 14. Πρώτον*) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16. Κουρήτας*) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S.* habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm. ed.* putat. *Pag. 128. l. 1. Γὰρ*) γὰρ *M. & Fl. Vulg. serv. cert. l. 4. Ἐν ὅπλοις*) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνόπλιος W. Pag. 129. l. 17. Μέν*) δὲ *M.* Sed a recentiore manu. *Pag. 130. l. 6. Ἐνδίδωσι*) Et sic cum *I.* habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & *H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς*) αὐτῆς *Fl. & L. Prius retinent edd. cert. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' ἂν*) δ' ἂν νῦν ἔτι *W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παίσαντες*) παίσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W.* Ideo expunxit Solanus. *Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν*) καὶ διδασκαλίαν *Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν*) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. *l. 4. Κομάξατε*) Sic *Fl. Κομάσατε* cett. & M. *l. 12. Ἀνδρίας ἀνδρείας* W. Prius tenent *l. Fl. P. H. Ald. ead. Γυμνοπαιδίας γυμνοποδίας* male edd. priores & M. *l. 13. Ὀμοίως*) ὁμοίος Graev. male. Nil mut. edd. *l. 16. Κυβιστητήρας*) Sic W. & Homer. *Κυβηστ.* edd. priores. *Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ*) Insertum ex W. Deerat in edd. *l. 2. Ἐδίνεον*) Restit. ex Homer. *Ἐδίνεον* male edd. Luciani priores. *l. 12. Φησι*) *φασιν* W. *l. 13. Τὰν εἰκόνα*) Restitui ex W. *Τὰς εἰκόνας* edd. male. *Pag. 133. l. 1. Τοῦτο*) *τοῦτον* male *l. sola. l. 8. Ὑπ' αὐλῷ*) Sic dedi ex W. *Ἐν αὐλῷ* edd. *l. 11. Ἡ λύρα*) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. *Pag. 135. l. 7. Ἐμπούσαν*) *Ἐμπούσσαν* W. *l. 16. Πεποιημένων*) Sic *l. Πεποιημένων* reliquae & M. *l. 17. Τὸ* *Ἀντά;* Solan. *Pag. 136. l. 1. Ἄρη*) *Ἄρην* *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. *l. 8. Γενικῶτ.*) Sic M. & edd. praeter *B. 2.* quae *γενικῶτ.* *l. 17. Παιδείαν*) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. *Fl. & B. 2. Παιδείαν* habebant edd. ceterae. *Παιδίαν* P. *Pag. 137. l. 5. Ἡδιστα*) *ἡδιστα* male *l. l. 9. Ὀρχημῶς*) Sic restitui pro *ὀρχημῶς*, quod omnes edd. obfidebat. *l. 12. Ὀρχηστύν τε*) *ὀρχηστύν τε* male edd. *l. P. &c.* omnes, praeter *S. & Amst.* quae recte *ὀρχηστύν τε*, quod confirmant Codd. M. P. *l. Pag. 138. l. 4. Ὀρχεῦνται*) *ὀρχοῦνται* P. *l. 15. Ὡκνεῖ*) *ὠκνεῖ* W. male. *Pag. 139. l. 2. Τότε*) Hoc inferui ex W. Deerat enim in edd. *l. 6. Αὐτοῦ*) Sic recte *Fl. H. P. Αὐτοῦ* male *l. l. 9. Τραγικῇ &c.*) *τραγικῇ & κωμωδικῇ* *Fl.* Nil variant cett. nec M. *l. 10. Τρίτης*) Ex P. restitui. *Τρίτη* edd. male. *l. 12. Τὴν κωμωδ.*) Articulus abest a W. *l. 14. Διὰ τοῦτο*) *διατοῦτο* uno verbo *Ald. Pag. 140. l. 2. Πρώτου*) Sic *l. Ald. H. Fl. P. Πρώτον* *l. Pell. l. 4. Ἠσκημένος*) *ἐσχηματισμένος* *l. Pell. Pag. 141. l. 8. Αὐτῇ*) Nil mutant edd. vert. *ead. Νενόμικεν*) Hoc ex W. restituit Solan. *Νενέμικεν* edd. priores. *l. 15. Κινουμένων*) *κινόμενον* *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. *l. 16. Ἐπετάραττεν*) Nihil mutare M. *S. l. H. Fl. & P.* notat Solanus. *Pag. 142. l. 7. Τοῦ*) Abest a *Fl. l. 9. Προστέθεικεν*) *προστέθηκεν* *Fl. l. 11. Ἀμαθίας*) Sic esse in *l. Fl. H.* notat Solan. Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forſan quaeſiuit, num quae *ἀμαθείας* haberent, ut mox. *ead. Παράσχομαι*) M. recte cum edd. Sed *l.* male *παράσχομαι. l. 16. Πολυμαθείας*) Sic iam edd. *l. Fl. H. P. &c. Πολυμαθίας* W. *Pag. 143. l. 8. Γενικωτέραις*) Sic edd. pleraeque & M. *Γενικῶτ. P. & B. 2. l. 14. Θεμέλιοι*) *Θεμέλια* L. Prius habent edd. *l. 16. Ὅσπερ*) L. recte. *Ὅσπερ* edd. cum Codd. M. P. male, ſi ſequens *τοῦτο* ſpectes. *Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστροῖζεν*) *τερμ.* male *l.* Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ)
 Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) Θέατρα W.
 male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ)
 Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. Ὄν) De
 hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνσιαν M. Nihil mut.
 edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146.
 l. 8. Αὐτὰ) Thucyd. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10.
 Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S.
 l. 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not.
 l. 15. col. 2. Παγίω στάσει) Sic habent C. & M. Παγίωσθητι ed.
 Cler. Παγίω στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους)
 Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex
 quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut
 erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C.
ead. col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox
 sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἐστὶ M. prave.
 Solan. *ibid.* Ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur
 ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. l. 1. Αἰρήρ-
 θιον) Edd. priores ἀλῖρ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant
 edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd.
 l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant
 edd. nec M. Πόρος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. I.
 Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. re-
 cte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαίριον) διαπόντιον
 Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρ-
 νίον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. *ead.* Πελοπείας) Πελοπίας
 W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. l. 10.
 Παρθένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. *ead.*
 Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προηρη-
 μένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον
 I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald.
 & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεώς)
 καὶ Ὀδυσσεώς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγνος I. Sed
 reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις)
 καὶ ἡδὲ ἰς ἀφορμὰς Fl. καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulga-
 tam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Ni-
 hil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore
 u Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4.
 Ἀνάδοσιν) Sic edd. vett. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα)
 Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W.
 Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores.
 l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθρίας) Ἐρυθρίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. Καινέα) Κενέα *W.* male. *l.* 16. Ἀντιπάτρου) Ἀντιγόνου marg. *A. i W.* *Pag.* 155. *l.* 5. Ἐαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* Ἐαυτῶν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Παλαιοτος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male, vid. not. *l.* 13. Γοντενομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut Iens. recte coniecit. Γοντενομένοις enim edd. priores & *M.* *l.* 14. Τερετίσμασι) τερετίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Ὑποδεδουκότα) ὑποδεδουκότα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2.* *l.* 6. Βασιλίδης) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c.* & *M.* Leg. βασιλίσκος adscriptit Solanus. *l.* 9. Συνεῖναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliiſque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταῦτα *P.* *l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἶδε *I.* Οἶδεν *M.* *l.* 9. Ἀριστίων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτός) Illud ὁ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* Ὑποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἰσχων) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. Ἐκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* Ἐκάστον *Graev.* *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γε) Hanc esse edd. lectionem & *Cod. M.* notat Solanus. *l.* 12. Ὀρχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Μαροῦ. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτὴ *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. Τησχορουμενων) ὑπισχομενων *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *l.* 14. Εὐχέρης) εὐχεραῖς *Pell.* *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητεῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μέν τδ) μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ σπτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπέτ. Iens. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. Φεῖσαι) φᾶσθαι *W.* Πηφείσθαι *P. L.* Φεῖσαι *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. Ἰδης) εἰδης *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. Ἀσκήσει) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* Ἀσκήσει *Palm.* At vulgaram nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. Τδ) τὼ καὶ *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Desunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. Ἐπιδείκνυνται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετείληπται) παρείληπται *C.* *Pag.* 169. *Lucian. Vol. V.* Y

l. 5. Τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. l. 6. Αὐτῇ) αὐτῇ W. l. 9. Ἀμαθείς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλήπης) ἑλλήπῃ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παιδείαν I. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxuit Solan. l. 7. Αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. Αὐτοῦς I. l. 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta Fl. quae σιαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν kriptērat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγῶσα) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραιτησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὁρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχησομανήσονται edd. priores. Pag. 174. l. 1: Οὐτι) Sic edd. & M. Sed οὐτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νέος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελούντα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid.* l. 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονοῖς mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τῆς χρήται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα G. Abb. & V. *ibid.* l. 19. Ὄτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμεῶν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμέως. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. Τὸν) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελογίσε. Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Χαμαὶ) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid.* l. 20. Κυψελίς) κυψελῇ M. *ibid.* l. 21. Ὡ) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐάρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος I. vel saltem dubie. l. 6. Δυκεῖ) Δυκίῳ W. l. 9. Στλεγγίδα) στλεγγεῖδα I. At vulgatam servant cett. & M. l. 12. Τί) Male omisum in I. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

^{ἔχρωντο}) ^{ἔχρῃντο} editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. ^{Χρόματος}) ^{κεχρήσθαι} editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. ^{Φωσώνια}) ^{φασσ.} C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. ^{Ἐνικμα}) Recte sic restituit Solan. pro vulgato ^{αἰνιγμα.} *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. ^{Ἵπερζεύχθησαν}) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso ^{ὑπερέχθησαν}, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. ^{Ἀζυγα}) Ita dedit idem pro vulgato ^{ἄζυγον}. Recte quidem ab ^{ἄζυξ}. Sed quia ^{διὸ καὶ ἡ ἄζυγος} dicitur, ut Amor. cap. 44 ^{ἄζυγον κοίτης}, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. ^{Ἀστραβηλάτας}) ^{ἀστραβηλάτους} male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. ^{Σίτηρον}) ^{σίτορον} ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. ^{Γηπαττάλους}) ^{γῆπαττάλους} Coll. Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. *l.* 4. ^{Βρακάνων}) ^{βραχάνων} Coll. Nil mut. *Fl.* *H.* *M.* &c. *ead.* ^{Παχανυσάμ.}) ^{λίχν.} *Fl.* *l.* 6. ^{Ἐδάρην}) Edd. priores ^{ἐδάρην}, male. *l.* 9. ^{Ἀπολούμενος}) Edd. ^{Ἀπολούμενος} W. & *Fl.* *l.* 10. *col.* 1. ^{Ἀληλεσιμ.}) ^{ἡλοημένα} ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen ^{λευκόπολις} est.) *ibid.* *l.* 11. ^{Ἱατροί}) Ex V. altero & C. Abb. ^{Ἱατροῖον} enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. ^{Περιτραχήλιον}) ^{δεριτραχήλιον} V. aliunde huc translatum. *Solan.* *l.* 21. *col.* 2. ^{Φαρμάκου}) ^{φ-κ.} posito ^χ supra ^κ V. i. e. ^{φαρμακῶν}. *Solan.* Sed ^{φαρμάκων} saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. ^{Σκευάζειν}) ^{κενάζειν} ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. ^{Σκάφη}) ^{ἐστὶ σκάφη} ante legebatur: sed ^{ἐστὶ} delevit idem. *ibid.* *l.* 29. ^{Μέσον}) ^{μέγα} Exc. G. ^{Μέσον} cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. ^{Κάχρυς}) ^{καὶ χρῶν} editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. ^{Ἀποθρέξ.}) ^{ἀποθρίξ.} Coni. apud B. *l.* 3. ^{Σέληνη}) Nihil mutant edd. nec M. ^{Γέλγη} Meurf. *l.* 6. ^{Λωγάνιον}) Vorst. ^{λαγώνιον}. *l.* 13. *col.* 2. ^{Λωγάνιον}) ^{λογάνιον} legebatur per ^{ἑμικρὸν} in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. ^{Γρυποπώλην}) Forſan ^{γρυτοπώλην}. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. ^{Ἰτυκαῖος}) ^{ἐν πρώτῳ γε.} *Σικ.* M. i. e. ^{γεωγραφίας}. *Solan.* *ibid.* ^{Ἡ Ἰτύκη}) Sic praeunte Solano dedi. ^{Ἰτύχη} enim ed. Cler. & ^ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. ^{Ψύτταν}) Forſan ^{ψιττὸν}, h. e. ^{ταχέως} Vorst. ^{Ψύττα} *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. ^{Ψύτταν}) ^{ψύττα} erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaſte ſumtam. *Solan.* *l.* 5. *col.* 2. ^{Κατακτὴν}) ^{κατακτῶν} ante editum, & mox ^{δι'} omiſſum: quod praeunte Solano cor-
xi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. ^{Τι — ἔχον}) ^{τε & ἔχον} ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. ^{Κοτταβὸν}) Sic hoc loco ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt κότταβος. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2.* Τι λουτηριδίω) Ita dedit Solan. pro vulgato τῷ λουτηριδίω; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2.* Πλάστιγ.) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25.* Μάνν) μάνιν ante edebatur. Sed μάνιν legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1.* Τὰς) Edit. Cler. male τοὺς. Et mox διὰ omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2.* Εἰσαγαγόντων) εἰσαγόντων ed. Cler. male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τοῦτοις. Paulo post τιθέντος in τεθέντος etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31.* Ἀποστάσεων) Lege ἀποστάσεων. *Solan. ibid. l. 33.* Οὐ τῷ) Ex emendat. Gronov. & M. Οὐτῶ enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς restitutum, pro vulg. τῷ. *l. 36. col. 1.* Ἔρωτα) Lege ἐρώντα. *Solan. l. 40. col. 2.* Βαρβαρῶς) βάρβαρον editum fuerat; sed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1.* Ἀνδριανάρια μάνεις) Ἀ—τάριαμεινης V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. ἀ. μάτης M. *ead. col. 2.* Παρασκευασμένως) Lacuna est in V. hunc in modum παρα—εἰρήσθαι, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4.* Ἐψόμεθα) ἐψόμεθα Exc. Ἐψήμεθα L. *l. 5.* Μέσσην πόλον) μέσσην τὴν πόλον W. non comparet articul. in edd. *l. 7.* Ὡστιζόμενοι) Nil mut. edd. nec M. *l. 12.* Μηκέτι) μηκέτι τι W. male. *l. 13. col. 2.* Βύζην) βύζειν in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας. *l. 15. col. 1.* Κάρδοπον) κανδῶπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21.* Ξηραλειφῆσω) Hoc Solan. correxit, cum ξηραλειφῆσας editum legeretur. *ibid. l. 24.* Μέσον) μέσον καὶ κοῖλον Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2.* Παιγνήμων) παιγνήμων C. Abb. Παιγνήμων V. *ibid. l. 26.* Τέθεικε) Sic Solan. reposuit ex M. τέθηκε enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2.* Ἀπαντες) πάντες P. *l. 6.* Μολυβδαίναις) Nil mutant l. *Fl. H. P. &c. l. 9.* Καταιονηθέντες) κατεονηθέντες W. *l. 11.* Ἄλλος) Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλοσι enim edd. cett. *l. 13. col. 2.* Νικῶντες) νῆκτες C. Abb. *ibid. l. 14.* Τοῦ ἡττημένου) τοῦ ἡττημένους erat in ed. unde Solanus τοὺς ἡττημένους fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ου inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16.* Γυμνασίῳ) Sic dedit Solan. pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1.* Ὅς) ὥς editum

erat; sed δς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδον- τῶτῃ) Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ- στίλατο) ἐμυστείλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχῃ καὶ ὕψι) πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ δίχῃ καὶ ὕψι W. l. 10. Τὸς) υἱὸς l. υἱὸς rett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu- tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττούται) μελιττεύται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui & ἄπερ inseruit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) ἂ φη — Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγίνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πᾶστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρος) Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτιακὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τίτες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τίτες M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπταν) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βομβυλίδος, quod idem deleuit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Λεγε ὑπὸ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in editis. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμειφῆρτα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inseruit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξήντη.) Λεγε ἐξείρη- γ.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz. ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz. ead. col.* 2. Κυμβία) κυμβία bis habebant edita. Correxuit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλικιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι) Sic W. & marg. *A. 1. Κακχαρίδι* edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλισε W. l. 6. Κατ-ήλιφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρίκνουτο) ἔρίκνουτο ex marg. *A. 1 W.* W. & Fl. Ἐρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκατάξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz. ead.* Ποτηριοπλῦτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxuit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλῦτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλῃσέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσόχουν ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λεῖρον) λήρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρῆ. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποικίλον) ποικίλον ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen ferverem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκειραφείος) σκιραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαμψικήδαλος) ἐγκαμψικήδαλος W. l. 7. Αὐλούμενος) αὐλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπῶδ.) καρπῶδ. W. l. 10. Ποδαστρ.) παιδαστρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησί V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πῶ-αδης) Sic recte Cod. Abb. & M. Πῶδης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχίλων, quod in editt. erat. *ibid.* l. 22. Τπέβαλλον) υπέ-

ἄλλων M. *ead. col. 2. Μεγάλας*) μὲν tantum confpiciebatur in editis, quod ex compendio fcribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2. Ἐκδύντων*) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύντων. Item μοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1. Φῶς*) Recte fic Solan. pro absurdo vulgati φησιν. *ibid. l. 26. Παίζοντος*) παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid. Κατὰ*) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα*) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2. Κηδεύου*) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3. Ἡ ἦν marg. A. 1. male. l. 7. Πιττῶν*) Sic dedi ex *l. Fl. & M. Πιττῶν* edd. cett. *l. 12. Ἀπηγχόνησα*) ἀπηγχόνισα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l. 14. Ἐπινύσσων*) ἐπινύσσων W. *l. 17. Διεπίσσα*) δίσσπα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2. Σχινωτρ.*) σχεινωτρ. W. *l. 3. Πρώδη*) παιώδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Μηνίων*) Sic edd. & M. Μῆ ἰών melius marg. *A. & W. l. 6. Σκοπάδειον*) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον; *l. 7. Δαμασίας*) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13. Πίνωμεν*) Ex emendatione Solani. Πίνωμεν edd. priores. *l. 14. Παρηβηκός.*) Sic recte M. & H. B. 2. P. *Fl. Παρυβηκ. l. male; l. 15. Τμήν*) ἡμῖν male *l. sola. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκταν*) σχινωτρώκτραν & μίρτονα edd. male. *l. 22. col. 2. Δρυπέτεις*) δρυπέπεις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1. Θριπιδεστάτοις*) Sic *l. H. Fl. P. &c. Θριπιδέταις W. l. 3. Εὐπυνδάκωτα*) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυνδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l. 6. Καρηβαρεῖν*) καραιβαρεῖν edd. priores. *l. 8. Συνυθλήσομεν*) συνυθλήσομενοι W. (solutus. omisso οἶα. *l. 9. Ἐνοιοφλέειν*) Sic edd. praeter *l.* quae ἐνοιοφλέειν. *l. 12. Ἐρεσχειεῖν*) ἐρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead. Λαλίσθηγάνη*) λαλησθηγάνη W. & *Fl. l. 16. col. 2. Χορδὸν*) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid. Παιδοβοσκὸν*) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l. 20. Συνηθ.*) Sic V. sed male editum erat *συνυθλήσομεν*. Ut autem *φλυαρήσομεν* bene editum erat, ita prave *φλυαρίσομεν* scriptum in V. *l. 21. col. 1. Κροβυλαῖδην*) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεῖδην enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1. Χειροσδῶν*) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7. Εἰργάσα*) Sic edd. vett. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα*) τὰ πλεῖ, καὶ νῆ, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1. Εὐφορῶ*) φορῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20. Διολισδαίν.*) διολιδέν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2. Ὅτι*) Ὄν ad- erat in editis, addidit Solan. *l. 22. col. 1. Φασί*) Sic dedi ex C. Abb. Φασί V. *Pag. 194. l. 10. Ἠλέου*) Sic recte M. cum *l. P.*

H. ἡλέγουν male *Fl.* Pag. 195. l. 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B.* 2. & *P.* In reliq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* & *H.* quidem ex-
ceptis. l. 6. Οἰκίον) Ita recte *P.* cum *Fl. B.* 2. & *M.* Εἰκίον
male *I.* cum *H.* & *Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκίον adscri-
ptum. l. 11. Ἀγνούωντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλεούμε-
νον. Adest in cett. & *M.* Pag. 196. l. 10. Πεφρηνωμένους) Le-
gendum πεφρόν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd.
& *M.* ead. Ὀλισθογιωμείν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλι-
σθογιωμονείν. l. 19. col. 2. Κινουμένου) Editā κινουμένου. Corre-
xit Solan. Pag. 197. l. 1. Σιωπήν) Deest in *Fl.* l. 3. Φνεί) φνεί
P. male & *A.* Φνεί cett. Φνεί *M.* l. 4. Οὖν) γοῦν *W.* l. 10. δὲ)
δαί *W.* Pag. 198. l. 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: si-
ne eo edd. l. 10. Πτώμα) πώμα *W.* & *Fl.* l. 11. Φρονοίσις) Ni-
hil hic mutare *I. Fl.* & *H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονοίσις.)
l. 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba di-
remit, ἐγγαστρί βυθὸν exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυ-
θον; sed adscriptum ἴσως μ. Pag. 199. l. 5. Σκύλλεσσαι) σκύ-
λλεσσαι *W.* l. 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιληπ. edd.
ead. Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. l. 13. Προσδοκ.) Sic
W. Προσδ. sine augmento edd. priores. l. 17. col. 2. Φρονεῖν)
Sic restituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid.* l. 18. Τῷ
ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* l. 19. col. 1. Διατανύσσαι) Sic etiam
C. Abb. Solan. ibid. l. 20. Σιληπορδεῖν) σιληπ. *M.* Pag. 200.
l. 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* l. 15. Χείρονι) χεί-
ρονος marg. *A. 1 W.* l. 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρ-
βαρον edd. & *M.* Pag. 201. l. 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I. Fl.*
H. P. notat. Solan. l. 12. Οἶσσαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B.* 1. 2.
P. & *S.* ἴσσαι male *I.* & *H.* cum *P.* & Exc. l. 14. Προπαρε-
σκευασμ.) Ita *M.* & *B.* 2. recte. Προπαρασμ. cett. Pag. 203.
l. 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντῶμενος *W.* l. 4. Μετοικικὰ) Sic edd.
& *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl.* & *M.* Adest in reliquis. l. 7. Δω-
σιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* l. 10.
Ἀριστα) καὶ ἀριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

I N E U N U C H U M.

Pag. 204. l. 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.*
Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.
Pag. 205. l. 16. col. 2. Παρακολουθήσαν) Ita dedit Solan. pro
vulgato παρακολουθεῖσαν. Pag. 206. l. 2. Ἐπικουρείσις) Ἐπι-
κουρίσις *W.* l. 3. Ἐτι καὶ) ἐτι δὲ καὶ *W.* l. 6. Ἱερήιον) Sic *P.* σο-

la. ἱερεῖον cett. & M. l. 7. Μύριαι) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male I. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare I. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν I. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας I. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθελγᾶμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν si-ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. ead. Καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. I. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίαις) Coll. videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant H. I. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶων) ζῶων W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἡ δὲ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam I. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Nihil mut. Fl. I. H. B. 2. P. M. ὅ-τι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore a Fl. Cett. ἄξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Desunt haec duo male in Fl. Adsunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere I. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπίειν) Sic W. & Fl. Ὀπίειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in I. H. & Fl. & c. notat Solanus.

I N D E A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθίνης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διονεκτέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπύκετο) ἀφύκετο edd. priores. l. 11. Βασιλήων) βασιλέων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοιςιν) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευόμενοις S.) ead. Κατηγορεύει) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δικέει male FL. l. 5. Ἀφῦν) ἀδικίη W. solus. l. 7. Σοφῖ) σοφία FL. Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Οικήσεως) Sic edd. præter FL. quæ οικήσεως. Οικήσιως M. l. 13. Ὦν) Sic restitui ex W. Ὦν edd. priores hic & supra. l. 15. Ἄλλοτε) ἄλλω τὲ FL. Sed vulgatam cett. edd. lectionem tenent M. & P. ead. Ἄλλη μορφῇ) ἄλλην μορφῇ FL sola. l. 17. col. 1. Ἀδικίη) Corrupta haud dubie vox. Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 7. Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν I. male. Ceterae recte, cum Cod. M. ead. Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. l. 9. Ὦν) οὖν edd. priores. l. 13. Μηνέων) Sic FL. P. & M. Μηνῶν male cett. edd. Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων FL. W. & marg. A. 1 W. l. 4. Οικήα) οικήα M. ead. Ζῶα) Lacuna inter οικήα & ζῶα est in FL. l. 7. Τέων) τέω M. & Coll. ead. Ἰρὰ) ἰερὰ edd. priores: quod in M. erat emendatum. l. 9. Ἄλλοι δὲ) Nihil mutare edd. nec M. notat Solan. l. 13. Ναίμην) Et sic edd. cum M. l. 14. Ἡερίου) Sic I. H. P. & c. Ἱερίου FL. & M. l. 15. Ἰρώτατον) Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον edd. priores. Pag. 219. l. 4. Τουτέου) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. l. 8. Ἀπικετο) ἀφίκετο ante legebatur. l. 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M. Προήνεγκεν I. Προηλ. B. 2. l. 13. Ἰερολογίην) ἱερολογίην edd. priores. Et mox ἰερὰ, quod similiter mutavi. Pag. 220. l. 3. Ὀρφῆος) Ὀρφῆος W. Sed a manu recentiore, loco sequente. l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. ead. Ἰκελος) Sic W. Εἰκελος edd. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Constans edd. lectio & M. In I. comma est post τῶν. l. 12. Ἐπαΐουσιν) Ita bene FL. H. P. & M. Ἐπαΐουσιν I. Pag. 221. l. 4. Πατρώη) πατρώη FL. Nil mut. cett. nec M. l. 5. Ἑλλησιν) Ἑλλεσις misere I. sola. l. 6. Συνδὲ) κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. l. 9. Τπέδειξεν) ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant I. FL. H. P. l. 11. Ἀνατολέων) ἀντολ. W. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. substituit pro vulgato διαδρομ. l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. Pag. 222. l. 2. Ἰππον) ὡς ἵππον W. l. 9. Οἱ) Sic edd. & M. l. 10. Ἐωυτοῦ) ἑωυτοῦ I. hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐωῦτοῦ FL. l. 11. Χρεόμενος) χρεώμενος Heinf. ead. Ἐπεικτὰ) ἐπείκτῃ Pell. pro ἐπικτὰ Ionice. ead. Πόλον) πολλὸν W. l. 12. Ἀληθείης) ἀληθείης FL. l. 13. Ἀβύσσων) ἄβυσσον FL. Sed vulgatae adstipulatur M. l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῶ edd. priores. l. 16. Φρενοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. l. 17. Ἐπισικη) ἐπείκτῃ Exc. G. Lege ἐπείκτῃ. Solan. Pag. 223. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 8. Δρόμου) Sic W. P. Δρόμον

edd. Δρῆμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεος reliqq. ead. Δυνάμεως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. l. 9. Διετάξατο) συνετάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέω bis. l. 14. Θεοφιλέες) Θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χροῖν) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὀρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Νωθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνωθρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέω) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαρτήσιν) μαρτηήσιν M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitatus ei morem gessi. Reutz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰερώτατον edd. l. 10. Η) οἱ W. l. 12. Νεκύν) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐράσσαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὀρην) ὄρην edd. priores. l. 17. Ὑποέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονομένων) κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρωμένους edd. l. 16. Ἀπιξόμενα) ἀφιξόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγροέουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγεῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμαρέως ante editum erat.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμώντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. ἤξεν) Edd. priores ἤξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτό) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινοπέα) Σινοπέα male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλή.) καταλεί. male *P.* *l.* 2. ἔμελλε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edidimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλντοι) Μέλντοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10. *l.* 10. Ἀναλαβών) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) Deest haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιῶτο) Sic recte edd. Ποιῶτο *P.* Ποιῶτο *Ex. Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προσελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vettedd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L.* & *I.* Αὐτῷ male *Ex. Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic dedit Solan. ex *Angl. L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ τῷ) ἐπὶ τῷ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.* & *C.* *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid. l.* 18. Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιῶν esset in editis. *ead. col.* 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Solanus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὀραίων) ὠραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Δηληθρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνώρατον) Ὀνώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκεσίλαον) Ἀρκτησίλαος male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I. S.* Αὐτοῦ *P.* Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solanus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Constans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους) Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf.* & *B.* 2. Ὁ Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κάτα) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κάτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14. Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ' ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247. *l.* 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum *Schol.* 8; quod ego pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus. l.* 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt. *Solan. l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν *Cod. V.* Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum scribitur. *Solan.* (ἀν ποία — φρατρία; ut mox πολιτεία; *Reitz.*) *ibid. l.* 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz. l.* 22. col. 2. Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz. l.* 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀντί*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniiicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano fedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀόρητος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς*) τοὺς male edit. Cler. *ibid. l. 17. Μαδᾶν*) μαδδᾶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, muravit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex Fl. sic dedimus. καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l. 12. Τὸν*) Et sic habere cum I. etiam Fl. B. 2. H. &c. notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐπικουρεῖν Fl.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 2. ΛΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & l. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. *l. 3. Παιδιάς*) Sic recte Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας l. *l. 4. Ἐσθινού*) Sic bene edd. O. & M. Ἡσθινού male I. *l. 10. Διηγνημάτων*) λόγων edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. *l. 11. Κατεύφρανεν*) Sic P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφρασκεν I. Κατέφραγκεν O. *l. 12. col. 1. Ἀσθενὴς*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxerit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισόδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεκόδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l. 18. col. 1. Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνόμιζον I. Pell. *ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male I. *l. 3. Εὐρέθη*) εὐρέθης marg. A. 1 W. *l. 4. Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἢ γεροτολογεῖν, ἢ ἢ περ ὕμνολογεῖν marg. A. 1. *l. 5. Ἐφεῖται*) ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. A. 1. *l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν O. Nihil mut. M. B. 2. I. P. &c. *Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. A. 1. *l. 2. Τὸνς προτέρους*) Sic edd, Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. i W. τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. τοῦτο Fl. τοῦτων l. 5. ἄλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. καὶ αὐτὸ καὶ abest in O. & W. Adest in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδον-
 ῃ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιδῶ iunctim l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 ναις) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. ὧς) Deest in M.
 O. Adest in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. i. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. τὶ) Deest in O. & W. l. 5. Τπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιάς) ἐστὶ οὐ παλιμὴν marg. A. i W. ead.
 ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συντὼν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 pareat in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχη)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. i. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διηρό-
 των male S. l. 13. Λιβυροὶ) Λιβιοὶ male W. post Λιβυροί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατίσας) Ita marg. A. i. Στρατίās edd. prio-
 res & M. ead. Ὀρικῶ) ὀρεικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. l. 10. Προσεστειλ.) προσεστειλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. l. 14. Αἰ-τὸ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῶ cent. edd. & M. male. l. 15. Παιδιάς) παιδείας W. male. Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαιμ.) εὐγαμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προσε-εῖρησαν) προπροσεῖρ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1. Ἠλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz. l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀ-πλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὄλος—ἐπτοῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaeque nonnullae recte. Πάρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὅποια) Ita dedi ex M. & edd. vet. Ὅν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλῇ) Sic M. Fl. l. P. Φιλῇ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρητε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγείρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst. & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφεύς) Haec est scriptura Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent l. P. & c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμην) Sic marg. A. 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην edd. priores. l. 11. Τὸ Ἀφρ. id. π. i.) τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2. & S. notat Solan. Sed & est in P. & c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις) συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντικαταλλάξμενος) ἀντικαταλλάξάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus αἶ Ox. ead. Eis) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus omiſſis καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόν.) πυκνωκ. l. sola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. A. 1 W. l. 4. Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμικτο male l. l. 6. Κυπαρίττων) κυπαρίττος W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter l. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Absent τε ab edd. & M. ead. Κατήρτητο) κατήρτουτο O. Nil mutant edd. l. P. B. 2. & c. nec M. ead. Βότρυσι) Defunt seqq. in Cod. Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἦν) ἦσαν l. Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. & c. τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I. l. 15. col. 1. Σφριγῶν*) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *I. 17. col. 2. Διπλοῦν*) Omissum erat in edd. aequae ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1. A*) Constanter legi notat Solan. In marg. *A. 1. &c* adscriptum est. *I. 8. Λεληθότως* Male *Amf.* λεληθότος. *I. 12. Ἐμβόησας*) ἀναβοήσας *W.* Nil mut. *Fl. I. P. &c. l. 16. Ἀμφίθυρος*) ἀμφίθυρος male *Fl. & I. ead. Αὐτῆς*) Deest in *W.* Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag. 271. l. 4. Ὀλην*) Sic *P. P. B. 2. Fr. S.* Deest in *I. Ald. Fl. l. 6. Εἶναι πεπιστ.*) ἐμπεπιστ. sine εἶναι *W.* *I. 10. Ὄση*) Hic rursus pergere *Mf. Ox.* notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *I. 11. Ἀμφιλαφεῖς*) ἀμφιλαφεῖς male *I. l. 12. Ἀγκάλισμα*) Sic recte *O. B. 2. M. Ald. P. S. Ἀγκάλισμα I. Fl. l. 13. Ἐλλειπτεῖς*) ἔλλειπτεῖς *W. l. 15. Πιόττητα*) Sic restitui ex *B. 2. B. 1. & S. Ποιόττητα* enim *I. &c.* cum *Ox. & M. Pag. 272. l. 2. Τοιούτος ἄρα*) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus defunt in *Ox. l. 7. Πάθος*) Hoc reposui ex *L. P. W. Πένθος* edd. omn. habebant. *I. 12. Πάθος*) Sic iam edd. *ead. Οὐδέ*) οὐδέν marg. *A. 1. l. 15. Κηλῖδα*) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1. Τπέκρυψεν*) Sic edd. Ἀπέκρυψεν *L. & W. l. 6. Ἐνδιατριβ. τῶν.*) ἐν τῶν. *S. W. l. 7. Δυσισδαίμονος*) δυσισδαίμ. male *I. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *I. 17. col. 1. Ἡ τὸν*) ὁ τὸν est in *C. Pag. 274. l. 1. Ἀπαριθμήσας*) Nil mutant *M. Fl. I. Ald. B. 2. S. P. Ἐπαριθμήσας* marg. *A. 1. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ*) Et sic est in iisdem. Forsan ἐπεσκόπει. *I. 6. Οἶδ'*) Sic *L. P. Οἶδ'* cum accentu *I. Fl. S. H. l. 7. Κατηφεῖ*) Mallem κατήφει a κατηφέω. *I. 14. Ἐπενοήθησαν*) Repositum ex *W. Ἀπενοήθησαν* edd. priores. *I. 15. Μαστροπὸς*) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* notabat Solan. *Pag. 275. l. 5. Ἡ ἄλλος*) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *I.* etiam sic *P. S. Ald. H. &c. ead. Διηγούμεαι*) διηγώμαι marg. *A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπιαῖς*) Sic edd. Θεσπείαις *W. & Schol. ead. Ὑπὸ ἀπὸ W.* Sed vulgata est potior. *I. 2. Ἐναργὲς*) Recte sic *M. B. 2. I. Fl. P. Ἐναργὲς* male *S. & A. l. 5. Ὀλην*) ὅλου marg. *A. 1. l. 7. Εἶναι τὸ δῆλον*) μηδέν τῷ δῆλει marg. *A. 1. l. 10. Ἐχέσθαι*) ἔχέσθαι *W. l. 14. Τῇ δὲ*) τῷ δὲ male *S. Pag. 277. l. 2. Ὀχλος*) Deest in *W. l. 3. Ἄττ'*) ἂν *W.* Vulgaram servant *I. Fl. P. B. 2. S. ead. Ἦν*) ἦ marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia pers. dici, quam ἦ, nimis notum. *I. 12. Ὑπερηχοῦσι*) Sic *W. Ex. Fl. I. Ὑπηχοῦσι P. P. S. l. 16. Εὐθὺς*) εὐθὺς male *I. Fl. Pag. 278. l. 10. Πρωτόρριζον*) Sic *P.* aliaque recte. Πρωτόρριζον male *I.*

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. ead. Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. l. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχσίον) ἀγγεῖον W. P. L. ead. Οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. l. 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. l. P. l. 10. Διὰ τοῦθ') Deſiunt haec & ſeqq. in O. ad c. uſque 22. l. 14. Μένουſιν) Reſte ſic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μάλουſιν male l. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπιθάρχει) ἐπιθάρχει W. ead. Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι L. P. l. 6. Ἐτεμεν) ἔτεμνεν W. l. 7. Παρηνόμ.) παρενόμ. W. Augmentum agnoſcunt l. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοῦς) ἰſως αὐτοῖς L. l. 12. Σπείραντες) ſπείροντες W. l. 13. Τούτοις) Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς edd. cett. male. l. 14. Ἡ) Sic bene Fr. Fl. P. ἢ l. male. ead. Σιδήρῳ) ſιδήρου marg. A. 1. Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται) ὃ τε γέννηται l. Ὁ γεγεννηται cett. & M. Sed v. medium duplicavi, monente Solano. l. 5. Ἐν νύτῃ) Bene ſic P. & aliae. Ἐνεότητι male Fl. l. 6. Μαράτῃ) μαραίνειν W. l. 7. Οὕτως) Hic rurfus pergit O. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς edd. l. 11. Εἰδ') Omittit has particulas l. & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. l. 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abſciſſa vox Θεσμὸν edd. priores. ead. Ἡμᾶς) Sic edd. & M. Pag. 282. l. 6. Ἀέριοι) ἀέριοι O. Nil mut. M. B. 2. l. P. ead. Ὀρνῖς) Sic M. Fl. l. P. &c. Ὀρεῖς O. Ὀρεῖς male B. 2. l. 14. Καθ' ἑνα) καθ' ἓνα male l. l. 15. Ἔſται) ἐſτὲ O. Vulgara eſt in l. P. V. 2. B. 2. & M. Sed ſupra eſt v. ead. Ἀλλὰ γὰρ) Deſicit rurfus O. uſque ad p. ſeq. Pag. 283. l. 1. Καὶ) Abeſt a W. l. 3. Φανακίζονται) Sic W. recte. Φαιναικίζονται male l. Fl. V. 2. B. 2. P. S. ead. Κατὰ φρόνηſιν) καταφρόνηſιν una voce l. Fl. Ald. Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. l. 6. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. priores. l. 13. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1. W. l. 14. Τὸν) τὸ l. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύſσουſιν) Sic Homer. & W. Λεύſσουſιν edd. Luciani priores male. l. 4. Ἀγρομένοιſιν) Sic Homer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουſιν male l. l. 5. Θᾶν) Edd. & M. Θεῶν Homer. ead. Εἰſορώſι) εἰſορώωſι Fl. l. l. 14. Ἡκροτηρίαζε) Sic W. Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκροτερίαζε l. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξορχοῦντο marg. A. 1. W. l. 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπλατο W. l. 5. Τὸν) τὴν l. Τὸν cett. & M. l. 9. Τοῦ) Abeſt artic. ab M. ead. Εὐπρέπαιαν) εὐγένειαν O. l. 12. Ἑμετέραν) ἡμετέραν marg. A. 1. Pag. 286. l. 3. Εἶθε) εἴτε γε O. Nihil mut. l. P. B. 2. M. l. 5. Διανεκὴς) διανεκὴς l. Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1. l. 6. Ἡγομαι) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. l. B. 2. P. l. 9. Γυνή) O. male ξυνή. l. 10. Τοῦ) Deest artic. in O. l. 12.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. ἡμῖν εἰδ. παρήμει) ἡμῖν εἰ. παρήμει male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνθοις) Sic recte M. B. 2. S. Τακίνθοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύρετες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad verf. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτην) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἔστιαν G. W. l. 5. Μόνοι) μόνι I. male. l. 8. Γυναικεῖοι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικεῖαι Vorst. l. 14. Λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνο) ἐκείνῳ W. Pag. 289. l. 11. Δύναται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. I. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὁμιλησάτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὁμιλεῖτωσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναιδὴν) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καί) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐφ—κει) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίω) καθαρίων I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τὸ ὀφθαλμῷ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τριβὴν) Exc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὕτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταιριστερίαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ πειθῷ) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλείον δὲ πειθῷ I. & V. 2. Περικλέους δὲ πειθῷ L. S. A. Περικλείον δὲ πειθῷ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐν) ἐνι marg. A. 1 W. l. 9. Ἐόκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὀπῶσαι πρ.) ὀπῶσαι αἰ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελεχρὸν) μελοποιδὸν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἀνδρες I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενόησαν) ἀπενόησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. γὰρ ἀν) δ' ἀν marg.
A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀψάμενος) ἀψάμενον marg. *A. 1.* l. 3.
 Ὀροδάμενον) ὀροδάμενον W. & P. Vulgata est in *I. P. Fl. H. & c.*
 l. 8. Ἀπειλήμ.) Sic *S.* Ἀπειλήμ. cett. l. 10. Εἰζάντες) νικη-
 δάυτες *P.* l. 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Δο-
 δὲν) Sic recte *Fl. P. W.* & marg. *A. 1.* Δοδὲν ceterae edd. omni.
 l. 14. Παραντίκα) Restitutum ex *I.* & *V.* 2. Παρ' αὐτὰ cett. &
M. Pag. 295. l. 5. Ἠυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν *P.* l. 6. Ἐντε-
 λεστέρον) Nil mutare *Fl.* notat Solan. Sed nec *I. H. P. S.* l. 13.
 Ἐρίφην) Sic edd. Ἐρίφην *L.* l. 16. Εὐθύ) Deest in *Ex. Fl.* Ad-
 est in edd. & *P.* Pag. 296. l. 2. Παλαιών) Ex *I.* & *V.* 2. Πά-
 λαι edd. cett. In *W.* πάλαι ῥιζὼν legitur, sed litera est extrita,
 & videtur fuisse ῥιζὼν. Παλαιά marg. *A. 1 W.* l. 5. Ἀκίσαντο)
 ὠκίσαντο *W.* l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex *L.* Κάλλιον edd.
 hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic *I. Pell.* Δύσεως edd. Sed pro
 μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam
 hanc etiam esse in *P.* notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον).
 Ita habent *M.* & *P.* cum edd. plurimis. Ἀσπορον *I. V.* 2. *Fl.*
 ead. Φθαρή) φανῇ *P.* l. 3. Καὶ) Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inferui
 ex *I.* l. 11. Ἐνέσχολ.) ἐνάσχ. *Fl.* At vulgata est in *I. P. H. S.*
 & c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένη) ὑπεσταλμένη τε *W.* l. 11.
 Μέσσην) Sic *Fl. H. P. S.* Μέσσην *I.* ἀν μέσσην *I.* voluit? l. 12.
 Ἰδίῳ) ἡδ' ἰῶν *I.* sola. ead. τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male *I.* τοῖς
 κοινῆς *P.* τοῖς κοινῶς *P. Ald. Fr. S.* & c. Pag. 299. l. 18. col. 2.
 Ἄλλ.) *M.* Cod. ἀλλ' οὐδ' ἐν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαιρὰς δεῖξαι
 χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφη-
 μίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1.
 Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιῶν erat editum. Sed praepositionem
 ducibus *V.* & *M.* deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ
 edd. priores. l. 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Lucian.
 & *M.* ead. Ἐπαινῆσεις) Ex eod. nam ἐπαινέσεις edd. Luciani
 priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in *W.* l. 4. Ἰνα
 πῶς) Nihil mutant *I. Fl. Fr. P.* & *M.* l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex
 marg. *A. 1. I. V.* 2. & *L.* Περὰ cett. & *M.* male. ead. γὰρ) Sic
M. & edd. omnes praeter *I.* & *V.* 2. quae δὲ, cum marg. *A. 1.*
 l. 8. Αὐχένῳ) αὐχένων *L.* ead. Ἡμῖν) ἡ μὲν male *I.* & *V.* 2. l. 9.
 Πειθαρχεῖν) πειθαρχεῖν *W.* l. 10. Εἰκέτω) Sic recte *Fl. B.* 2.
Fr. P. H. S. Οἰκέτω male *I.* l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Venera
 utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ
Fl. sola. Ἐν δὲ etiam *P.* l. 13. Ὁραϊζομένης) Sic edd. & *P.* Ὁ-
 ρασμένης *Ex. Fl.* Pag. 302. l. 1. Αἰσχ(ω) Sic *Ex. Fl. H. P. B.* 2.
Fr. S. Αἰσχίους *I. V.* & *L.* Item marg. *A. 1 W.* l. 2. Πρωίας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλιδωνίστων) Hoc dedi ex *I. V.* 2. ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed mediam corripui. Δυσκλιδων... edd. cett. omnes. *l. 5.* Καταφ—εύουσαι) καταφ—εύσαι *W.* *l. 9.* Ἀνδῆ) αἰιδῆ *Fl.* *l. 17.* Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c.* *Pag.* 303. *l. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλυσκ. male *Fl.* *l. 8.* Ἐφειλκυσμέναι) ἐφειλκυσμ. *W.* *l. 13.* Γεγυμνώσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. l. 15.* Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δει) Incipit rursus *O.* *l. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero *M. & O.* *Pag.* 304. *l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M. O. B. 2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. I.* *ead.* Καὶ) Abest a *Fl. l. 7.* Περισφυρά) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περισφυρὰ *M.* erafo gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρὰ *O.* *ead.* Κάπειδ' ἂν) κάπειδ' ἂν *I.* Κα' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O. B. 2. Fr. P. &c.* *l. 11.* Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam retinet *M.* *l. 13.* Ἐξοδοι) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοθι *I.* Ἐξοδος *O.* *ead.* Θεατῆς) Θεῶν τις marg. *A. 1.* male. *l. 17. col. 1.* Τοὺς Θεατῆς) τὰς Θεατῆς *Exc. G.* *Pag.* 305. *l. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *l. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *l. 4.* Εὐδὺ) εὐδὺς *O.* Vulgatæ favet *M. & edd. vet.* *l. 5.* Νῆ Δία) Restitui ex *G. & M.* Κεὶ ἡδέϊα edd. *l. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in *O.* atque *M.* notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. l. 15.* Προμηθεῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I. B. 2. &c. & M.* *l. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege Διασύρει. Solan. *ead. col. 2.* Κωμάσαι) Donec melius quid suggerant Codd. lege κωμάσας. Solan. *l. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legitur ἄωριλιόν. In *V.* ἄωριλίους. In *M.* ἄωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἄωρολείους, de qua voce consule Suidam. Solan. *Pag.* 306. *l. 3.* Γίγνεται) γένεται male *S.* Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδ' ἂν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδ' ἂν male aliae & Grot. *l. 4.* Ὁμισεῖν) ὁδ' εἰμις. *l.* male. & marg. *A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *l. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimae. Λάθριοι *I. Fl.* marg. *A. 1.* Μάλ' ἄθλιος Grot. *ead.* Γὰρ) ἀρ' marg. *A. 1. l. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W.* *l. 9.* Φαρμακίαι) φαρμακίαι *I. l. 13.* Ὀρθριος) ὀρθιος male *I. & Fl.* Ceterae ὀρθριος cum *Cod. P.* *l. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* *l. 16.* Ἐπωμίαις) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—ois edd. *Pag.* 307. *l. 1.* Κάτω) Deest in *Fl.* *ead.* Ἀπαντάντων) Restitut. ex *W. L.* marg. *A. 1. Gr.* Ἀπάντων edd. priores. *l. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. Καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτῶν) Bene P. S. Φυτῶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. λυθρα) λυθρα perperam I. l. 15. Ἀποτάλλων) ἀποτάλων minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπινήφουσα) ἐπινήφουση W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρονον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τίτι) τίσι W. Sed vulgata praeferat. Pag. 309. l. 2. Δαλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. I. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparet coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἔτημ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπήκτους) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. Fl. ead. Ὑφαις) ὕφας Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθαι in A. i W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοι) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθῆν) φιληθῆν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξῆ.) αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς.) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὅς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἰνεκα) εἰνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμεινον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. i. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπαγύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρρώμενης) ἐσκεμμένης marg. A. i. l. 14. Πολλή) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλήν I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κῶδ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμνώνται) Sic M. & edd. recte. Προμνῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inferuit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. i. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τὰ πινίκια) τὰ πινάκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδῖαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρουβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν ὧ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cert. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθὺ) εὐθύς marg. A. i W. l. 5. Παρῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρῆκον, quod & in marg. A. i W. adscriptum. l. 7. Αἰ) ἢ I. male. Αἰ cert. & M. Marg. A. i. habet ἢ. l. 8. Τῶν αἰσδ.) μετὰ τῶν αἰσδ. M. G. Μιτὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσδητῶν) ἐσδσι-
 ῶν L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. i. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύσμασι male I. Fl. ead. Ποιμαίνεται-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ)
 εἰπερ τις marg. A. i. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτις) Hoc praeuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσει) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφήμενοι) ἀφήμενος W.
 l. 5. Τράπτεσθαι) ὑπάφασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ξioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκρύπτεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: *δραπέυειν προσταττόμενος οὐ δέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἀν' ἄξιός εἰς ἀποκρύψεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias*. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηῖαν τὴν μητρὶν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκρύπτεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur*. Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι intactam tamen reliquimus versionem Gelsneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ἐργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ἐργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ἐργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ἐργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ἐργίσεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, τὴν δὲ σωτήρα ἀναγχοῦ &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσφωμένῃ δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^h δὴ Marcilius legit μὰ Δι'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἢ Δι'. Numquam fere μὰ Δι', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δι' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Πραεὶ-
debam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris
mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira, & calumniarum
contra filium struente, (nec deerant, qui haec furoris principium existima-
rent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium
sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέ-
ναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe in-
finitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur.
IENS. Προσφωμένῃ δὲ καὶ — συντιθέται) Locus hic sanus non
videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio;
nempe συντιθέται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non vi-
deo; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est
aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guye-
tus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἢ δὴ legebatur
in edd. de quo statim agitur. REITZ.

ead. l. 7. καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) καὶ ὑπώπτευον,
μὰ Δι', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olyn-
thiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi.
MARCIL. καὶ ὑπώπτευον μὰ Δι') Non modo Marcilianam il-
lam emendatam a lenzio coniecturam probō, sed illud insuper
arbitror, excidisse articulum τὸ ἀντὶ ἀδίκως, quo restituto
omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Mὴ δὴ) Alii aliter: ego ἢ δὴ legendum censeo. Vide ta-
men Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἢ δὴ) Mὰ Δι' recte Gesn. profecto ver-
terat; sed quia ἢ δὴ ex Cod. est, id recepi, & iam tum repo-
sui. REITZ.

ead. l. 11. καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem aspec-
tam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλακρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi ge-
nus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen
profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναίης μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασὶ) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui sit, quæso, ut hæc vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἔκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνακα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Pnt. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Tal. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καὶνόν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non desint, ut supra Prometh. § 46: καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire in suetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, Quod si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Jug. 66, 2, Igitur Vagenfes, quo Metellus praesidium imposuerat, i. e. in quod oppidum Vagenfrum. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὖσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὔσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀχαλεπὸς ἔχουσιν χρηστὴν γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, περὶ τοῖς μετὰ παρρησίας τάλληθ' ἀκούουσιν. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ᾖ, δικαιοδογῆσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ᾖ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τε si quidem occurrit; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσθ' ἔμενον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὸ πληκῶτα ὀργίζεσθαι). Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὅτις ἐγγίται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγγίχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγγίχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praefendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτι) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procurdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλάσσει τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεφύβτα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μὴ δὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορὰς ἀχήμετι τράγω· ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nost. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τριμῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφοτέρῳ κέρδει κερδαίνων — ἐμποροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

persaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους: nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγήν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγή aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ θεραπεύσεως ἔξων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαξαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. Διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *transiens Macedonia*. REITZ.

ead. l. 14. Προσδεσπασμένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεσπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpret, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεσ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προσδεσπασμένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legebatur ἀνέληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκρη. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere omnino, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra Budaëum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὐθις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθῇντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ πάντας κύρια ὑπάρχουσιν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus ff. de iure patronatus*, & *Lege Qui manumittitur 12, Cod. de operis libertorum*, & *Lege Si manumissus 2, & Lege Liberti 3, & Leg. Libertinae 4, Cod. de Libertis & eorum liberis.* PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐπαγχοῖ) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicari, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\nu\eta\iota$ effertur τὸ ἐναγχαῖος; neque magni est momenti, alioquin & loca ostenderem, ubi ἐναγχαῖος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμειβεσθαι τῆς θεραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμειβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικάως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξέβηλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικάως δικάϊοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristi, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeſo δικάως delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut pariatur aliquid &c. Multo minus δικάϊοις locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ϵ & μ itemque ϕ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικάως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si existant & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχαίνει) P. & L. In reliq. τυγχαίνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admisisset lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristæn. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλὰ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου· XI, καλλίω· XIV, μείζω. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evecturum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ εἶσδ'ε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN. Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum τούτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξετάζομενος) Et sic habere cum I. etiam B. 2. H. & Fl. notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque mentis libertatem, verbum de verbo reddidi, hanc maluisse tali circumscriptioe verborum exprimere, propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Anticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum εἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliorese esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimat, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νήκουρ) Lege de ingrauis filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vit. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὁ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inferuit: sed tum potius mutato accentu ὁδὲ demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπασσάσαι ἀδεῶ βίον, amplecti meum expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζη, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Differt. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hensterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούνη, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταίχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίβλεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempli autem alia addi possent ex L. Bos de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo pro non modo non dici non posse*, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦδ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκρηττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in Par. iam ita editum erat. In Iunt. autem Solanus manu sua dividerat. In Hag. ed. in duo quidem verba directum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2, αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sic iam videtur legisse Erasmus, vertens, quod accusat, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα &c. in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. ludic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπειτῆς, οὐ φησιν. In aliis ἀπειτῆς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπειτῆς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὐτὼ pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύης) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προτάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφε &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpretes, *Iam si cui pictori praecepiat pater, Haec pinge, fili, non illa &c.* Paulo post, ἔρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctanter frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερον ἔστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos Icti probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medica callido, & servo, ut putabat, fideli, non eredit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-mediciis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accubebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40.

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελής quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἀμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἀμοιρος καὶ ἀτελής ἢ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἀμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἀμοιρος ἀτελής ἢ τέχνη· construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expertus est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἀμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκόμενου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnis illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem geffi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχον, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολαύκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine ferius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας) Non bene ista continuatur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti*, O pater, nihil habens a te ad discendum filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infirior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρά ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens*. Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀγύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt*. Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. Ὅτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, cum, quando, positum, & rectius quam ὅν' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem*. Verte, *reposci*. GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiatur, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Etſi primo intuitu multum adblan-
ditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ
iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri ne-
ceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τοῦ mutaſſent iidem
Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προſεδωκότες) Neceſſa-
rio legendum προſεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προſιδεωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προſεδεδ. Ac fateor, non diſplicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. ſola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίου ἀλιſκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλιſκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratiō poſtulat, ut, Mſ. volente,
legas, ἀναφύσεται εὐθαλὲς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους
καρπὸς, proveniet, ruit, fructus laetus, bene nutriens, copioſus: non
ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τε νόσου διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diverſitatis morbi, quia
diverſi longe ſunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσε-
ται praeter Mſ. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλὲς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐſταλὲς, confe-
rat ſupra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mſ. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
Διαφθαράν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer ſupra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολιſθαίνουσιν) Conf. ſupr. Quom. Hiſt. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. Τοῦνμέſφ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an ſic ſatis
etiam conſulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid
difficultatis obverſetur Solano; niſi forte ex priſtina verſione
ſenſum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male ſe habere exiſtimarit. At melior illa certo
eſt lectione Codicis P. modo recte conſtruas. Τοῦνμέſφ enim
ſignif. ſpatium medium, ſive intervallum, quod intercedit; adeoque
& diſcrimen, quod intereſt inter res vel homines, ut hic: cu-
ius ſignificationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque conſtructionem indicabo ex verſione Geſneri iam
ſatis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐστὶ, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὄν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mf. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὄν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὄν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὄν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπιστούσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μήδ' ἦν ἑμαυτὸν ἑταζατάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυθάνει, morose interrogas: ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλη. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & αἰς forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὀψομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item Ἀρνήσῃ pro Ἀρνήσῃ, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lecti. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνήσκει reiiicerem pro ὑπομνήσκη, ab medio ὑπομνήσκομαι deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνήσκω hic verior, quam ὑπομνήσκομαι; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noſter, διατρίνη καὶ βοῶς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν) Male pro ὑμῶν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῶν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῶν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii affeffores. IENS. (ὑμῶν) Ersi Salm. ed. ἡμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῶν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. "Οσφ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσφ δὲ ἀν' ἐνέζοιμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quoque ad Deorum dignitatem eveſtos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elſa. ad Apocal. III, 21, quem adiusse non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμαρβόριοι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στεγῇ ὑπάρ-
χοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) *In συνοικῶ* mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens *παρεδρεύει* aequè in *παρεδρεύω* mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαράκαλυπτον, ut ap. Hefych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδέεις) Vid. Th. Mag. v. Οὐδέεις, qui Οὐδέεις Atticos, Οὐθείς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαλὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδέεις ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abijt ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συν-
σπαιν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρήσιαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD. Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρήσιαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspicor, Lucianum scripsisse *προεφεστῶτων*. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστότες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, *προεφεστῶτων*; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat *προεφεστῶτων* & *ἐφεστῶτων* penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l. ω* iam deleverat, & *ο* supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium ἐσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσέχουσας. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμῃσις) De eo, quod Scholiafles monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiafles ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Iunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἐτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμασι. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, ineptio: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὃ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δόους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί) Perperam haec vertit interpres: *Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenfes, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertialis.* IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forῶν ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, *nudus a cruentis civibus caedem sustinerem.* Benedictus contumacior, ac potius *nudam caedem sustinere.* Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem *nudum iam iugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνόν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem sustinere*; sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνόν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περ' εὐσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόμεαι

Θεινομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commodè abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, quod *superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id*, quod *inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant*, — *quam maxime fieri possit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλευσάτε ἂν) Benedict. infeliciter verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, *haec — suassissetis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lect. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμίστην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, "Ενθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἱλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, *εἰσανέβησαν* esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gess. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat*, *latere possit*: &c 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγέλασσεσθε) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγέλασασθε* habet. In reliquis simpliciter *γέλασσεσθε*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιος) *Lege ὅμως*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide Plut. *περὶ τοῦ* EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὄν* ē. in *Iunt.* est *ὅς* ē. quod videtur ex *ὅστος* ē. formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσον καὶ λοιδορήσασμι*, malle legere *ὅσῳ* &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam supr. ad c. 1 huius Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ* — *ἐκκόπτω* — *μεν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Paris. quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui supplicii & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri finis. Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *ἐπιρίζειν*, demetere? Id certe optime respondet *τοῖς*, *ἐκκόπτειν* & *ἐπικαίειν*. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae ἀναφουμένας κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit Δερίζειν, *demetere*. Equidem levioze mutatione malim legere δέρειν, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρας ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiafles quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφένουσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρέειν. GESN. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνου, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημειῖόν ἐστίν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰδότες δὲ τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραυπάλης quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer r Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *asferre*, ut ap. Long. Past. III, p. 125 ed. Iungerm. δεδμεῖσθα Νύμφης φερούσης τι μάλλον modo etiam significet *asferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *asferre*, modo *asferre*, ut in Ambigg. fatis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gefn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiaf. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, &c, vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. I. I. 5. Παρὰ δ' ἄτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπὶ τὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λινδῖος εἶπεν ἄριστον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γυνῶνι σεαυτὸν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔταίε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·

Πιπτακός, οὐδ' ἐν ἄγαν, ὅς ἐπ' ἡν γένος ἐκ Μετυλήνης·

Τέρμα δ' ὄρᾱν βίοτοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
 Τοὺς πλέονας κακίους δ' ἐ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεὺς·
 Ἐγὺν φεύγειν δ' ἐ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἤνδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. τοῦτο βουλομένην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλομένην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σῶζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donet ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκάστον εἶναι ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, εἰλομένην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τιν), esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμεράτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec iufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σηριῶδος. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρλαος) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitulis occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Πέρλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Πέριλλος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gesner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Πέριλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

ποσθηνι intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex *Περίλαος* contrahit videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Cresiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen *Περίλλου*, sed *Περίλαου* ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. *Περίλλος δὲ τέχνη χαλκουργὸς* habet. Ita ut verisimile sit, *Περίλλος* ad Latinum idioma conformatum esse, dum *Περίλαος* genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προσθιθέσαι) Ἀντὶ τοῦ προσθίβει. Attic. BOURD. *Προσθιθέσαι* — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cōhibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὀκρόοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμή, αὐτίκα λεπτὸς διαίτῃν & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omisum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura congefist, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. Τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Pañt. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. *Καταλέω* est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo *κατακηνλούμενον*, id est, delentum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par.* ed. quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obfopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χρίω. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibiq. & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωρεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσέσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι & sic Dem. 173. A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πρωτ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενος & ἰδιόξενος multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione δ' Ἀπέλλων. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit: Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciatur. Idem cre-

do innuit, quod Livius diferte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἡδὴ ἀνατιθέντα συλᾶν, τὸ μὴ δὲ τῆς ἀρχῆς τ. α. β. εἰ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volentibus dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides veriti praemium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσπόμμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδία) Sic L. melius, quam quod in reliquis est εὐδία. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονημένοις φάσκουσι πάντῃ πιστεύειν διηγουμένοις. ἀδελφὸν γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ δὲ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ δὲ meliori ordine ἀ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet ἀ χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat nedum. Verba, ἀδελφὸν γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere credamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ δὲ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus. Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

Lucian. Vol. V.

B b

cedenti χρῆ) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. Αὐτοῦς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοῦς. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. Ἄ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus nonster; cumque Iens. indicet μὴ ἂν legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque affecclam *Amst.* male dedisse μὴ ἂν. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequentem. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεωργοῦμεν) Πυθῶνά τε πετρήσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμηρον) Vid. II. B. in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀσπαρτα — καὶ ἀνήροτα) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, Ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesselingi. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

tantū melius vīsum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεται c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδὸν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδὸν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεναλογεῖν τὰ πεμπομένα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδὸν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποιήσομεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μηδὲ πώποτε) Et si confundi solet cum μηδέποτε; plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἐπεὶ τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. αὐτὸν καθιστάναι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) An ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιώτων quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιώτων ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινώσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὁ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήραμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὥς διὰ τούτων οἰοῦναι παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ἂν τῷ γράσαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Side-tae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volo, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἑρπύλλας αὐτοῦ) *Ἑρπύλλια* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἑρπύλλια*. Lexicographi tamen eam obtrudere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἑρπύλλια*. MARCIL. *Ἑρπύλλια* L. Iunt. ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἑρπύλλια*. SOLAN. *Ἑρπύλλια* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρίτας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *in κακία*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐτοῖσι βουστάρται) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — Σωτέρῳ ὑπὸ πύλῃ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tōx. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀπίαντες γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπείδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeri nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρὸς δέσπον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpret & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex; 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinet. Ἐρ. χλιδᾶν βίαιας τοῖς παρούσι πῆμασι. Pr. χλιδᾷ; χλιδῶντας ὥς τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Asin. Aet. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspekta, rideo? uinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Aet. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gepit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδείς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γῆς ἐγίνετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Lampygni incidas, COGN. Vide Quid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατεύσας*
VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυγῶν δαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio:
plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium.
SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ.
XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD.
De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio,
quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2.
In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil*
ad nostram hanc, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne com-*
parandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia.
Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔργων οὐκ ἂν π.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin
hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis
eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos ple-
rumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστήμεριον dici, ut editum in Thu-
cyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλωτάτην) Vitiose legitur, ὅλας γὰρ ἐπινόησέν
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς
κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostrium: ut de Salta-
tione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐταὶ &c. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὅρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλῆσις) Ibidem non multo post, pro τῷ
ἐναντιωτάτῳ τῆς βολῆσις τοικυῖαν, rescribe βουλήσις. Sic ha-
bet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολή-
σις scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλῆσεως restituerunt, quod Graecum & venustum. V. verus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elfner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δὲ ἐπέχεον αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elfnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, ut licebat ex stipula coniicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odys. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνέστιν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικού σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui Δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Misd. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, Erym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terrā defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυνᾶ) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam εὐφυνᾶ requiritur ab recto
εὐφυνῆς, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ-
& εὐφυνᾶ Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ea purum tam
in α quam η contrahi monet, sic ὑγῆν & ὑγῆᾶ utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. Θῶνος & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. Θῶνος scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θῶ-
νος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. οὗτος BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo equiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
ret, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimaui, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Mf. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγῳδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus,
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vij. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
θεοῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἐν ἐπειρώσει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρησμογράφῳ) Forſan χρησμογράφῳ, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφῳ, adscripserat Solanus, ut supra Herod. cap. 4, ubi καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque, quod hic sequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in suis nott. Mff. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου scil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. seq. & pag. 481. BOURD. V. Aristoph. p. 670 A. Et Nostrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic παχῆς de rudi, ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo vulgaris & res vulgares significari. Vid. Nostrum supra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πάντας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen plebem significari, sed plus, veluti in Epist. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὲς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & universos interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amst. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, universos Arabas; cum non sufficeret Vulcanii versio, in Arabas, populosam gentem. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κακαρμένους τὴν νουν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo post dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προσξύρμεναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis Macetin vel Macetam proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen est non proprium illius mulieris, ut priores interpretes verterunt, sed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πηλλαιία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diff. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαιμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὅτι δὲ δυνεῖν τοῦτον) Metus & spes divinationem & aurguria repperunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. Δυνεῖν edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεῖν ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυνεῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυνεῖν adleverat, frustra. Quid in *Iunt.* fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυνεῖν & δυνεῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυνεῖν habere cognovi, ideo credo δυνεῖν fuisse in *I.* Sed Solanum correxisse δυνεῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυνεῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. *Baf.* ubi δυνεῖν σταδίων. Et δυνεῖν νοεῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοῦς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μεῖζονως) Angl. ἐπὶ μεῖζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Καλχηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant.

ead. l. 11. Προσοικούν) Adscriptit Solan. vid. infra in Δι. c. 2, Γαράμαντες μύνοι πρόσσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικούν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequae ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κείν' ὄχεα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντεύμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τάληθέα κοσκινόμαντις. GUYET.

ead. l. 11. Μάτεσιν) Praesens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Iensf. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μνημυαίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & veniet Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibit vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξον, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύγομεν &c. In verbis autem contractis num praefens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κἀκεῖνοι) Sic ed. l. Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malletm γούν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προσισπύμπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προσισπύμπεται, rompa inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόλευκον) Qualem reges Perfarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόλευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἀρῶν. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) Pests, perniciēs, exitium. An infelices? malim ἐλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ἐλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi Ὀλεθροὶ alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ἐλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεύς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequè ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκλης) Lege, si lubet, Orig. c. Celf. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλσσαι. Vocem στύσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλσσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύσσαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lysistrata, eundem fere, quem alibi per εἰστρω φέρσσαι, aut simile quid, effert. V. 'Or. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλσσαι, sed hic longe aprior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νιγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύσσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχῃ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposui edd. vet. lectionem στύσσαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρ auxiliary, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non excribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque 'Αβωνουτεῖχος. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est Α, tres decades Α & c. 'Αλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Meruebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce 'Αλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) ανδρs describitur.

A. 1.	4) 96}	
A. 30.	8}	24
E. 5.		16
Ξ. 60.		16
		00.

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald. 1 W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, *Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἰωρακίνας*. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non videris*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. *Παρακλυέτο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντας κἄκεινας λέγων ἔλθεσαι τὴν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ*, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & aegyptiarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπίμορφόν τι) Figuram videbis in nummo; quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *pistia, ποιήλην. Κατάγραφος* idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat *Ἀλέξανδρος* alioqui *ἄνδρος* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἄνδρος* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae *Λ* & *Ξ* non sunt in *ἄνδρος*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἄνδρος* hic significat residuam nominis partem, ablato *ΑΛΕΞ*. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. Metam. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴν) P. non ut in reliquis *αὐτὴν*. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλαμβόμενον) Minus commode in Anglic. *Cod. συνθλιβόμενον*. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. *ἐνθεαζόμενοι*. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῇ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῇ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo *δειζομένην*. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἦδεν (ὁ Ψευδήςμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλεσεν τὸν θεόν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si *δειζομένην* dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *eum appariturum*. Tum etiam propter singularem verbi *δείκνυμι* energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba *ἐδειξε τὸν Δία* quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod *δειξ.* non activa, sed media forma hic ponatur, ille *δειζομένην* legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. II. γ, 700, Πηλεΐδης — εἴπεν ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τὸν καὶ δεικνύμενος, ait, *δειξιόμενος*, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relevo § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπασαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distinguere hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. & qui eam rem fuse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφηκοδομημένην) Ceteri Codd. *προφρονουμένην*,

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προφασιν. In P. & Cod. B. mendose προφασιν. In rel. προφασιν. SOLAN.

ead. l. 10. Πηνελόπη) De oraculi fonte metaphoricè intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. præcedenti. Sic ap. Arrian. in Epiæt. p. 239 C. Apollo πηγή τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθή) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Ersi & alibi omittitur, ut in Vit. auët. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X., & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὲν Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insigniam. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissæa apud Ovidium, Phlegyaë filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocæicaë telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formæ. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad præcedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene οἰκίακον reddidit ædiculas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est a γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo, alterum in compluribus edd. omisum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὅρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde factum, ortum, an natum, generatum dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γίγνo distinde opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. accepérit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράντους ἀποκτείνας μιάς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versio-nem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam, apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἐσθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iun-germ. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἰγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum vel-le, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. Τοὺς ἐγκαθ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes li-bri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est conicere; ni-si forsan pro eius ἐξηρημένον legendum sit, ἐξηρημάτων, eo-nempe sensu, quo vertunt — cor esset exemtum. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lu-cis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρὸ ββατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώ-πῳ. καὶ ταῦτα καὶ θεάσασθαι, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgaris alio gene-re legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρας & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *πῶρος & πένομα*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. *Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) Deleverat Solanus *ταῦτα & καὶ*, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσημῶνται*, & alibi non semel. Sic & *τοσαῦτα & τοιαῦτα* coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, *τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες*. REITZ.

ead. l. 9. *Τὰ τοιαῦτα*) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Εἰκόνες*) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum *ΓΛΥΚΩΝ* legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. *Γλύκων*) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. *Φῶς ἀνθρώποις*) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: *καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων*, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II: Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμφιλόχου*) In omnibus libris legitur *Ἀντιλόχου*. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audit? Amphilocho vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Έκκλ. c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, *ἐστὶν ἐν Μαλλῷ* (sic enim emendandus ex Nostro aliisque Xiphil. pro vitioso *Μαλλῷ*) *πύλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χριστήριον καὶ χρᾶ δι' ὀνειράτων*. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *πρωτ. p. 9, 1.* — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochio* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videretur. *Ἐναγχοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοῖου υἱὸς ὢν*, *Ἐκκλ. c. 12*; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Aearnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochus* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bactichum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nulla sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Pl. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinssii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux-I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Julian. Ep. 41, p. 421 Lips. *Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μυστευεῖς κ. τ. λ.* quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπασθὲν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. *Ἐκπασθὲν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε*) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολούς) Cf. iterum infr. Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν) Ms. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, *desinitam diem surrexit praedicendo*. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoreichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diss. III de Uf. ant. numis. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus ficiussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidit. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P: & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Ms. Reg. 301 r. In impress. aberat ὅ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸν quasi inferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεισημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Mali. Vid. Φιλοφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopphetam ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἢ ὡς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχούσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθικος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae τὰν duplicatione odor, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυτίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Infulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Beruttiene*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, κελευστών δὲ τοῦτ' ἐστίν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-

φαλλοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034. (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Flor. IENS. (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel Βρηττίας· v. Strabon. Vorst.) Secuti sumus scripturam ed. FL. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρηττιοι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγίται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nubi. II, Sc. 1. Sed hallucinatur, ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexus curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τίτάνευ) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri.

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Ουτος ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐ τὰ Ὀριγενους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐθεσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα. χρώμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: redderbat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικά τεχνάει Platonī in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta inprimis ad munus illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβαλα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Ἐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 33 ad verbum τετάχατο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμενν aequè dici atque πυχόμενν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ; 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maitair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etfi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cymides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἀκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κντμίδα*, hoc est *ἀκοποι*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedi-
ctus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmius *ursino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omisso literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonaste* ostendit, a quo ait *Κυτίκην ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In Amoris, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦτος ἀγελαρχὴς βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροὶ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συὼν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι*, in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem est atque *ἄρκτειον*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν* vertit, & *dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra Icarom. cap. 22 pr. *ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accefferit, ut in illo Polyb. I, cap. 45, *τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elsner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. i. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολὸν) Vid. supra c. 19, *δύ' ὀβολοῦς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεναι τὰν χειρῶν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, manus vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὸν θεῖον ἀμφότερα, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congefist frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. "Ἐνιοι αἰτ, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ἓν Ὀλύμπῳ ἄσسون ἰόντες, καὶ ὥς ἐπὶ τῷ Κούρῳ κριθέντες δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ, quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, τὸν δὲ βᾶτην, ad Aiacem & Ulysssem solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petiitum, ubi Κούρῳ δὲ κριθέντες δύο καὶ πεντήκοντα βᾶτην, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimebris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebant omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialektum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — Χείμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὅρεσσι ρέοντες — συμβάλλετον, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῆς) Οἰνῆσις. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰτ, Ἐτάκτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δὴ ὀβολῶ. μὴ μικρὸν οἰνθεῖς, ὃ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πρῶτον τοῦτον· constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaesitum hunc fuisse exiguum &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνθῆς. IENS. Οἰνθῆς L. In reliquis prave οἰνθεῖς. SOLAN. ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀνανήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέρ-
 οντες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppeteret,
 non dubito, quin ἀνανήφορες scriptum sit in optimis; ut Έννπ.
 c. 7, Έρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis.
 Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροντες) Nihil hic sine Codi-
 cum auctoritate muto; etsi ἀνανήφορες aptissimum foret,
 quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate.
 Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p.
 124, εἴτα ἀνενέγκων ἐθάρρει, dein se colligens animum recipiebat.
 Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam
 edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio,
 absentem laedit, qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studio-
 se potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eam-
 que pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas
 liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo
 tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his
 oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversa-
 riorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi
 aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo ob-
 servandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices ho-
 mines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας
 quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut
 hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo
 edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, sine au-
 ctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ
 ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσαν. Quod Scholiast. interpretatur μολυ-
 βδίνῃ, ὀρμιᾷ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera
 tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum
 pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. do-
 cet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδόντι) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congeffi ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτρυγτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr.

XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino *μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. *Μάλβαξ* forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σχυλάκια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui responderet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σῖτυδον* fictum puto ex *σῖτυν*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμίνε* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irsonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectantium aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem ostubo admoventem. & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri potest, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίαι) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανῶν δόθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπεὶ δὲ πείσθεις ὁ ἡλιθίος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπύλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀβριάδου κατακοπείς. Nam haec voces, ἀπύλλαξεν, κατακοπείς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet *v* consonantem literam ignorant Graeci, saepe per *Y* exprimunt. Saepius per *B*: eandem non raro etiam per diphthongum *ou*. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντωνῖνον ἄρξατος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμύδου υἱόν, ἐν ᾧ ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἐπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλολογαίου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτίσσειν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατιᾷ, corrupte, nisi quod *l. στρατιᾷ* habet. SOLAN.

ibid. Ὁθρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Osroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadvertum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illicis dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Perficis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Cels. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρο. c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, Βραγχιδέων ἄδύτοις πελάγεσσι &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. Βραγχίδαί, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine Branchidae hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Cels. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesum; oraculum olim Branchidarum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur Straboni l. XI, p. 518, & μαντεῖον Διδυμῶς τοῦ ἐν Βραγχίδαίς, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. Qui locus praeteritis Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Soxomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obtinuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphiloichi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilochi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὄν μεσός, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit, p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ρουτιλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, iam compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis: sic interpretes. Sed MS. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφείν τὴν ἐγκλεισμένην τάξιν, uterque vertit relicto exercitu, quem tenebat, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc acquitter l'armée, qu'il commandoit; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions.* At clare phrasin suam exserit noster auctor in principio Macrobiorum, (c. 7) ὃν ἓνα ἢ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκιμεῖσθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀληθιμὲνόν του λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. εἰ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ. c. 22*, infra *ἐκκλ. c. 12*. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καὶ αὐτοὺς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. Ὁ δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξένιας — ἐργάζομενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. Ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀπικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξένiais τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργάζομενος αὐτῷ. Puto scripssisse Lucianum ξένιος, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis *lautia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiosè lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare, usum* eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσαι σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἄμα, καὶ ὑγιεινότερον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mira convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenoe A. I, S. I, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter cruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profectio cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Invenit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod erudiri (vide Graevii ad Luciani Soloeicistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίαις L. Reliqui prave ξενίαις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὖνους, quod marg. Ald. Westf. habet; verum quia & Pelleti φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus visum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συρίσι) Forfan συρίσι. GUYET. Συρίσι δὲ οἷας) Omnes libri, excepta Fl. ed. habent συρίσι δὲ οἷας, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, annos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret; quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edifferere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. . . . V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In Fl. est συρίσις, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiarus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt συρίσι δὲ οἷας εἰκός — τὰς πύστις πυνθάνεσθαι, & συρίσι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, intelligebat: sed vel sic οἷας & τὰς πύστις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συρίσι δὲ οἷας — τὰς πύστις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo securus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμιν' ἠμέμομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλήσαι, Graecis aequae familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrium Herod. c. 3;

λόγους ἄλεγρον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος ὃν ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρχτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουσα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri*. Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8^o, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιάς ἀκτίς) Sic Dorice ἁλιάς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιάς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor, a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultimā M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inferuit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνν) Hac de re Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὁς καὶ) Ὁς καὶ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non afferat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. μείζον ἀεὶ προσενέει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπερσεκόμης) Etsi & ἀπειρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. 7, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλῶων. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησίων marg. 1. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῶ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθνος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῶ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8^o, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὕψους συντελεῖν δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos adiuuvare (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελούντες τῷ χρησμῷ potius significet, nihil adiuuvantes oraculum, vel nihil contribuentes oraculo, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiuuvare, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκροεκρήμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροεκρήμην. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροεκρήμης. Nam ibi Codicem P. ἀκροεκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροεκ. habere, cum Cod. ἀκροε. iam cum cett. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inverte quoque notarit, Cod. P. hic ἀκροε. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & nā haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. profiteretur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quod commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GERN. Intellige πόλεις Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Διαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελουμένας. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ Ἀθήναι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός vel, ut habet Lamprius, nemo ingredietur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III., pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde Δήμων. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. Χριστιανός) Exploraturi itaque fraudeſ huius Pſeudoprophetae interdum & ipſi Chriſtiani ſacra iſta, alias illicita, adibant: ab iſſique ſibi aequae ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Chriſtianorum in detegendis fraudibus & impoſturis pateſcit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otioſos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius ſpectaculum, operam dediffe huiuſmodi ſuperſtitioſis hominibus deridendis. Chriſtianos autem graves & minime futiles, aut otioſos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratum imperatorumque preſſos, hoc egiffe, ut ab illuſionibus praefigiſſique orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam aſſert huius rei cauſam Laſtant. minime reſpuendam: quam ſi lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Chriſtianis, aliſſique, ab his ſacris arceri ſolit, plura congeſſit laſc. Elſn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratiſ Hiſt. Eccl. VII, 8, quoque docet, Iſdigerdem, Perſarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex Iulian. Epiſt. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. Πιſτευόντες τῷ Θεῷ) Formula iam a Chriſtianiſ deſumta. SOLAN.

ibid. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Conf. ſupra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξω Χριſτιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de uſu partium, n. 295. Item Dodwellum Diſſ. in Irenæ II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Πουτιλλία) Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam ſemipam denotet: certe illud τῆς vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem, haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut imperatoris Oeconómo licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praefentiam, quem haud temere quiſquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profeſſum exiſtimabit. Si tamen *Oeconómum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praefertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Ellner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poeticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrum Tyrannicid. c. 17, *ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας*. Sic *eis & κατ' ὀφθαλμούς* vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὁλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur *τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός*. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose *καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλήματα τε ἐγίγνετο* cum rectius Mf. *ἐκείνης ἀνδρός*, sc. *Ρουτιλλίας*. GRAEV. Ἐκείνης) Autoritatem Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere *κολπούς*, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et *κόλπου* singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero *κόλποι* dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Past. I, pag. 27 ed. Iung. *Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχνησεν*. Iterum *ibid. pag. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις*. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, sive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) *τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε*. Homer. Iliad. I, sive IX, 566, *Πρόχῳ καθεζομένη, δέοντο δὲ δάκρυσι κόλποι*. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — *Κήρ*.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui cum devoverant*. V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET. Idem norat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σχοροδάλμην) Vide Aristoph. ἴππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Ms. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagorae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲ φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαγωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῶ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲ φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαγωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῶ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐτη παντήκοντα, καὶ ἑκάτὼν, εἴτα κεραυνῶ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Διὸς) Etsi eodem redit, legasne δὲ Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. FL. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. I. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διδς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & rursus, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursus coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθεῖσα* inferuisse, quia videbant versum uno pede truncatum; qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi sensum idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διδς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διδς versum quoque inchoari credebatur vir clariss. At si iam a *Καὶ πάλιν* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλούς, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοικέλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδῖον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissē, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δὲ δευγμέ-
vos est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. ἴστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζεσθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἠύχων) Si ab εὐχόμε formatum esset hoc verbum, ἡύχοντο ex marg. Ald. recepissē, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. l. Reliquae ἀληθῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Μοχ ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὅς Ἐσκληπίδης νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐδ'. Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctæ illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. χρησμοδοτοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. Χρησμοδοῦντα) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδω) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN: *ibid.* Ὑπὸ σοῦ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisse, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco conicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγορτο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clystra adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἔλκυον, lavabant: Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuninae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praefertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγασθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clyfma* navigationem referrent. Observat, & de *Clyfmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclii Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγασθαι, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clyfma* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, invehit ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clyfmatidis*, unde navigare ad Indos solebant, etiam si is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani absuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amst.* male διεφθάρθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δὲ) Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπίκουρον proprie esse, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. κατὰ τάξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιάς δὲ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δὲ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verbum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς καμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεί-
πεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι;
τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Ἦν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ
γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de
Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic
infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias;
quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE.
V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae
in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in Fl. le-
gitur κεφαλαιῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerri-
mum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur
ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri
κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non
ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ.
σ. ubi συκίνη γινώμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial.
SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD.
Eſt etiam in P. L. & ed. Iulij. ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis
δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοſ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non
agnoscit ὕπδ, quod ideo reiiecimus. SOLAN. Qui ὕδατι intro-
ducere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē σκίλλη, quam
pro σκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non
ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope
iacdae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hem-
ſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens.
GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in
Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiufdem ve-
ro loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non
eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur,
corruptus. Si enim vulgaram ſcripturam ſequare, quid erit
ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος;
Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάρο-
δος, etſi hoc apud alios, alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut ipsum aditum esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὴν Ρουτιλλιαδὸν τὸν γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui. Vorstius παρ' ἑδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum Divum vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. εὐδοκίμουντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχὼν γὰρ οὐ μί-
κρὰν ἐπιβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ρουτιλ-
λιανὸν εὐδοκίμουντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν
Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, εὐδοκίμουντα πά-
ροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen
Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκίμουντα.
Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic
velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπιβα-
σιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam
puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. au-
thoritate, tanquam glossam, ad ἐπιβασιν, rarioris usus nomen,
relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Ap-
paret, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum vel-
le, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si
abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, ac
vertere, habens Rutilianum adiutorem, pro fulcro enim colu-
mnæ, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; un-
cinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος signifi-
cet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid.
Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro
πάροδος recte scribendum docet ille; nam ibid. IV, cap. 15,
§ 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἰσὸς τοῦ χοροῦ πάρος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάρος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praefigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum πάρος εἶναι, quam nimis arguari, malo. Si vero probare possem, id *introductorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cert. *Διῖπ.* Vorst. Consentiant Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Eik.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomocumque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, & qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τρεῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμόν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιρρέοντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδυνών τὸ ἐδεσθόν. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. *l.* vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουσαι de eo, quod mihi in men-

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum *σαλάγει* alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliori plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At *σαλαγεῖ, ταρασσεῖ* exponit Hesych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπίτες) Ὠπίτες. GUYET. Notaverat quidem Solan. Ὠπίτες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Πανράκις. Hesych. Πανράκις, ὀλίγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. *δέδουντο*. BOURD. *δέδουντο* A. & P. *Δίδουντο* L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. *Λύειν χρησμούς*, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque *χρησμούς*, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post *χρησμοὶ ὅκτῳ* sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum octo*. GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, *ἀσαφὴ καὶ ἄσημα*. Μορφεῦ βαργούλω ἰσχυρὸν ἐχέει φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur; nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in *Μακρ. c. 10*. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata a Bourdelotio, aut certe verba *εἰς σκίην* uncinis arceam: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omittis *εἰς σκίην*, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliofque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. III. l. 1. Ἄλλως) Ὅλως. Angl. ἄλλω. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημναμένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiuunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδένι. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Marth. XXVI, 50, Ἐταίρε ἐφ' ὃ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore[m] visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elſner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήφει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδα) Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum προσίν, quod substantivè hic accipiendum, pro δρῶσον. Aut προσήν scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli προσήν & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus Λητούς pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. Δροσήν τε καὶ Ἡοὺς coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρῖσσαι) Χρῖσσαι. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι, aequè ac χρῖσαν & χρῖσεν, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητούς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηόσει) Post hanc vocem sic legitur in Anglicis Cod. ἐραμέου τουτον καὶ πλευσούντος. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) Τους ἐκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi γιγνόμενον & γιγνόμενον, merces, reditus est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer The Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδέν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλάτμεναι male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit φιλησαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum kussen, ut recte existimat frater G. O. Reirzius in Belg. Graeciss. p. 238; Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἴωθε. SOLAN.

ead. l. 14. Δήγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympof. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι fimiliter dictum de magno vulnere, vel potius ορροτυπο, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καιρίον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογήειτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλίαν ὦ συμβουλευόμενα) Erasmus, *negans, se clam esse, quae suasissem Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliana suasissem.* Etiam Sponius modo, *il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspiciat.* Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suaserim Rutiliano.* GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῤαδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obftet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histronia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutilliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. sine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόντον ἐγενόμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόντον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόντον, in aliis πόντον ut Έρ. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιάϊον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὁπίσω ἀπὸ Πηλεοννέον) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιάλιος ἐστὶ μὲν ἡὶδὼν μακρὰ, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κόμην ὀμόνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιάλιον τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλιον τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιάλοις) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialeae cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davif. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτου) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. d. l. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3,) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὄρμης. SOLAN.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπη τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαύμην, οὐκ ἐνδέοντι δρασυνόμενος, ἐφ' οὗτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι δρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέοντι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐνδέοντι δρασυνόμενος, supple καὶ τῷ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morfu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐνδέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τοῦτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν ἅποτε ἐνδέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in l. ἐνδέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. l. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & ἐνδέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsis. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. Diss. cur. XXXV. Unde paret, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata viderur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serpens capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi viderur, occasione cufus. Vid. Aur. Vict. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Αβονοτειχίτων exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laures, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντιῶν, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. conferens cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurien-
sis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιῆδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtica idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολιδς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδς sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Tropho-
nii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I., & Dem. § 32. At priorē loco legas, καὶ τὰ τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet? Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniat. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρῆς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maittairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. τοῖς ἐντυχούσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut Belgice dicimus, sive te ipsum sefellisti, vel, si mavis, imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem. Vel potius, nesciebas ipse, quid faceres: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυῶτες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, imprudens peribis, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σεαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμον φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖν discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἶνῳ. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, rebus novis studere. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λή ὁμιλέειν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθῃσαι καταυλούμενος) Ἀφόμενος, ὃ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τῶ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος, Ξηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων. Vertit Obsoepoeus: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanpnas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχόμενοι αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibia-rum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχη-μονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit a καταυλόμαι, —οῦμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναμβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssae spre-ta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδουπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τρετίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ̃ κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Et si autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIH, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pullationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὄτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θεῶς ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανέντος ἀν' &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἄνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpres, *legibus contentanea*. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Λυδὴ τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μένου. SOLAN. Conf. Kuff. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεῖα) Vid. Hom. Odyss. I, 98. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὄλως. SOLAN. Et si vulgatum ὄλως quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὄλως danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαλ, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαντοῦ κύνα) Vertunt: Papae, Craton, quatenus asperum canem

tuum in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper dens apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. asperare arma, pro famiare. Melius sane verteretur, quam canem mordacem. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἷδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχαρον, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχαρον. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ καρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυρικὸν φιλόσοφον διατίθεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἐπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοὶ, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοὶ & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὁρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαυτὰ σοὶ ὡ πάτερ — πόπον δε. Verum & μοὶ, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμὶ σοὶ, ὧ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. & c. qualia plura collegit Iensf. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensfii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odys. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῦ) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Pater apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ Ἰσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγέννηται

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, *εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nullo usum fracto*. Paulo post *μὴ ὄραισιν ἄρα ἰκοίμην*, est *male peream*, ut supra notavi: interpretes inveniuste, *nunquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustas* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. 'Εν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. 'Ολέθρῳ) Iterum pro *ὀλεθρίῳ*. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At *ὀλεθρίῳ* Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἐνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, *ὅσον ἀπὸ βοῆς ἐνεκα*. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὄραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? *μὴ ὄραισιν ἀρέσκοιμι*. Τοῦ ἀρεσκοίμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lyfistr. 1036. *Μὴ ὄραισιν ἰκοισθε*, ait, *Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαῖκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ᾧ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὥς ἐν τῷ 'Ηρας καὶ Διδος διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὄραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ὄραισιν ἰκοίτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος·* at in ipso Aristoph. legitur, *Ἀλλὰ μὴ ὄρας ἰκοισθ'*, quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiri. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὄρας pro ὄραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud *ὥς νῦν γε*, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, *τὸ νῦν ἔχον*, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
ρος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non-au-
diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρῶην) Vide Paroemiogr. BOURD.
Sic Long. Past. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
Long. Past. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγώ,
καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐν ὄπλοις
παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐν ὄπλοις & hic recipien-
dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρῦλιν vocat Calli-
mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
το ἔργον πεπονημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
san. BOURD. V. Thes. Cr. Grur. I, 785. Ab oppido Laconiae
Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae facer. In eo
eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exes-
tides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
daemonia.* Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare
Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati*. Denique
meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
ἀγαλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
ἐσταυθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθέναι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoth. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδῶσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraeos; quia ἐνδιδόντας alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro een Toon aangeven. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατούσι, καὶ ταῖς χερσίν. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praeestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πικτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παίσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζειν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic rectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii. verbo κωμάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16;

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: "Ενθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθεν γένοι κόμμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγ γε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχήμων καὶ ἀοιδῶ
κ. τ. λ. Hinc apud Hefychium κομμάδων ὀρχήσθαι, & κόμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κομάξαις) Ita optime *Fl.* pro eo, quod in reliquis
est κομάσαις. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum HomERICA saltatione
Il. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum *monile* est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρία) Et si ἀνδρία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thef. T. I, p. 439, sunt:
*Invenitur autem scriptum modo ἀνδρία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρία ψυχῆ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.* REITZ.

ibid. καὶ αἱ γυμνοπαῖδες δὲ αὐτοῖς ἕμοις ὀρχήσταις) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpret. Sed legendum
καὶ αἱ γυμνοπαῖδες δὲ αὐτοῖς ἕμοις ὀρχήσταις, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hefychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agefilai ἐπεὶ δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαίδας ἀγορεύς δ' χοροποῖς ἔστησαν εἰς ἀσμηὸν
τόπον. Agefilam adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
γυμνοπαῖδα, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ἕμοις vide Meursii La-
con. lib. 11, c. 12. GRAEV. γυμνοπαῖδας) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσπλησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμόνι.* In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοποδαί*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίαί*, *γυμνοπαιδική ὄρχησις*, ut non probemus emendationem Meurfianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοποδία*, *γυμνοπαιδίαν* substituit. *Γυμνοπαιδίαί* sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. l. 6, p. 597 C. Paris. *Γυμνοπαιδίων τε οὐσῶν* (i. οὐσις) *τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακροῦ χροῦ ἐνδον ὄντος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδίας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus l. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδική*, inquit, *παρεμφερής ἐστι τῇ πραγματικῇ ὀρχήσει.* Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plura. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec memorent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοποδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαινομενίδας* ludibrii causa appellabant Lacenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὀρχήσις Graev. in nota *ἡμοῖς* legit, nescio num adiecta opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione faris apparet. REITZ.

ibid. (*Ὀρχήσις*) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίς (*Ἀσπίς*) Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστοτήρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτή) W. (solus SOLAN.

ead. l. 2. Κυῖροι δ' ὀρχησθήσας ἐδίδεον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίδεον*. MARCIL.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in clypeo Achillis II. Σ, ubi ἔδίνεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδίνεον. BOURD. Vid. Hom. II. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδίνεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδίνεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδῆματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυῖσσαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχηθμοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur iniriandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὅργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκείνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἥδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunās. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeis ea intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχέοντες, ὑπαρχοῦντο δὲ ἀριστοί, προκρίθentes ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praeferant, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruarē de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπαρχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύνητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμενν allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniciere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχημέτων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt*, (*substinuerunt* editum, errore typographico, credo.) REITZ.

ead. l. 6. Δῆλον) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ἀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis praelegitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῇ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βαμοῖς χορεύοντα

νόμῳ βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύργξιν &c. Iterum *ibid.* c. 5, 9, προήκει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴ πᾶν ὀργιάζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι: ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῇ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Viringa, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. § 14, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συντάττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μένον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, &c. similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαναλῇ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπορχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ αὐτῇ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione saluant Solem, tacite sese sublevantes*, sive *sensim profilientes*. Σχήμα enim vel σχηματίων erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινῶντος, αὐτὰ τῷ σκέλει χορεύετον. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum vertit interpres: mallem arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Itolorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιμμένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diverfus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιμμένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μῦθων κινήσεως, Διὰ τοῦς ἔργον πεποιμμένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam. Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκήπενε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ὁποῦς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιμμένος εἶδεναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνη· Τέχνην πεποιμνται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προεχώρηκα. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis salutare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βριμῶ, ὄβριμος, Βριμῶ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριάμος, i. e. βριαρὸς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) Dehis Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURN. Animadverte fodes, quam lepide possint interpretari. Obsolete, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

æm, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora re-
 ðe mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut
 illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idæis
 Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac
 meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON.
 (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt.
 eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ.
 vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll.
 Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald.
 Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca con-
 gessit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσχυμένα, exercentem. GUYET: Πε-
 ποιμένων) Sic ed. I: quae genuina scriptura est. Reliquae &
 ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non
 indigere locum perspicias. Confer etiam μοχ παραβαλλόμε-
 νος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πε-
 ποιμένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen atti-
 ve accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter,
 dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum
 minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi ob-
 scuriores reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, ef-
 ferre πεποιημένων mōc. an neutr. Φασὶ autem excidisse cer-
 tum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam
 vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum,
 unum, credo, Titanum vel Idæorum Dactylorum, illud opus exer-
 centium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone
 Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem,
 quod Belgae dicunt, zyn werk ergens van maken, mihi non est
 dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior I.
 Elshero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non
 adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Le-
 xica vulgaria id eo significato afferunt. At sine auctorit. Sed
 Plur. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr.
 pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. &
 Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Com-
 ment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. l. 1. Ἄρη). Quia utrumque bonum, unam Fl. re-
 liquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & an-
 te saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic
 Δημοσθένη & Δημοσθένων supra quoque iam vidimus. At po-
 steriorius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad
 Encom. Demosth. c. 2 & 9, REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item παρὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διουσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD.

ibid. Βαλχικὰ) V. Meurs. Orch. Platonī βαλχίαιa dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γένν — prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δέ ἐστιν δ, γένος δν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γαννικωτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Saryri, Κόρδακα, Σικιννίδαι, καὶ Ἑμμέλαιαι. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpretes ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpretes Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. παρὶ ἀπονοίας. Meurs. Orch. SOLAN.

ibid. Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta scicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελίας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio signum, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarat. At in Iunt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδῖαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδῖαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. παιδῶν legens vertit, fere bis idem, & *institutio* scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Differt. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνοι καὶ φιλότῃτα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κῆρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχημῶς, pro vulgato ὄρχημοῖς, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχημοῖς. SOLAN.

ibid. Ὀρχημῶς) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημῶ καὶ αἰοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμερῆσσαν αἰοιδῇν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis assuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμερῆσσαν αἰοιδῇν Τρεῖς ἄμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδεῖα πῶς ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βωμῶν ἑρυσθενέος Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Ob-
sopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶς ἀπαλοῖ cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρίσις, ul-
la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne ge-
nus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae
singuntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum proba-
mus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur. *fontem
violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπα οἱ λειμῶ-
νες ἀνθοσμίας ἦσαν, ὡς αὐτοποδῆτι βαδίζειν. Vide, quae in
hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit do-
ctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θεογ.* 3.
SOLAN.

ibid. Ὀρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed.
P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lu-
cianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici:
sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίζον-
τα εἰς τοῦ ἐκείνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόν
ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεοὺς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vi-
de etiam Πητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tra-
dit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41. B. ἐτι τε ὀρ-
χεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσιτελεῖν ἡγαῦμενος
τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φασίν.
Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed.
Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon.
Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀρ-
δρὸν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra A-
mor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ
ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἐταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis
deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SO-
LAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic lo-
cus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltatio-
nem constituisse dicitur ἐκ τῆς κομικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ
τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγε-
το σικνις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex
Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea.
GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absoꝛptum;
quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere *ιστ* denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Gesn. non vita nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίους) At supra § 2 habuimus *αὐλητὰς κυκλίους*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibere credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrium *'Απαιδ*. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν θέαμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησχημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam *ἑσχηματισμένος*. At forsitan Lucianus dederit *ἠσχημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. 'Εμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulet. ALMELOV. Vertunt, *aliis cothurnis ingrediens, larva caput obduktum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam *πρόσωπον ἐτικείμενος*, sign. *larva caput obduktum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam aëtoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona ictus longiore, quam pro modo capitis*. L. Bos.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀτακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum *κλάω* ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. *'Ανακλᾶν* *ἑαυτὸν* est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: *κατακλᾶν* contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *κεκλασμένον* *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περιφ. δειν* autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

ead. l. 12. Καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praeſtans*. Quis intelliget? malim, *soli vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie reus sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetæ. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid fit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαρές*. BOURD.

ead. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νεπέμνηκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τιβία* erat *Φρυγία ὅλη*. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσωπ.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρηταὶ γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακόνει τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κομψοδία τῷ Δάφ.* Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαυί* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάκοις* derivare, qui *Δαυοί* sint dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῇ νεπέμνηκεν) *Ἀπ' αὐτῆς νεπέμνηκεν*; GUYET. Ne-

θόμικεν W. recte, ut cap. 35. In impressis *νετέμικεν*. SOLAN. *ibid.* Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέτας, καὶ Τιβίοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδειν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Εὐαθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ Δεῖος Ἡρώδης καὶ Δυρῶντος εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδoto. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρικον αὐτῷ οὕτω μέγα ὠ-λίσθηκεν ἐχθές; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ πεχηρὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός, πο-
hians ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ἔστι ἡ Φρυγία Suid. Vorst.) (Τιμ. c. 14 inter fervorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαγ, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Εὐαθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὀνίσσαντο τὸν οἰκέτην· ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμνίας ὀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. Vorst. Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, Par. ed. T. V, p. 29, ubi Davos & Getas a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῃ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. Ald. Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγειρών) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex Athenaeo & Menandro Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεροι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolis credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnics exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forian & hic πολυμαθίας quoque, non πολυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδίαν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὀψιμαθῆ) Ὀψιμαθείς, feri studiorum. Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praetatum sit prae γενικωτέρας duplici & exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. i. Ver. Hist. c. 6; & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum fuis, dum ista vertit, nec minus de se exhibens reverentiae. Fraudis fuit, puto; quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, praecipue circa Augusti tempus. BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustam induxisse novitatem; interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisses? respondit, Αὐλὴν συμίγγων τ' εἰσπῆν, ὁμαδῆ

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13, Potanus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in *Λυδῶν* non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὀρερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὄσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστριζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hesychium iubet videre Vorstius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congeffisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς Θερμαῦστριδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνεύσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ καταγεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὲ Θερμαῦστριζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates; qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi Θερμαῦστραι τε βρέμουν ὑφ' Ἠφαίστοις πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστρις etiam legendum, non *Θερμαστρις*, apud Hesych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum *Θερμαῦστριζειν* de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, representabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Pollux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hesych. VORST.

ead. l. 3. Φέριγον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV; VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probō. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam assui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀγέστηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*, alie

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. Τά τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἤδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ
 τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex
 Homero & Cod. M. vulgaram mutavi, quia ἔοντα per dialy-
 sin magis Homericum, quam ἔντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
 deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid*
voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat? SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
 seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte do-*
cet, perinde est, ac si nunquam cogitasset. Ceterum verum est,
καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed
 cum Luciano etiam in Thucydide malle legere αὐτά. Nam
 & sic iterum apud Nostrum infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
 repetuntur: *γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά.* REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
 did. II, 60: *Καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτον ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, δὲ οὐδεὶς ἡσ-*
των οἶμαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ.
 τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονάς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀητοῦς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
 Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
 re a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυον ἐπιβουλήν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae
 stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
 Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσας τῶν ἀε-
τῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
 Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
 Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσας τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
 sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα δεσ.) Arca Doucalioni tribuitur. An
 a Noë habet? GUYET. De qua fusius Sup. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus do-
 nis illeclus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
 ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
 dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
 blioth. GRAEV. Ἰάκχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
 Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim lacclus non minus,

quam Osiris. Sic igitur Phurnutus, *Μυθολογείται ὅτι διασπασθεῖς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχευαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Laëtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiast. ad II. B, Catal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Οἶκ. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsum Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρσις πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεὺ ξενίαν) Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diverfata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi ignota est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzet. ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munium clam educatum ab Aethra matre Thesei &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθαμας quae-
sivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad Aur. Vict. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Athenien-
sum res gestas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως πόντος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus*. Legendum cenfeo, καὶ Μίνως πόντος, & *Minois desiderium, seu amor*. Scribit enim Ovidius in Met. & Virgilius in Ceiri, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et fatorum exortus*. Nimirum ex fatis serpentum dentibus homines prosilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio*, per-ridicule. Benedictus, *fatorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περιέργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιβρόδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne finis ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἀνδρας μέλλειν ἀναδύσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἀνδρες ἑνόπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare-negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *fatorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *fatorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πήχαις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. Ovid. Met. VI. SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῇ πένθει στυγὴ) Cic. Tusc. D. III, 26, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium*. Ad quem vid. Davis. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγὴ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαυκὴν) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthe-neboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἑλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEY. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορινθιοὶ Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἑλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa*. Adde IV. Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παιδὸν ἐπὶ τοῦ κριῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam fortan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυσδράσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μπκέτι λημαλέους εἶναι μήδ' ἐδιερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήσεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσῃω. τὸν δὲ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθόνται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρρίον W. & Fl. (L. etiam inserit ἄρριον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in Iunt. notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἄρριον; ita ut credas, & δέρας & ἄρριον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἄρριου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἄρριον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltēs dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννηſιν) P. & L. In reliquis γένεſιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννηſιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννηſιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεſιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημῆμενον) In M. Fl. & L. προειρημῆμενον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημῆμενον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſσιόπ. forſan fruſtra. Eſſi enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſσιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Καſſιόπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſσιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſσιόπεια: ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. IH, p. 88 AB. Laët. I, 10. Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύας δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτήſαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.

Τρεῖς Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia asserere liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῃ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνύμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedikt. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικήν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικήν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἦσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλλω) V. Φίλοϛ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν καίδ'ες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantem, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obfideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignorus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δάλον τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, litteram minorem; sed quod is etiam accentum immuter, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκυαίωνος οἰκισιν*. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is l. 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et ἐνλιμένας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νησισιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδουσι) Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδουσι bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddat etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδύσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκιστὴν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilii in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἔχινά τις εὐρὺν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκιστὴν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN:

ead. l. 9. Ποδόπτην) V. supra c. 1. SOLAN:

ead. l. 11. Ἀλκιστὴν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, πηλὴν in νέων mutatis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos; qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίαν νηῖ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεὺς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλευσαι τὸν Εὐξείνου κ. τ. λ. Contra quinquaginta exsulibus Asiam penetratam a Iafone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274. ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηὼν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πενήτηντα νηὼν στόλον, quinquaginta navium classem. Dudum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, quinquaginta iuvenum navalem expeditionem, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ παρευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῶν, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μεζήκων παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νεὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITA.

ibid. Δάλον — τρόπιν) Quam hic δάλον τρόπιν navis appellat Noster, ea est εὐδαλός Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡ δὲ καὶ αὐτὴ Πυλίας ἱαχέων Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δῦρου θεῖον ἐλήλατο, τέρε' ἀνα μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίην Δαδονίδος ἥρμοσε φηγού. Similia sunt IV, 580 seqq. Δάληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαοντικῶν ἀπο βροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: Μοχ, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare dicere &c. GESN.

ead. I. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. I. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. I. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Proteσίλαι castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. I. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. I. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscripsit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. I. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθεῖς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. I. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nitiuisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidisset, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσαι) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibz, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibz visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes.*) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orpheus est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτι δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισίας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) Μεριζόμενον hic alternum vertere malui, Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾧ δὴ, quamdiu later anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praeber, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alteris, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρου) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob infidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae-affinitatem. Turbarum enim fatis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam *Κυρηνίου* in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forfan ὅσπερ quaevisit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὅσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obfopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores saepe consueverunt*. Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium*. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὅσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. ὅσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celf. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶν) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. *Καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω*. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iovē confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδ' αὖ δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus viderur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημόν. c. 3, & Ἀταίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo noratas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκατηγόρει* edendum iusserrat: sic enim in *Iuni.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam *κατηγόρει* verum, *ἐκατηγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torisit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum propicio, genuinum est; nempe *γοντευομένων* pro vulgato *γοντευομένοις*. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod *ἀνακλόουθον* dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniose habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiae & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. *γοντευομένοις*. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν ἐν τῷ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic *μὴ δέον*. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδένθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἰμαι, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem aequissimam postulavit. Sic Aeschines *κατὰ Κτησιφ. Διησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν*, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυπεῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Ca- lig. 54. Σιδηροὺν ὑπὸ δῆμα ad eundem usum laudat Noster in- fra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad salta- tionem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim le- gas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commenta- tur: Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive mi- nistrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tatius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φοῖξ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Re- ges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videat- ur Valesius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω κα- λούμενον ἔχων. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γάρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Peffime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιέλ- λην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνιέναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitassem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte su- pra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi vide- bimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Έρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἷδ'ε) Interpres Obsopoeus legit δ δέ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἷδε vulgato legit οἶδε. M. οἷδε. Legendum οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dediffe Lucianum εἰωθε, quod deinde inter diſtātem atque excipientem in οἷδε tranſiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aequè in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἶδε — εἶναι, aequè, inquam, in εἰωθε, quam in ἡδε mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt, quid Lucianus reliquerit. Geſneri εἰωθε, optimum videretur, ſi cum ἐπαινουμένη ſatis commode cohaerere poſſet. Eſt enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id Noſter ſaltem adhibere non ſolet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰσέναι τοῖς ὑποκειμένοις προſώποις) Benedi-
ctus, ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat. Obſopoeus, ut perſo-
nis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat. At nec
id agit Lucianus, ut oſtendat, id etiam in ſaltatoribus laudari,
quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nem-
pe reſpodeant perſonis propoſitis, ſed mens eius eſt, eamque
in interpretando ſic exprimere debuerant: Novit enim (n. ὑπε-
κρίσας) ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubiectis
perſonis. Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in
iſtis ſaltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus
exſeratur. GRON. Τῷ εἰσέναι, id eſt, quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰσένε-
ναι, dum, vel propterea, quod ſimiles ſe gerant. Sic Herodian. III,
1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, ſi quidem mercenarios milites non
habent. Plura ſimilia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μι-
σεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριſτεῶν) Non ſatis aſſequitur una vox Latina
vim, quae ſubiecta eſt τοῖς ἀριſτεῦσι. Sunt enim, qui inſigne
& eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio
dignum leges iudicant, qui non bene tantum, ſed optime, com-
paratione aliorum, geſſerunt rempubl. Latina declamatorum
ſchola fortes vocat ſimpliciter, aut fortiter ſeciſſe dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ira W. ſolus: vulgatam qui ſequuntur, ſolum
vertant neceſſe eſt. Qui eundem vertunt, ita legant, uni nos
ſcribimus, ſi Graece ſciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius frag-
menta reperies pag. 493 paulo aliter ſcriptum: Ποντίου θηρὸς
χρῶτι Μάλιſτα νόον προſφέρων Πάσαις πόλιν αἰσιν ὁμίλῃ. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. O fili Polypi, Theognis: LA CROZE.

ead. l. 6. Ἰσχυὼν) Illud ἔχων, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archerypo, ex quo Lucianus hoc petit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. περὶ πολυφιλίας citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδὲν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamēn eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερόπη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκουσμάτα ἐνδὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* Ἐκαστος non est quispiam. Legendum ἐνδὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβὼναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonaξi cuidam scribit Apollonius Tyannenſis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τιν' ἑτέρῳ) Lege τιμωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἰσωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλναγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Hθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φροεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο εἶσδαι.
MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos
habuit, est § 3, non longe á fine. REITZ.

ead. l. 15. ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανισμένου
ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυ-
θαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audivi magis
etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter
affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare.
Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipno-
soph. Οὗτος (Μέμφης) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυ-
σιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζον σαφέστερον, ἢ
οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκουσιν, *enimvero*
hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythago-
ricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indi-
caret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισμένου) Magnificentius quid dicen-
tem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίον γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐ-
ρυθμότατον τοῦτο φαίνεται ἂν ἐγὼ γε εἶναι) Interpres absurdissi-
me, Et enim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & artissimum ef-
se affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymnasticis exerci-
tiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert.
REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυᾶ) Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic iam recte &
constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Pe-
regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante
τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιστοχεῖς) lul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam
Helladae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs.
Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυά-
ναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scri-
bere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὧς transire
potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An
οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Ges-
neri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non
habere videtur; licet ὧς etiam nominibus substantivis addatur,
ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐ ζῆν ἐν ποιητοῖς ἤθεσιν;

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum leno sis*. Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille*
(pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit qui-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος
legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπᾶνέα) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meurf. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum fa-
cere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον τε
παῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn,
Ξενικῶ μὲν Ἑλληνικῶ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro totius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
de declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata,
aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει,
& sic etiam legisse videtur interpres. Aliquis posset etiam iure
susplicari legendum esse κακῶν' nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκήσεις
κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant
ἀβλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere fueri in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73.
Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respice-
retur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorio-
so* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡρόδοτῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris ocula-
tus testis unus, quam auris decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὧτα εἰ-

πρὶν ἀνθρώποις ὁφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221.

SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχίρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Iensf. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, οὐ Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, οὐ terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοικίσεε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in N. γρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyestaeae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Misit Medea inductae sibi a Iasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ δὲ ἀμφοισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβάζει, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον εὐμορφον σύμμετρον· αὐτὸ δ' αὐτῷ δοικόν· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμῶς ἑλλίπεις· ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Pater, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξὺν τὴν παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verto τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυνός, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρεῖοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυῆ, καὶ ξυνετόν, καὶ ὁξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχᾶσθαι φημι δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὁξὺς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὄττα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξεῖς τὰ ὄττα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum defineret aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ὅζυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhniius *legeret* ὅζυ. ὅζυ βλέπειν enim *esse*, quod Horatius *dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅζυ βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi veller, γενέσθαι ὅζυ βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c. Nempe ὅζυς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅζυς ἐπινοῆσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὅζυς τὴν βλέψιν, ἐπίνοϊαν, σύνεσιν· ut ὅζυς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥίνα &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. E, 344, οὐδ' ἐν νῶϊ διαδράκοι ἡελίος περ, οὐ τε καὶ ὅζυτάτον πέλοται φάος εἰσοράασθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea fervavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare*, & *ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διδῶλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic similem de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictiomis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destināveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium εὐφρανσίωτος est; & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatio-
ne. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῇ). Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτην Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώση) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conelusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulysssem. Unde & titulus Αἰας μαστιγώφορος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον) Vere ob insaniam notandum, verit lac. Elsner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) atque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, reprehensione, vituperatione dignus. Quod ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem saepe parum differre ab improbandi, vituperandi significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum καταγινώσκω proprie sit, cognita causa iudicor, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deterioiorem; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγινώσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, damnabam &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet improbaam, reprehendebam, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγινώσκοντες τινὲς ἀνανδρίαν esse, condemnantes, vel vituperantes alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἔ. μ. κατεγνωσμένοι, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰσθύντων γὰρ αὐδὺς τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, siquidem postulantibus iterum aequalibus; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, fau-

tor tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi faveret, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde *νοχτασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

cad. l. 5. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine effertur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ ἐγγέλων* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In L. *παραστησάμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrum*. SOLAN.

cad. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casune, an extraditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. l. Oὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτι* divisim scribo. REITZ.

cad. l. 3. Ἐμπροσώτερος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

cad. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα δέλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΑΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεδότω legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio- num ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opuſculo ego non tam magni- fice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula con- geſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐ- τοπρόσωπος loquitur, infulſa & inſiceta prorſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athe- naei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lub- er, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perle- gere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, A- thenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2. C. in eo- que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Pla- tonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola per- ſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro con- ſicta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut A- thenaeum ipſum a Luciano hic deriſum SOLAN. Dubitabam initio, aggredererne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſ- ſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ſicta, poë- tica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a commu- ni ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi vo- luerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hem- ſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſt- quam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehendun- tur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiffe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpre- tetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimal- chionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſto- las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſ- dam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studioforum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrique ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νεοχμδς*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu verborum ostentatorem dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμῶ* putare illum voluisse dicere. Nempe *av* ea aetas sono ad *e* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακόζηλον*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμῶν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguet omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακόζηλα*. Quin sunt *ἅπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis Is. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

fuo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate reperitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozelei & antiquarii istius Lexiphaneis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεσινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαίνειν τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάνιοι πυροί. Leg. Scholiaft. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mf. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ Κυψελίς. Κυψελή, κυψελίς & κυψελλίδς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὕτων ῥύπος λέγεται dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethiouis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὕτε Κῡψελός τις οὕτε Περιανδρός. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimaui hoc Scholion, quod ad Ῥητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Schollon bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petiit: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumferim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Το νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium; ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος Ζήλω Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἠρωτικά, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδεῖ) Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδιον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυψέλις) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonaetis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προσήμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitari illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὴ θέμειν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurrerit in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησόμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαῆς) Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctiōne usus*. BOURD.

ibid. πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, *cuius est, sicubi possumus arpicari*, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestīle omnes dixerunt. BOURD.

ibid. καὶ φωσώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομομάτιον, diminutum a φώσσαν, τὸ λινοῦν ἄρμαρον. Hesychius. BOURD. Alias φωσσώνια. Etym. φώσσαν, σινδόν. φωσσώνιον λινοῦν τι ἦτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὸς &c. ἢ προσώπου τι ἐμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμήμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλουτρον κομίζειν, δὲ τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτρον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in I. erat, Solanus parenthesis fecerat ab ἔχεις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκη) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἐλυνύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἐλυνύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογία, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastae agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispescendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταβείται) Αὐτ' ἐστὶν — καταβείναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπόρως) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφειδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimaachus vocavit σφιγκτήρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἶρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποδυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lysiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, curruū non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολίζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενοι ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κακμῆκός. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) ἄδοντας, quia ᾧδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἄνδρα) Τὰ χειλὴ τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἄνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χειλὴ τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. lunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit.* Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκασ. Pifid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυρ-ἀγρας τοῦ κρύους μαραινεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χειλὴ) Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum incititia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χειλὴ τῶν ποταμῶν ἄνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐνικμα καὶ διαρά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπέρανω εἶναι τῶν διαρῶν. Ἄνδρα, μέρος τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiastu interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixere rorem inustum sole acris frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi viiibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare.* Τὰ καύματα, uredines, des jarfures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρόματα) Τὰ ἀρότρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλοις) Γηπαττάλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD. Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδικόν) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικώπῳλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρω significatio. Vidit idem, credo, Micillus, qui vertit *attrivi summi podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολουόμε. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hisce adspirate invenio. Suidas autem in λεκιθώπῳλις Ὀσπριον his laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiasta etiam interdum Ὀσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυράτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, curriculo puerum ablegabo. Emenda, curriculo ad puerum ibo. GUYET.

*ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὥς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιθώπῳλις, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.*

ead. l. 2. Λεκιθώπῳλις) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεργμένα Ὀσπρια παλούση. BOURD. Forte λεκιθώπῳλις. Hefych. Λεκίς, παροψίς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopoli-dem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυν:

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi *λειυθόπωλην* occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphanī suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς ὁπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisquilias, quae γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. De qua dictio-
ne Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρύ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαία ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἦδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacoze-
lo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis origination. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκινῶνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem atten-
te perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοι-
νὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium mul-
titudinem denotans, quam res communes, sive viles, de qui-
bus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, qui-
dam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci
nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X,
11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Ex-
stat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλ-
γη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον alii ta-
men πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret
cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae
Gallis *tarteletes*. BOURD. Πυριάτην τὸ Hesych. πυριάτης, colo-
strum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpres.
GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid.
igitur ibi v. 708. At πυαρίτη ibi legitur, & Scholiast. Biset. ait
hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem signifi-
cet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit; τὸ ἐφθον
γάλα· sive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγχυρφίας) Ἀρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρήμνα. Hanc dictionem varie Grammatici effecerunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hes. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκας. Hesych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἐντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τοῦ ἐπιτράχην, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βόδς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βόδς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀπὸ λαγώνιον, seu λαγώνειον; Hesych. λαγώνεια, λαγού κρέα. GUYET. Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶνα κρέα. VORST. Hesychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λαγάϊος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στήθος. GESN.

ead. l. 7. Φώκτας) Ἀ φώγω, i. e. φρύγω, seu φώζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἀβατον ἐποίησας) Ἀβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφῆρτος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccessible, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic Hellenicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est, Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius fem. ἱλλίς. Hesych. δὲ δ' ἱλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐθαλεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxerit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπῳλις, quorum alterutrum in γρυτήπῳλις vel γρυπόπῳλις mutandum foret, si γρυπόπῳλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καὶ ματα ἤν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύτταν) Α ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνειας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνειας. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 1στ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Kv. 565 A. SOLAN. Suspiciabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc καλὸς ζήλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatican. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισδόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. Παταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam παταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γερόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocabundus illisum humo clarum edere sonum coegit.* Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic lusus apud Gallos *casse-pot.* BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo.* Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. *H ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possimus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Persf. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνῶμων) Vid. 'Al. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνῶμων ostendebat horas, inquit Salmastius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πᾶν. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνῶμων

στιάζει τὴν ἔκτην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μῆσιν πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὥρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπάδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Κάρι, & ἰμάς *lorum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμαντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυόττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετόν, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακῶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si φαρμακῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὰ αἵμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Λημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς καθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πέταιγιαι συστάσεις, ἐκρέουσai τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirare. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπνοσημένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπεσδέομαι, exhor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, quae solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφῶνοι. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχίλizein. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τράχηλου κατέχειν. BOURD. *En se collectant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κορίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Lucian. Vol. V.

I i

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparfi-
va. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κορυκο-
μαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κορυκομαχίην* vo-
cat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f.
17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D.
Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5,
11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis
de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oriba-
sium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alie-
num fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic
autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuria-
li, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri)
*ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κεγχαρμίδων, ἢ ἀλευ-
ρων, ἐπὶ δὲ τῶν ισχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς
τὴν δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυνται ἐν τοῖς γυ-
μνασίοις ἀνῶθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτον, ὥστε τὸν
πυθμένα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ
χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰσχροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς,
ἐπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ
πάλιν προσιόντος ὑπαίκειν, ἐξωθούμενους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τε-
λευταῖον ἀφίαισιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑπο-
τρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ
τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὑστάτα ἐπιπλείστον οἰκίσαντες (vide-
tur leg. ὀκείλαντες vel ὀθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε
ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτε, (f. προσέχουσιντο)
ἀποστρέφεισθαι, (f. ἀναστρέφεισθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χει-
ρὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χει-
ρας ἀναπατάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον.
Corycus (saccum, δούλακον, diserte interpretantur Hesychius
& Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, im-
pletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magni-
tudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur
vero in Gymnasium desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sac-
ci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utris-
que ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰσχροῦσι, ex no-
tione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut
cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos
redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum
emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in cor-
pus irruat. Ultimeo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimit-
tunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Ali-
quando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-*

re, passis manibus, interdum averſi, tergum obſciunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plur.
in Theſ. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέ-
δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus.
REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράζοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβάντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτί-
σθαι. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam profert & in-
terpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον.
Duas fuerunt apud Graecos uſitatiffimae tonſurae ſpecies,
σκαπίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαπίον τὸ ἐν
χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves
Heſych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησί) Quia fere ubique ſic reperi accen-
tum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio
ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphasiſ tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ſerunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος ſeu κηπίον tonſurae ſpecies. GUYET.
Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc ap-
paret, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe peſtine, opus eſ-
ſe, qui σκαπίον. Iam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum
eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonſura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod peſtant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes
poſſint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod peſti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus eſt Ὅρνθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόνον) Τὸν πάγωνα, menti barbam, Heſ. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράχει) Τοὺς δέρμους ἔτρωγες. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur a μυστίλασθαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & υ in verso ordine, quam apud Nostrum, collocatō. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὃ καίλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis cavatus*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta dissectio*: dein vero fatetur, utrovīs more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequē rectum esse, ac μυστιλᾶσθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ὀλαιὰς λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδίας) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίας, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουσίοις, καὶ πεποικηται τοῦτομα παρὰ τὸ ὀκλαᾶσθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est orii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκίμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua triftis fane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν; quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἔράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὑεῖα) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκαλίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτρίδια, τεμάχια Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suilorum intestinorum Ἡτριάα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τανάδος ὕδρ) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo vulva) foetataque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβός ἐκ ταγίνου) Vel, ut in aliis, ἐκ πηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hesych. Poll. Videretur autem λοβός ἐκ ταγίνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hesych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβός, *du foi cuit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχνηλα ὕεῖα) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕεῖα spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim δίχνηλα ζῶα. βοῦς. ἑλάφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδίμα) Ἐδωδὺν V. Πρὸς ἑδωδὺν M. Sed vulgata melior. Suid. ἑδωδὴ. βρώσις. ἑδωδίμων. βρωσίμων. Sed in Suida ἑδωδίμων, βρώσιμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγῆνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποῖς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκεῖαι) Aliis καρυκεῖαι, quod idem est. Inteligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβειν, Hesych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentae genus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Ὀρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδουλευμένοι, quae & μελιτόεσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἀποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶον (σελαχίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Aristotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L, IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de semine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα dermes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμεῖ καὶ πλέγματα γυργα-

τώδῃ, καὶ κοπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγέλαις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.
ead. l. 6. Ἀποδός) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parafitus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὄλον ἱπποκλή) Ἐν κλιβάνῳ ὑπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) *Qui ne marque plus*. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τυπὸν δελφίνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, *cavo*, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut α ζύω ζυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? α τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστα ἀπαλλαγίσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες, ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὄπτα) Interpretatur hunc locum vir ch. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasmi. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii *τορρευτήν*, alii *figulum* faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθὴ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδες, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπομα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλσις. τὴν ὅψιν εἶπα τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὥτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec litterata est, ab se cantat cuius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριαλήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in *Animadv. ad Ammonium Grammat.* pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobbii de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντριμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, *βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ σαμώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική*. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. *Saltatricem*. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὅργανον μουσικὸν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hefych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde *τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια*, ut *κιθαρίστρια*. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hefych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hefych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίχης ἀμένος) Ἀνελθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίῖνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκῶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. ληκίῖνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. Hefych. ληκῶν, τὸ πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron. *pisu latera commovebat*. Lego enim ἔρρικνουτο. Ῥικνοῦσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκρουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. 1 W. erat, ὀρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgaram alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non fatis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νώτου) An inustis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris*? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem *l. πικίλος* habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui *ψιλοὶ* proferunt *ψιλί*. REITZ.

ibid. Ὠκοκάταξις) Id est, ἡ ὀτοθλαδίας, *παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, *ὠτοκάταξις*, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat *ὠτοκάταξιν*, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea caozelo scriptore usurpatum, *ὠτοκάταξις*, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λείρον) Intelligit *γυναικεῖον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. *Ληρόν τινα* lego. Hefych. *Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικεῖοις χιτῶσι κεχρυσώμενα*. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπίδριπτος) *Ad repotia* vertitur. Verte, *post coenam*. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδίκος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολογεῖδον ὥς) Ἡμερολέγδην legendum videtur, vel ἡμερολογεῖδον. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτως) Ὅπτως affus, & visibilis. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστὰ) Καινὰ. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestii subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὑφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεισθαι σινδύνας. Hic fatuus εὐ — ὦ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, εξέφρησα, quod valet εξέβρησα, in perniciem abiit. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρητοποιῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpr. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, par les epaules. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἔστις ἦν τοῦνομα, οὗ μοι δέμις λόγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὖν με τοῦνομα) Loco non bene hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφείοις) Τοῖς κυβευτήρσι, διὰ τὸ ἐν σκίρῃ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hefych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψιδάλος) Κιδάλων, κρόμμυον. Hefych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίδιον) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusum potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) L. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλον) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκάβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθῆν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirmant Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικῶν πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλος) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτῶν, & ἑλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγήνη) Κατὰ τινὰ τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λάξ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λάξ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἦδη ἔμπεδος ἔστιν) Micyllus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores persstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vinculus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vinculus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγοις βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, cum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, hactenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respon-

708 ANNOTATIONES

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δασμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπῶδεςμα & περιδέραιον intelligit χειρὸς-δεσμα & τραχιλῶδεςμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerationato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπῶδεςμα) Lege καρπῶδεςμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald. ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiphi. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκρονεφεῖς) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X; bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶδα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciphr. I, Ep. 30 f. χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παραομιῶδες videtur. GUYET. Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ἀοκάταξις, quasi tu dicas *ovisfractor*, coquus videtur; vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσων, πέττων, πέπτων, *coquens*, cognatum significatione est, & a πίσσων vel πυσσων non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὖων ad infamem prope artem dropacitarum & glabratorum, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀοκάταξις, aut etiam ἀτοκάταξις huc convenire possit. GESN. An lydit? ut Aristoph. Plut. 1094. Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουι χρόνον, satis diu ante isthuc oblevi *dolium*. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) A trouble la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεορχία σχεθείς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθείς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχὸν ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλαῖ) Homeric dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφοίς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ φόρυβον υπομένειν δύναται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὕπ' αὐτῶν ἐμβληθείεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζων dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sonō exploro; unde ἀκωδωνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἑλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνεχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Mf. Cod. reperitur διέσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτονα) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουον τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικῆριον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lyfistr. BOURD.

ibid. Σχινότρώχταν) Τὴν σχίνον ἐσθλόντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candefierent: εἰσάσσι τὴν σχίνον τρώγειν εἰ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύνειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνούντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς: ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβδελυρ. Ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χεῖρα

τριβῆν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Mic-
cyl. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo He-
sychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde
βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter
Suidas. Suidae porior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ
ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὥσπερ ἐποιοῦν οἱ τὰς
ῥνίθας ὀνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεώδη) Μῆ. παϊώδη. BOURD.

ibid. Πρόδωνα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici:
quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos
vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis,
& vocis ψωλοὶ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἐὼν) Ἀν ναὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus
videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis
manibus trañandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non
contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἐὼν. Retinui
Micylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis ni-
mium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud
Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἄρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπά-
δειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum
nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis eius
inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna ma-
nus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.
De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis
marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum cae-
laverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas
facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius
in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates tem-
plo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμει-
δία τὸ ἄγαλμα, εἴτε (ἢ εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De
Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congeffit plurā
Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obii-
ciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos*. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βηκός) Ὠίνου παλαιοῦ. BOURD. Vini vete-
ris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τρυφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ θρύπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ
Σικέλην reperiō. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι θριπιδεστάτοις) Sigillis vermicu-
latis. Dico ad Paulan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
θριπιδόβρωτος (leg. θριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπτῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστάς) Distinguit ἐλαίαις χαμαιπετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὁξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὁξύς λίθος;
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Ms. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμὴν.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Ms. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepinus. P. vero
ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χόρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττ') At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοινοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν;
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρί-
ζειν ἐν τῇ οἴνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλησθιγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἡδόμεαι, & γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθιγάνη, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, nugis mutuo pro-
vocare nos voluptatem quandam affert. Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θιγάνη legen-
dum, solo i in n mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρώτι utitur θιγάνη
Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λάλης θιγάνη libri;
quo minus illius poenitet. IDEM in Addend.

Pag. 193. l. 1. *Χειροσφόρον*) In hoc verbo consentire edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, *χειροσφόρους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει*. Et infra Rhet. c. 17. med. *χειροσφορον* exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. *Λογᾶ*) *Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμῶ*. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. *Ἀνηγόμην*) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. *Κατανίψων*) *Ἀκατανίψω* ducendum videtur. De-
vinciturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, *κατανίψων* hoc non a *κατανίπτω* derivandum, quod fecere, qui *abluturus* reddiderunt, sed a *κατανίψω*, respicique ad Homericum Nestora, eiusque *ἔπεια νιφάδεσσιν ἑοικότα χειμερινῶσιν* ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuat Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. *Εὐφοροῦσαν*) *Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην*. BOURD.

ibid. *Ἀκροκυματοῦσαν*) *Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν*. BOURD.

ibid. *Ἐκτορας*) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. *Ὀμήρου Ζεὺς*) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. *Ἀπὸ φαλάκρων*) *Φαλάκραι* vel *φάλακρα* speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. *Ἰδὲθεν κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 194. l. 2. *Πρύμνηθεν*) *Le vent en poupe*. GUYET.

ibid. *Κατουρουμένην*) Id vitium est, quod Philostratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim: *κατουρεῖσθαι* est *permingi*, sed de nomine οὔρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in *ἐκτορες*, *ισχάδες*, & aliis, in quibus scilicet eryma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermissi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. *Ὀλοιο*) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. 'Ομήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσφ ξυνόντα) Ita συνείναι λιμῶ, *sūme laborare*, supra in Phal. altero § 8; ξυνείναι πενίφ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σύν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἄνδρες πεφρονημένους ὀλισθογραφεῖν οἶσται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. φρεῖ) Ἀν κῦ; Helych. κῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττεύομαι) Statua, *ominor*. Helych. ὅττεσθαι, κληδονίσεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτὸ. GUYET.

ead. l. 5. ῥιναυστήσιν) Irasci. Martial. *Fumantem nasum vivi tentaveris urfi*. GUYET. Verbum ῥιναυστήσιν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur ringi dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt austera*; quae molestia sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσιν, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοδότης οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπέσχημένα ἦν τὰ γυναικεία. Observat tamen Casaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὁ γλῶσσης ἀληθὺς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tingebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλώσσα, modo γλώττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλώττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔση) Vertebeatur olim, minus difficilis est, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔση signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶον ἔξει (ἡ γυνή) καὶ μυριάκις πῖν τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior fallus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαρτεῖαν καὶ διάνοιαν εἰς ἄλλοτριᾶς γαστέρας ἐνδὺς κομφιδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ εὐροκλῖται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἄπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum & β literarum in libris semiveteribus permuratur. Verum meminimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui moveri sibi ima ventriculi queritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθον concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθοι Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδημ. é assert, καὶ ἐκ τοῦ στάθεος ὑπερέβησαν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum engastromante confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στεινόμεαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρήστηρ. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλείας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facietam historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. Ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquireremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrat hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. pandiculari. GUYET.

ibid. Τευτάζεσθαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hesychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hefych. Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδεῖσαι, στρηνιᾶν, ἀβρύεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προδοποιῖται) An προδοποιῖται; GUYET. Προδοποιῖται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προδοποιῖται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀλθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κᾶν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾶν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine iota scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κᾶν τοῖς ὕρεσι, κᾶν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κᾶν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἢν κᾶν ἰὼ αὐλῶνι συγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa iota addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, quae a lutifugulis ad forum finguntur. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul *nova* discō prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφιστάτοις ἀριθμῆσαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sit. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus, qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sit. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθίειν) Interpretantur *depascere*: neutrum bene percipio. Suspicio *περίπειν* fuisse, quod studium & curam intentiorem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris *π* in *σ* transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — Δύε) Xenocrati tristiori idem Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μὲν δυτέον τῇ ἀλλοθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξεων) Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκ. ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Edit. vulgò male προπαρεσκευασμένος sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ἀνδυμάλωπα; i. e. *torrem*. GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

sychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάντα χέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abiecti εὐρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εὐκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἶον ἐκεῖνα) Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, qualia sunt illa πῶς οἶει &c. Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterrat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχέμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodar, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiastae optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) Dosiadae ara. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βαμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδριάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad Ovum Simmiae. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LÖRD.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιδας scribitur apud Clem. Alex. in Πρωτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκόφρονος Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisset potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε ξυμπέσοντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convivia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectr. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omitimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse structuram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrium in Asin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elfner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἢ ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀρίστοι, non cum ψηφοφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντάκται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλέως) An M. Antonino-Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρσίου καθεστῆκως. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνον Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγαγάκουν ὅτι ἄρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. f. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sunt, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμαζέμεντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Furni de vita & sanguine certant*. COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἰερήιον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasimus *ierēion porcellum* verterat, dum legit ὑεῖον. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἰερήιον οὐδὲ βοεῖον Ἀρνούσῃν, & τε ποσσὶν αἰθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, fatis firmant interpretationem nostram *ierpeion*, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, *ierēion*, an *ierpeion*, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo *βοεῖον*; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύρια) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνεῖους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπικούρου προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induciti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe *ἑξακοσίους χρυσούς*, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde dicimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annum salarium tribuisse*: qui *μισθὸς ἐτήσιος* erant *μύρια δρχμα*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μύρια αὐτῶν*

efficiant monetae Romanae quadraginta sesteria, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσοῦς ἐξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμὰς, sed μυρίας καὶ διασχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἄν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἐξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαῖς Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ διασχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρία δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἔτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκοπτεῖ, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoam* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoam*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλην, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλην. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δεμοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένην, Διοτέλην, & 18, 19, Διογένην, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) *Neque principio fas esse*. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιέρωντηρίων) *Vasa lustralia* vertit *Gefn*. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Thef. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterio-
ris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαρηνλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τες — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαῖκος) Pro Ἀκαδημαῖκος, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de Phavorino praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὃν μοιχείας κρῖναι. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) H. Valesius δ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περὶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περὶν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Brissonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vossius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παραλθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἄξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Vide Suidam, qui Ἐρμῆαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον) In marg. *Ald. 1.* additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἐρμείου τυραννεῖον, Ἀταρνὺς ἐστὶν Ἑρμείας tyranni regia: cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρῶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. 1, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχὸς. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄξων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρθρα ἐν ἀρθραῖς) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασι οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπύειν. GUYET. Securus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπίσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπύειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπνεύμιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δόκην) Que la cause fut renvoyée en Italie. BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὴν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. I. I. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd.
'A—αs. (Non est Luciani. Kust.) Immo vero Luciani foetus
genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est
Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata;
quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum
initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ, scriben-
dum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. Salm. 991 E. 993 A.
995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990
C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέων.
Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις,
ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς
pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existi-
mo ἀληθῆν scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆν, ut pag. 490
A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπί-
κετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A;
& alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτου, pro ἐαυτοῦ,
ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988
E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mu-
tavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo
loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. corre-
xi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impres-
sis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων
ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi
pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περὶ) Cum saepe de corrigenda dialecto monue-
rint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum relinqui-
rent. Et fateor, in singulari crasin hanc Articam vel frequen-
tius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e in-
terposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quo-
que & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omit-
tam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis.
Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῖς, τούτων, τούτους, τούτοις in com-
pluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.*
& alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων
in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No-
stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut
postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quories demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Δυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὁκόσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, mittere qui nuntiet, omitti solet, aliquem. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit Iensf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικέμενος, ἀπικέσσαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοι) In impressis est μαντευόμενοι: sensus & dialectus poscunt μαντευσόμενοι. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευσόμενοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Et si Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκόσοις νεοῖσιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοιςιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοις δὲ νεοῖσιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τούτοιςιν πρεσβυτέροις γινομένοις ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὄν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὄν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὄν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, et si ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὄν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD. Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκειν, ἀλλὰ σημεῖα) Non quaecumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent*. Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent*. Ἐδόκειον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μέζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μνέων) An μνέων, ut supra? GUYET. Μνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μνηών. SOLAN. In omnibus μνηών male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μνέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Α μήσμαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμψυχήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοις, legendum cenfeo πλανήτες κινούνται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς κινεομένοις) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖς sequeretur κινούνται, ac paucis interiectis κινεομένοις, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεία) Ὀκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεία nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. ἴρᾱ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὧς ἑκαστοί) Illa verbi ἔτυχε vel similis ellipsis post ὧς ἑκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἑκαστοί, praeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὧς ἑκαστοί tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄπης) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνός) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. GOGN.

ead. l. 5. Εἴρητο) Ἄν ἤερτο, ab αἰετομαί; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἄν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὧς, ut ὧς εἴπειν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὃ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὡν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπανδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδύξιν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρον. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὧς addit, dicens: αὐτοῖς, ὧς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέωπεν. Aristoph. Plut. 736, ὧς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφί-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδης ἢ λιθοῖσιν ἢ χοροῖν με-
μοιμημένον) Uterque interpretēs, vel *saxo expressum*, quod pro-
fecto admodum est rude. Et si enim id possit fieri, oportet ta-
men in his esse politiozem, & λίθον quoque gemmam vocat
in Demonaete; & λίθων πλάκας λεῖας tessellas lapidum ad pa-
vimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie
Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium,
Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Spomius.
GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Decrat *en* in impressis, & ipso M. SOLAN.
ibid. Ἰκαλος) Et si apud Homer. utrumque aequē frequen-
ter invenitur εἰκαλος & ἱκαλος, posterius tamen recepi, quia
magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon.
Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter inter-
pungunt. Mihi N. L. SOLAN. Mf. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων
ἑκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap.
43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus
apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ
κρίου τὴν διαέριον φύγην. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino
genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Sola-
nus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B,
519, — οὐδ' οἱ παρελῆξ' ἀπὸ λάβρῃ, hic autem Mars accubuit illi
virgini furtim. Praecessit enim Ἀστύοχ' ἡ παρθένος αἰδοῖν. Ite-
rum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λα-
κεδαιμόνι ναιετάσῃ ἥσκειν εἶργα καλά. — Il. Z, 273, 4, —
Ἀθηναίης — καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηϊ. Sed
quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens,
Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτρέπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, per-
git illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὕσσε φάανθεν, — ter-
ribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum
timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioquin
possis aequē construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae
oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi.
REITZ.

ead. l. 10. Ἐωυτοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V.

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑωυτέου*. Puncta vero diaerefeos, quae in edd. antiqq. in ὕ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vert. tamen recte *ἑωυτόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hīscē erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vert. habent *ἑωυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) *Ἀν χρεώμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *Mf. Reg. 3011.*

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. βαλεῖν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἠγεῖται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνεῖν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus, & lectt. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἄπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adpirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀρέασθαι, quia & ὀρέων non ὀραων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητῶν) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, "Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessell. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam "Ὀμηρον τὴν ποιητὴν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον "Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσεὰν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι "Ηφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιοῦτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν *ibid.* Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἑων & ἑοῖσι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittair. de Dial. p. 117. Τοντέων autem & αὐπῶ apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I & c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σύγ') Vid. Homer. II. E, 429 & 430. SOLAN.
ead. l. 10. Μαντηῖσιν) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλις) Vide, quae de urbibus auspiciato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Ientius, *εἰργ* — ad Ἑρμ. cap. 72. Sed quid de *φόνους* statuendum? Ego *πολέμους* voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Nom. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obscure forem Ientio in Hermot. monenti *εἰργ*. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Arer. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoisque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. *ip*. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅρα ἰδὲ νέκυνας &c.) Homer. Od. A, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasim. in Adag. *Acessari luna*. COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum infigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem effecti sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuecunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Sup. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, ἀφῆρατ, μὴδὲ μίαν ὥρην ἔχειν ἀρπασθεῖσάν. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν curam, & ὥραν sive ὥραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Ex miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maitair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρεόμενος) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maitairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρέωντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀποπρσθεν εὐφρανέμεν, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Basf. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγῶνται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέται: ut § 3, περιλάττας, & ἀπηγίνεται § 22. IENS. Ἀφιζό-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένους & ἐσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto, ut magnam partem sunt imitationis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοοῦσι adscripsit περινοοῦσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοοῦσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Ἠγάται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato Ἠγείται etfi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογείται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έται non εῖται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses coniecere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ο καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. 'Υπερφύᾳ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφύᾳ. Sic Alciphr. II, p. 270. Et Noster supra εὐφυᾶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτίου Σώστρατος) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sofstrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατος) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut ideam cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sofstratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνή) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descriperit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asfuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνή, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεῦνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide H. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Men. cap. 7 ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημῶνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi; pro virili & me ipsum consuluisse. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐν γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐ-ανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος εἰλεῖν, *ma- lo me vincere contentu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδεν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὲν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iensf. not. ad Vit. Augst. Οὐ μὲν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ παρὶ τὸν Διόνυσον ἔστι τις ἑορτὴ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea.* Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Pers. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin;

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτης) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφώρως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοίμως. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaeuus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἄλλ' ὃ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἀλλ' ὃ
γε Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Ellsner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρῳ,
φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Ellsner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucyd. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 301 i
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτο, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

rum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδίαίτος ἅπασιν. Vertunt: Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχαράττειν τὰ ἐς τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Iosephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἡδὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκίαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, euebat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synefius: καὶ τοὺς τραπέζιτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, ut nummos divinam doctrinam mutant. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρωνῷ utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε, vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver. Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκεῖον) Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δέ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iunctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; & ut Belgae dicimus, daer geen saly meer aen te smeren was. IENS. Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δέ ἢ ἐλατ-

τον ἔχειρε συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μέθοις ἐξιστάμενος, ὅπόσοι ἀνδρες
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devotans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχειρε
συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡδομαι συνὸν τοῦτο. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὅτι τὴν τῆς θανάσεως ἐλπίδα διαμαρτάνειν)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibitii obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eurolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nigr. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὸν τοῖς χείλεσιν &c.) Unitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς
ἐκάλισεν ἡ Πειθὸς. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεῖττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. 'A.
μιοῦ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλῆθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscurat. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GERN.

ead. l. 8. Οὔτε θύων ὥφθη πώποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὸν) Forsan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἐγὰρ δέσσειν) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβορίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβορίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Iensis: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verè, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένον δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχεῖς ἔφην) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eὐν. N^o. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eὐν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς πῶγονα οὐκ ἔχων) Ἀγενεῖας γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφον) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significarque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινῇ etiam obscenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἐνθενὴν) Innuit hīce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νύχρ. c. 8 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD: Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelorio solempne esse translationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ' Ὀνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem urfinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt plusscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Artilefilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκεῖος & ἀρκεῖος. Quare si *Par.* ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Perius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκετες — an Ἀρκες —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θανμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαυμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam θαυμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀντιῖθαι σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακόντων, καὶ θηρασάντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῶν ἀραῖς τοῦ περικύβοντος, ἢ κινήσαντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγυνσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκη; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκευ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστιᾶν. Sed in Act. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elfn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Τὶν πειθ.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὗς ἴσα γνησίοις ἐπένησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN. Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπείον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτους) Forſan ἀπαιδευτος. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripareticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὕπ.) Anno Chr. CLXXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβεύσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiarē est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγον αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δι', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri δ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. nihil mirum. Et apud ipsum Nostrum Φιλοφ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agnīne suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσβήμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius reponē, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonium & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresolius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium auro ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὅς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπλλυται μὲν οὐδὲν πάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὃ, τι μὲν καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδύκη) Ῥηγίλαον καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδύκη, legendum esse Ῥηγίλαον. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obuisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπεπρωμένος ἀποθανούσαν. air ibid. 556; Lucian. Vol. V. M m

& paulo post, παρὴν αὐτῷ ποτήριος διατιθεμένῳ τὸ πένθος. In-
scriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini an.
1722 cum selectis Casauboni & Salmafii notis, novisque edi-
toris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scripto-
rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἔστιν &c.) Heroibus id quorannis publice fiebat. Vid.
Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in
Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui
tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem mo-
dum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis prae-
stare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide
Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quorannis iteratam
idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habe-
mus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re
est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhe-
so 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter
visum fuerit, qui Thamyrin intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi-
ctus, suavit, ut exercitationi incumberet. Oblopoeus, ut frequenter
exercitio iucumberet. At quis negare audet, saepius id ab illo fa-
ctum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam sua-
dent exercitium vel exercitationem, quam manuiarias & cor-
poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de
Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus no-
tabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα
λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν
κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δὲ ποτε εἰδὼν) Scribendum ἰδὼν quod
sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap.
8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius qui-
dem foetus est, cap. Π. β. μαθίας, pag. 7 B. cum ait, εὐμ καὶ
μακρὸν ἀνδρίατα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στήσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magi-
stri τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἴστημι haec Lu-
ciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc
sensu ap. LXX perfaepe, ut Efsdr. VIII, 25, καὶ ἔστησα αὐτοῖς
τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ χειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
κασίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῶ vel σταθμῶ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit.
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὥς θνητὸς ἀκουσον. "Αν μακρὰ πτύης,
φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. "Ανεύματης, ταῦτα
πρὸ σοῦ πρόβατιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσσειδαι ἐμελλον) Non ine-
pte ad fensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il,
de mourir pour sa patrie. Quasi diceret: nam, si id ageretur, sa-
tis patientem ac fortem me praebuisssem, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod, *referre non fue-
rit deterius*. Sic habet vertio. Verum tu Latine potius dicas,
quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipsad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρου-
σιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, *cum vidisset quispiam eum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus*. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν.
Longe melior Obsopoeus, *cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt*. Poterant ista epi-
theta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ομοτίμον σαυτοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιον
σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facerissime alludit ad διαμαστίγησιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in
Graecia feriatā, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod fervile inge-
nium in servum faeviendo prodebat. SOLAN. Vertebatur, *de-
sine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, *vertendum, servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάς δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν Δίκην ἐχούσης,
Κρίθητι, ἔφη, εὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Locus sane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθῃτι) Vid. Suid. v. ἀκρίστια, & Δανάν. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἀρτὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius vocolae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀρτὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonacte irrisus est & subfannatus. Immo (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus*. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀρτὶ legendum censeo ἀντὶ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπληχυν fuisse nonnunquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Erg.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut *μοχλὸς vestis*, *κρήθρον scopae*, sic ὑπερον, pistillus, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor *περὶ ἑρμηνείας* S. 119, *κοσμούμενον ὑπερον*, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀρτὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &, ἔχοντα ἀρτὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me laret. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀπὸ τοῦ παγκρατιάσειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κενιδυνευμένη προσχρώντας τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτορτα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶν προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντες τοῦ παλαιν καὶ ἐάλλεσθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάσειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δραπαμισθῆναι, ubi ταῦτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsitan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαιος, Grammaticis tuto confidendum non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παῖοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλείας. Sed propter additum παῖοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δραπαμισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθρους τοῦ μεγίστου) Palam nungatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obfopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλέως) Pro ὑπὸ βασι. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χαλδόν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χαλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpretes hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius*. Περιπάτοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare*, *ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exsulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kuftero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam notavi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσασθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

quasi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quaecunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡ γουμένων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδες) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, clauderant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantoclari notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant clauderantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὶς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum non dum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίας) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnalia

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides ð ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγῶν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίας·	* Ἔθνεα πολλὰ	Οἳ τε φρένησιν
Καίρῳ δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἐλβίστους
Μηκέτι μέλειν·	Δάιον ἔγχος	Θάμενοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγας	Καλὰ πολλ' ἔρξαν
Κίρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμῳ καὶ βίῳ του. — cet. ad versum Ζηνὶ μελέσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iussitque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. * Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. * Ὀρνέσις) Apophth. Leopard. exhibit 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum *lustu publico extulerunt*: ut Lyfias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπέθηκε καὶ ἔθαλε δημοσίᾳ, *publice, sive funere publico, sive publico lustu*. De *lustu publico* longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Marcial. & Pers. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν Σῶκον τὸν λήθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίης εἰσεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaeneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχον tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Super scripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplat. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & l. παιδίας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδίας; fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδίας legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θεμνηστός) Larva sit, an verum nomen, parvi refert; SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milefiacorum is auctor, de quo Plut. in Craffo p. m. 411, & Arrian. ad Epiet. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milefia, s. Μιλησιακά, ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Craffi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milefiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milefias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθῃ σκοπῷ) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde faterur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, inventus es: quo nihil facilius, cum sequatur εὐκρίτος. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττὰ με) Interpositio, *εἰ περιττὰ με λέγειν ἔοικας* sed rescribe, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilò pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia, & inutilia, *me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν ἀφ᾽ ἐλπί τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *κἂν ἐν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπβλητος καὶ περιττὸς εἴης*. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἀγομεν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἔτι ὢν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer*. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία*, *τέχνη βάνυσος*, *στρατιώτης βίος*, *ἄρβην πόδος*, vid. ap. eund. Ienf. ibid. Et si eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρινα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *Καὶ συνεχές*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις*. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiafles de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπὶ*

Ἡλίου οὐσα ἐκ μήνηςδος Ἀποδοίτης ταύρου ἡράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τούτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασιφάνην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica. Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

ead. l. 9. Δημνιάδων ἔρις) Leg. Α—tis. Vide 'Ετ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam tis pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis praecessisset tis. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praeferrem, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ tis. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἀνμὴ τις ὁ διδοὺς ἢ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονοῦ σολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. ἄλλας) Sic Coll. & edd. ἄλλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. λιπαραὶ παλαῖστροι) Ait Lycinus Theomnesto; λιπαραὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι, καὶ παῖδρά μὲν ἐσθλὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθεμένην. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφήν mallet hoc loco legere *παρυφήν* ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθεμένην, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθλὴς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῶν χιτῶν, Aristae. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. τρυφήν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse *παρυφήν*. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, iustum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφήν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quandam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένως κίβης) Athen. XII, 526 A. ἡσκημένοι τὰς κίβης χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis conigerant, studiose inquirente, seu ἑκάστα, ut ab eodem dicitur, διασκορμένῃ, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέειν, navigationemque distincte inquiri. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. Διακριδὸν δ' ἡσκημένως κίβης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοὶ — *eximie fortissimi ceterorum*. Ex sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-*

ἑριδὼν eximie, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum *ἡσκημένη* additur; adeoque parum intererit, veritale *eleganter*, *eximie*, an *discriminatum*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. *Ἡσκημένης χήρης*) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recentior Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίῳ 6, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribatur *ῥόλαι*. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν ποτ' ἄρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ἡμμάτων αἱ βολαὶ) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερῶς βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adpectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Παύσατ' ἀδηφάγῳ, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἔκεινεν τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θεοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθόλῳ imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laſtant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουθόλῳς etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀνάπτοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expolitus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constat, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum, GESN.

ibid. Ἐγωγ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse*. Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo*. GRON. Theod. Marci. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typosetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λίαν) Vorst. οὐ λίαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subfidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in Addend.

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συνιὼν ὥς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστάς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δικρότα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυντο; hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruſtae erant* Aemilius Portus.

CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſtae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex Suida emendandum cenſeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri teſtetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadverſionem ſic abire ſit paſſus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego mallem στρα-
τίας. SOLAN.

ibid. Ἀστεος) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive eſt. Sed quae de curſu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium ſinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποιμαῖνον. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deeſt τὸ ἄραντες participium, aut quid ſimile. GUYET.

ibid. Ἀπαράντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρ), a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorſtius coniecerat ἄραντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etſi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπαράντες adſcripſerat. Recte autem Guyetus divinarat deeſſe participium. REITZ.

ead. l. 10. Προσστείλαμεν) Malim προςſτείλαμεν. GUYET. Προςſτείλαμεν Vorſtius & L. Kuſterus emendare iubent, quibus obſequor. In M. & impreſſis προςſτείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod ſcilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecetat L. Kuſter. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impreſſis & M. ipſo, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat, neſcio. Neque huic opuſculo enarrando eandem, a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae ſcriptis adhibere ſolemus, exſpectato. SOLAN. Nempe reſpicit ad ſoedus illud Athenienſium & ſociorum cum Perſis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum eſt, μηδὲ καὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἔνδον Κυανέων, αἰτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμολχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ηλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrum Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γὰρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὁλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces propemodum praecipui virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse parvo diversis, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem enarrantium discrepantia. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διαφόροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὁλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐλτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὁλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὁλίγου διάφοροι sunt πα-

vo *venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρπίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *myslagogos* vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. *Monstrator*, talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diss. I, pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προῖστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praeciue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis; orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁ πρότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniecit, Lucianum scripsisse ὑπογραφόντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμὲνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀμαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμεν) Male antea legebatur ἐπεγόμεν. Emdam ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγόμεν. N n

μην, *mecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc verum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προεξελεῖν κελύει. Ita κελυσθῆν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrium 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promittundinis vere amabile*. An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id faepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὕμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (*celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere veneris & gratia spectabile*) placide terram adveſti sumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχρησίας Πραξιτέλους ὕμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectione offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuisse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχῆς, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13: GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς positum videtur, i. e. συνεχῆς, *assiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. *assiduis, frequentibus osculis*. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida Διακῖραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiastes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *καίραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. *Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος*) De quo Marci. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. *Κεραμευτικῆς*) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurs. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνίδια* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obisœna respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueron. cap. 43. Huc forte pertinent obisœnae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεὺς* apud Hesychium explicatur per *λυχνούργος*, ut legendum monuere viri docti pro *λυκούργος*. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverforium: in *Κωλιάδῃ* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurs. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. *Σωστράτου*) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. *Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης*) De qua vide Eik. cap. 4, & Ὑπ. six. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. *Τὸν — ἐρωτα*) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. *Εἰς ἔδαφος*) Non sprevissem ἢν pro *eis* ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. *Καρπῶν, &*) Conf. mox *κλισίαι* — *eis* &, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes; de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. *Πολιά*) *Πολιά θρίξ*, *ἐλλειπτικῶς*. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero *πολιά* & *πολιάι* intellecto *θρίξ* ac *τριχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23, *πολιά προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 4. *Σφρηγῶντα*) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis *σφρυγ*. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνωσιν. MARCIL. *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo fing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. κλισίαι — α) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ας haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus α post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς α κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. éd. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιησόμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, α — ἡ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασίη καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρω συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη referretur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκτεῖναι τινὰ αὐτό. Quod etsi ad ἀγαλμα referri queat, cum aequè dicatur κτείνει τινὰ, κτείνει κεφαλὴν, quam κτείνει τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — *remorata sunt*. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Va-
genses* — *quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido.
Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) *Ταῖς ἀστικοῖς* opposuit τὸν
πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lu-
cianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πό-
λις & ἄστυ urbem significat. Et si hic locus bene se habet, fa-
teor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lu-
cianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non
tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula,
quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris vi-
dentur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmo-
ra & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hor-
torum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut
ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Ve-
neris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM.
Vide omnino Dionem-Chrysost. m. 68 C. apud quem oppo-
nitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita
distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant.
Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae mul-
to patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani*, ut fit, negligebant, cuius
quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum
remotiores, tanto obibant diligentius, quoniam ad urbem ef-
sent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* i. ead. manus, quae varias
lectt. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v su-
perscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet vi-
det. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z.
Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cni-
diam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lu-
cum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut &
Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Λαληθώς) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim
latenter, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristi-
na versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, &
res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit
ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόσας) Fateor, ἀναβοήσας usitatus esse, eo-
que iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum
ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβόαν recte se
habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μείζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφθεγζάμενος Eun. cap. 7. REITZ.
ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς positum vide-
 tur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c.
 11, λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non
 negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt.
 Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere labiis unctis, humi-
 dis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, du-
 rius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conve-
 niens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irreperit, satis
 assequor, nisi forte unica voce παραλεληθῶτος scriptum fuerit.
 SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit,
 hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distin-
 cte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Ienſi
 emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundio-
 ra, air is pag. 158, sunt in Ms. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότου τὴν
 δεὴν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μὴδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλν) Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat,
 agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ,
 quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrat.
 Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem
 Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1
 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον
 σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ἑλγους
 δεῖν ἐπεπύγει, τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀνυ-
 γράων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum
 dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colli-
 quans. Pro πένθος in Ms. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi
 huius auctor. Τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγρα-
 νων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est,
 lascivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis,
 qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur
 putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinan-
 tium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis.
 Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ὅκκ' ἐσο-
 ρῇ τὰς μυριάδας, οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τρά-
 γος αὐτὸς ᾔγεντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Ocu-
 li diffluunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρέεται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ φαιδρῇ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύειν ἢ γλῶττα, *θηκείδωσαν οἱ ὀφθαλμοί*. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκῶς· pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpretes inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσδετο ποτηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδῃ τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensu illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενον τι γύναιον Πραξιτέλης ἔδῃ μούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iunt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, Σηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἰστορίαν) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum *statuā* etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρεδωκεν ιστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκῆς) Inter delicatam suppellectilem δορκαδεῖους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed *damam*, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδεῖους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forfan ἐπεσκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δεδν αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum *Veneris* dictum fuisse iactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium *Venerum*, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρῶμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευσεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλας, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς, *reditus, regressus*, sive *via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπὸδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbii quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubuerit Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτὸν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπὸδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbii sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παραντίχα χρείας & 36, τῆς ἀγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοίδε) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *masturatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & *μαστροπὸς*, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo laruisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. A. 1. διηγώμαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἂν εἰπέιν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γένοιμην; et si indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δαίγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστὶ τοῦτο δαίγμα, non ἐναργής, ut vitiantur posteriores. Vox haec ἐναργές hic commodè etiam asserenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionē de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐναργές: at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργές δαίγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudia annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν Θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. Τ, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *præsentēs* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & præst. numism. p. 387 &c. Ortwinius.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδ' ἐν) In observatt. Iac. Elsn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττα) Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbique, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. præc. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἢ τινα interpretatur quaecunque, ἄττα vero nonnulla, quaedam. REITZ. *An post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας mallet. SOLAN: Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἣντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάζουσι κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας) Dixi alibi, hoc saepe reperit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter confurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ: *ibid.* Ὡν ἄξιῳ, μαρτυρὰ ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβεν ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro *δοχεῖον, ἀγγεῖον* habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam *πᾶσαι* legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim *πᾶσα τιμή*, summus, perfectus, plenus honor, veluti *πᾶσα εἰρήνη* in Catapl. cap. 15, & *πᾶσα ἀνάγκη* centies apud Nostrium. Vel idem, quod *πάσας δέσεις δέται μου* ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretare *omnis generis*, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. *πάσαις τε γεραιραῖς εὐφημίαις*. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. *omnis generis*, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali *τιμαὶ* hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aët. Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I. μέλουσιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξένας ὁδοὺς) Sic Latini istud obscoenum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. ἠδούργο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, *ἠδούργο* alicubi legi, non adscripto libro. An *ἠδούργο* voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiolem, indicant sequentia: non enim οὐδ' *ἠδούργο*, non *delestabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD.
ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus im-
pressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN.
Εἰποῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non me-
lius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum.
GESN. Maluisssem Gesneri emendationem recipere, nam vul-
gatum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est,
& vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id
edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sen-
sum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ἡ μίαν τρυφήν — μέχρι τῆς οὐ-
δὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. Legendum
esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videturprehendisse inter-
pres, recte vertens, *scelera* (sive *impura*) illa *mollities* in eum
morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in
verbis subsequen-
tibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν,
ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens,
Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque no-
strum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita
emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox.
Cod. ἀπρεπῶς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M.
abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur
blandius, quam pro ὧν legere ὧν, quae nimis facili inter dictan-
tem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in
ἡμᾶς mutari paulo difficilior fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ
θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non ha-
beat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata
tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an
quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent
Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis:
recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus. cre-
dens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam
ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd.
cavebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσ-
μὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit,
ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγέλαρχος) Longus lib. 4. BOURD;
ead. l. 7. Ἀνῆλιν) Mansionem non male reddidit Bened. ἀνῆλιν,
quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Páſt. p. 71, καὶ τῆς τέρας εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήξω pro λαγγάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Ox. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *ſecari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. ſaltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φενακίζονται) W. recte, in impreſſis φαινακίζονται. SOLAN.

ibid. τὸ δ' ἦδη &c.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνυποφορά. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς) Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτοὺς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογιſμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀτραπήσουται κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, cum ratio ipſius necdum iudicare queat, quo ſe convertere debeat, quam cum interprete, cum viſ ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσουται· & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύναſθαι κρίνειν. Infra c. 48 ſenſu contrario dixit auctor, τὴν ἦδη λογιζέſθαι δυναμένην ἡλικίαν· & c. 24; φρόνηſις ὁλόκληρον ἔχει λογιſμὸν. Apoſt. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμναſμένα πρὸς διάκριſιν καλοῦ τοῦ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, ſcribaſne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet ſcriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediffe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de pulchro homine agitur, & hic τὸν καλὸν ſervandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἰδὼς τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέων) Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξις) Forſian λῆξις, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήξω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξις rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. Ὁν προῦδωκεν) Reſert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. *Ald.* 1. remittit ad Thucyd. 4. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεριζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρόνῃν ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πώγωνος ἥδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, δὲ ἔφη χαριεστάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπνῆτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proveſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederaftae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαι, quam ἐμπίπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίπλημι vel πίπλαιμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίπλαιται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερέπιπλατο siue μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis In terram matrem omnium, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαιται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non relicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρεῖν. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare integrum, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκής) Servavi scripturam ed. Salm. ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In Iuni. additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχει) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γῆρα κακὰ, Ἐτεόκλεες, πρόσθεστίν' ἄλλ' ἢ ἡμπερίᾳ ἔχει τι (alii δαίξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: sed ris venit usus ab annis. SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους ὑακίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) Electrum de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Ms. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτιν ἐστὶαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris folivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστὶαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regeantur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βομῆς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo soventur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἀνέχεῖς — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiasitae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ἦκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖσι) Assentior Vorfio γυναικεῖας legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Articis adiectiva composita ac derivata in os communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopat. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλία. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

Ο ο

quia analogia exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adfiscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρέξαι χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ἰος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὄνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμικρότερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικῶσι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφῇ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. Il. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut Il. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita insanias, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, fatis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. intasfi simus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρεῖσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Werstenius suspicatur, pro *Χρόνε* legend. *Κρόνε*. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. *Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος*. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non post *τέχνασμα*, sed post *ἀσπίρων* ponens, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab *ἀσπελῶν* usque ad *ἀνῆρ*. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam fordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ. 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non?* Vid. Suid. v. *Δημοχάρης*. *Ἀστυάνασσα Βοστρεστάγῃ ἔρη*. Diog. Laërt. in *Epic.* (non invenio) & Nostrum *Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.*

ead. l. 11. Καθαρίων) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* *καθαρίων*. Supra aliter usurpaverat, *καὶ καθαρίων τάχα δέησει*. Vide etiam *Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐφῃ) Γρ. *ἔφην*. GUYET. *Ἐφῃ* M. optime. In impr. *ἔφην*, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur *Περικλεῖ δὲ πειθου*. L. & Salm. *Περικλέους δὲ πειθῶ* quam sequitur *A. Ed. I.* autem & *V. 2. Περικλείον δὲ πειθῶ*. SOLAN. *Περικλείον δὲ πειθῶ* legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum *Περικλείος*, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere *Περικλείον τε πειθῶ*, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro *ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνὶ κ. τ. λ.* Repetitio literarum earundem *εν* omissioni occasionem dedisse potest. GESN. *Περικλέους δὲ πειθῶ*) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim *Περικλείον* praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi *γυναικαῖοι σύνδοι* habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I. & V. 2.* accentus, quae *Περικλείον* praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τηλέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in *ὑβριστικά*, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellia illa, qua se iactat Lesbus, Sappho. GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελίχρουν mellium, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperitur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinere. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸν) Vide Menagium, & Nostrum Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N^o. 2, ἡ Θεανὸν δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N^o. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλά πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὥς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δειθεῖς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiā Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σοκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομφοτάτον τὸ τῆς πῶας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἰκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. ἱερὸς) Platonem hic designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium Dodonaeum, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. II. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράσθηθι ὃ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. II. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἑμπαλιν οδοῦ εἰρηγῆται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθὲν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἀμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναί, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Idem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὃ Ἔρως, δὲ ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀει νέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vidē etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθὲν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemō mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιάς. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphron I, Ep. 13, Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφήν ἔρως ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, *debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII, 8, 9, οὐν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor liefnemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre alens.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, fatis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφην) Ἐρρίφην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus sefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἔρριπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίπω formatum, facit ἔρριφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ρίζων) Legitur, σκέπης δεινέστες ἄνδρες, νάκη, θηρία δειράντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπῆλυγγας ὄρων κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commodè potest esse olim, ut intellexit interpres, reddens, homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigis subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ρίζων posse verti antiquarum radicum; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ρίζων) Recta omnino haec scriptura, quam l. & V. 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ροίζων. SOLAN. Ἡ πάλαι ρίζων) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper iterationem aut reciprocum quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistocli ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἔμοι, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγένετο. Sic Latini contra adhibent ac rursus. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐδῆς — ὁ βίος ἐξέσπρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequè Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. A. Wess. est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) *Benedictus, tanquam a parvo occasu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet: Alii *a parvo fomite*, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguum nactus soluitionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφρονος, & βαθείαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonium illud Socraticumque dogma, quo discere est remiscisci. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald. 2.* quam Gesn. indicat. In *Ald. 1.* autem aequae lectio λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Ἀύσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίαι; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας: iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίαι sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exerceant. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζωμεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελῶν — ἐπ' αὐτοῖς) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγῶνς φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpretes verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεραγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ex ignoratione Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φεγγόμενος τοῖς, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχειρεῖ λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὥς ὑπὸ σκῆπτον ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμίσθι ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμενετέον οἷς ἀπαξ προσιλόμεν. Aristophanes in Pluto, Ἐχω τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἶπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτε με διακείμενον, θαυμαστὸν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὗτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτε με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultima praefixa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτε με διακείμενον positum esse pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτε με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si infequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, voti compos factus es. Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpret. pro καὶ ἢ φόβου παρῆχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS. *ibid.* Οἷς ἐπεχειρεῖ) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὀκῆσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondidit*, et si proprie sit *subtrahit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τεύχισιν. REITZ.

ibid. λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθῶς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiā Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Besliae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσσην ἐστὶαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vestā in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vestā & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelleretur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντός τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere *Penatibus, Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud proprius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσσην ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἄλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁ δὲ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davif. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. 1 W. quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἐν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μούνον ἔην. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δ' ὅο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεῖς νοήσας, ἢ δ' ἐπιμωμητῇ. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δ' ὅο, non δ' ὅο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὴδ' ἐν οἷσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούτων. REITZ.

ead. l. 4. Ἰνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπῆραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρεὶν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτούς ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἑκάστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a *successione*? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πε-

στεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus*. Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) Ἀν ἀληθῆς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφή, τῆς ἀγαν φιλονεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur δ' ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, qui vere, vel revera est character, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in lud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτήρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet lac. Elsener. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Ἀίσχια) Ad θηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφημῷ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὁνομασθῆναι mutari velit in δραθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos*. GESN.

ead. l. 2. Πρώτας ὄρας — δυσκλῆδ.) Ex L. est illud πρώτας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud finistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὄρας dederat, ante horam primam; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλὸν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοειᾶ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae, five purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguiissimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιθεινίζη. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὅτι τὸν δοκεῖν γυγμῶσθαι) Flufluabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nuda esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud *eis πρόσθιν* obtinui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nuda dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia ἔς πρόσθιν δοκεῖν γυγμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono aliquo libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίην δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poetica est, ut permul-tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἡρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημέ-νους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναικας intel- lige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duo-bus Codd. nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte com-

fruxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὸ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος πῆν πῆραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Paft. II, p. 42, πῆραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικείμεαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὀφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Pöhl. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Cafaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) LOCUS iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Et si Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constet, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπείσχαγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Venercos Deos, Ἡ'ς Πανδς, ἡ' πὶ Κωλιάδ', ἡ'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμνηκῶτας, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεδς, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμνηκῶτας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET: Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. Ὡν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίαισι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyæn. Strât. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἀγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte reddidit exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt apud Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano Ψευδομ. c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphr. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua ε sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὲς τὴν Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νὴ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud τὴν Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

fertim, narrare in conviviis, quae forte *ἑτερόχρωτας ὕπνους* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & *εὐσταθοῦς βίου*, de quibus hic agitur, *ἡπλότητος εὐνὴν γέμουσαν*; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed una syllaba minus *διηγούμαι*. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctefne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitiae plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est *διηγώμεθα*, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. proferatur, illud adopraverim prae coniectura mea *διηγούμαι*, quae eandem sententiam efficit. IDEM in *Addend.*

ibid. *Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους*) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. *Ἐστὶ*) *ἔχει* legendum videtur. Sic interpretes. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro *opus illi est*, satis Latinum esset? Et si *ἔχει* substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρέος*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budæus in Commentt. ersi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thef. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. Εἴτ' οὐ δίκαιος) Refertur ex Menandro execratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

*Εἴτ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτρας,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν. ὃ μισαῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναικὰς ἔπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἐθνος μιὰρὸν. γαμῆ τίς ἀνθρώπων; γαμῆ
Λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γαμῆλ' ὦ
Λέχει μοι χὼς ἐν τρυφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος*

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσαν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἄγαθόν; ὁ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἔπλασσαν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
ἔθνος μιᾶρόν· γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλὴ λέγει δὲ μοιχὸς ἐν τρυφῶν,
Καὶ φαρμακίαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Prometheus

** Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?*

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe,

Mulierem finxit. Proh Diū immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum graviffimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipſum, edimus, ut ab Anonymo eruditiffimo exhibitus eſt in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clericus nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite tranſtulit, ſcribunt. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud Senecam in Controverſiis? nihil de Euanthiſ apud Achillem Tatium? Verſu ſecundo Grotius ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
Ἄγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται re-

pertum est Graecis unquam significat : neque facem reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθεΐοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΔΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναικας ἐπλασσαν, unde Grotius refinxit γυναικας ἐπλασσαν nos opinor melius Γυναικ' ἐπλασσαν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, δ' μισῶν δ' οἱ μ' ἰατροσυῖσσι δ' ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἰ' τιθυμίας
Γαμπλὶν τε μοιχὸς ἐντροφῶν λέχει.
Εἴτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακείαι, καὶ νόσον
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' αὐτῆς πάντα τὸν
βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legabatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgaram scripturam reformavimus. Hic tantum εἴτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeisum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσον χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, gravissima morborum invidia.] — Hinc δ' αὐτοῦχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἴτ' οὐ δίκαιος) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam; maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

cad. l. 3. Καὶ γένητ') Lege καὶ γίγνητ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. l. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

cad. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἶμ' ἄπ. τ. θεοῦς. Γυν. ἐπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἶμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

cad. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attingi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἐπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

cad. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non fat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία καὶ καὶ μοιχὸς ἐντροφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

cad. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

cad. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἑ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διῶκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacrum chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mss. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας, & tuniculam laenam in humeris fibulis connectens. Χλανίς utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obviourum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πέρτη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρτης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videtur dare voluisse *Iunt.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omisiam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τιμερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά-

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφιστρίδων κατακλίσεις; ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδορεῖν, (vel potius λυρωδου) γυναικὸς ἔρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones damnosas instituendo, nam φθειρεσθαι significatum abundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro eis vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφον esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰθ' αἱ λιπαραὶ παλαιστραὶ, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mss. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίωμα. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σαφροσύνην ἡσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷον ἐστὶ — σαφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδίους ὕπνους) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dicit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορον. Ut poetas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἱεραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανουργίης. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμῆται καὶ πυροί

ἴσως βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & *caeca oculorum acies* dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου κατέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-*καύσειεν* αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀληγμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κούφην) An κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κούφην vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandato ultimus praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arripet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. *συνεξέπνευσεν*. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποιῶς) Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. *Wess.* REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποιῶς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτμ.) Ex Euripide restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, Ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Jac. Elsner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep.

4 pr. 'Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. I. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non existat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. 'Ὡς ὑπὸ μίᾳ χλ.) Vide B. πρ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαμύδα. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympos. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεῖα dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praefertim Xenophonis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρώοντε. BOURD.

ead. l. 12. Εἰνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σαμιράμιος εἰνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶναι pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. ἔνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrium de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: καλόφρονον enim hic foret propter duo sequentia in v terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. ἔνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζήλουντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀθάνατον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὁ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vela describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. Φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θνητάμενός — Κόθορνος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορνος) Cum edd. κόθορνος haberent, ego Lucian. Vol. V.

Koθ. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῶρος δ' ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἐρωσιν· Ὡς καὶ ἐγὼ γ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος ὁ Κόθορνος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκαταὶ κακὴν, optabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαί: de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστὴν δὲ ἐφείσθαι μόνους φιλοσόφους) Davif. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympof. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταίς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impunitas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπνέσας, προῆι σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mf. ἱλαρῷ προσώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. Ἱλαρῶν scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἰστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινικια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μερίτιδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naesiana legitur *Μελιτιάδ.* SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia *Μελιτίδην δὲ τὴν εὐνήν* dicit, eumque *παρὰ τὸ μέλι* sic dictum ait. REITZ.

ibid. *Κόροιβον*) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. *Τοῦ παιδεραστοῦ*) Florent. Cod. *τοῦ παιδεραστεῖν*. BOURD.

ead. l. 12. *Κλίμακα*) *Si non tangendi copia est, cho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III, 2. *Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ*, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii *σύμμικτα*. VORST. Sic Philemon. fr. 65: *Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα Ἑνέπτεσον οὕτω γίνεται' ἐκ τούτων ἔρως.* SOLAN.

Pag. 318. l. 2. *Εὐθὺ*) Eodem redire, legasne *εὐθὺ*, an *εὐθύς*, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. *Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.*) Ex Mf. refinge: *αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν.* Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes *αἰσθητά*. Vulgo *μετὰ* omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. *Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προομιασάμενος κατὰ τὸν κομικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν*) Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: *φησὶ δὲ Ἐκάτων ἐν ταῖς χρεῖαις εὐμόρφου μαιρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχεις μαιράκιον* Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, *si in ventrem percutiens γαστρίζει*, etiam in femina verberans *μηρίζει*, inquit Cleanthes, *tu quidem, o adolescens, habes interfemales pulsationes.* Nimirum *μηρίσειν* est inter praetextata verba, de *παιδερασταῖς* vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Eminentat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. *Κωμικὸν*) Quis hic Comicus fit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. *Μεταωρολέσχει*) Vid. Πρ. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους*) Alciph. I, Ep. 34 pr. *Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας.* Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. *ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν.* Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis apud Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδευραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἦδονῃ) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι. IENS. Μεσίτης Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κωμαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 κωμαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ὀναμάσειε, l. ὀνομάσειε.

Pag. 262. l. 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.